

DONGUARD

ปริศนา หงดอนการ์ด

ตอน ความลับในคริสต์มาส

Story : Pakkie Davie

Art : Kidkyan

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

ลำดับที่ 834

DonGuard ปริศนาแห่งคอนการ์ด เล่ม 1 ตอน ความลับในคริสต์ไชร์

เขียนโดย Pakkie Davie

พิมพ์ครั้งแรก : กันยายน 2556

ISBN 978-616-00-0924-4

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูล อิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการหนังสือเด็กและวรรณกรรมเยาวชน : สุริยกานต์ พรหมมงคล

บรรณาธิการเล่ม : วริษฐา ศรีธีรรัตน์ พิสูจน์อักษร : อดุภา อนันทานนท์

ออกแบบปก : กฤษฎา รอดหลง ปก/ภาพประกอบ : Kidkyan

รูปเล่ม : ธรรมชาติ คณะเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัท พิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ชัญญาภัทร พองไชย์ ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกชะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมสัมพันธ์ : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สินธุ์ พรสว่างโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

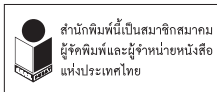
ราคา 260 บาท

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย

การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายนามละเอียดการชำรุด

ไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

พิวพูู

กระดานถนอมสายตากรีนรั๊ด
www.greenread.com

คำนำ

ริคโทเฟ่น เลมเบอส์ท์ เคยเป็นอันธพาล สร้างชื่อเสียงจนเป็นที่เลื่องลือไปทั่ว แต่ในที่สุดเขาก็กลับตัว มีเพื่อนใหม่ มีความสนใจใหม่ โดยเฉพาะการได้มีส่วนร่วมในความลับของนักวิจัยปริศนานาม แท้บบินส์ มอร์นากีย์ ชีวิตของเขากำลังดีขึ้น แต่แล้วทุกอย่างก็เปลี่ยนไป เมื่อแท้บบินส์จากไปอย่างลึกลับ ทั้งไว้เพียงเบาะแสไม่กี่อย่าง รวมถึงตอนการ์ต อุปกรณ์ลึกลับในรูปคอนแทกต์เลนส์ ที่ริคโทเฟ่นคิดจนหัวแทบแตกก็ไม่รู้ว่ามันมีไว้ทำอะไร นอกจากใส่แทนแว่นสายตา

แท้บบินส์เป็นใคร มาจากที่ไหนกันแน่ ทำไมจึงต้องปกปิดตัวตน ทำตัวมีความลับตลอดเวลา ตอนการ์ตคืออะไร เหตุใดคอนแทกต์เลนส์ชิ้นเล็กจิ๋วนี้ ถึงมีความสำคัญขนาดที่ผู้คนยอมฆ่ากันเพื่อแย่งชิงมัน

ขอเชิญผู้อ่านทุกท่าน ร่วมไข ปริศนาแห่งตอนการ์ต ไปพร้อมกับริคโทเฟ่น...

Sataporn Fantasy
สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

ติดตามความเคลื่อนไหวของ Sataporn Fantasy
ได้ที่เพจ www.facebook.com/SatapornFantasy

ประวัตินักเขียน

เด็กตัวน้อยคนหนึ่งลืมตาดูโลกในวันที่ 16 มกราคม พ.ศ. 2533

เมืองหาดใหญ่ จ.สงขลา ตาแป๋วๆ ทอประกายระยิบระยับ พ่อแม่เห็นแล้วก็ชอบใจ สุดท้ายก็ตัดสินใจตั้งชื่อให้ว่าแป๊กกี้... เวลาผ่านไปไฉนเหมือนโกหก เธอเติบโตเป็นสาวน้อยน่ารักตามคิ้วคล้ำ (แบบฉบับสาวใต้แท้) เธอรับทุน พสวท. (โครงการพัฒนาและส่งเสริมผู้มีความสามารถพิเศษทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี) เข้าเรียนต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ณ โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาลัย ใช้ชีวิตเร่ร่อนสุขสบายแบบฉบับเด็กวัยรุ่นวัยร้าย

ต่อมาก็เข้าเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ สาขาฟิสิกส์ เธออยากเป็น The Star เพื่อนๆ ทุกคนรักมากจึงรวมใจกันเตะส่งข้ามทวีปมาเรียนที่ University of Florida, Gainesville ในระดับ ป.โท-เอก สาขาดาราฟิสิกส์ (ดารานักดาราศาสตร์ฟิสิกส์? #ไม่ใช่) กิจกรรมยามว่างที่เธอทำมาตลอดตั้งแต่สมัย ม.ต้นจนถึงปัจจุบันคือ การฝึกวาดรูป และฝึกเขียน (เรื่องสั้น/นิยาย) ปัจจุบันนี้เธอก็ยังคงทำต่อเนื่องแทบทุกวัน จนเรียกได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตไปแล้ว! เธอพยายามขีดเขียนทั้งแนวรัก แฟนตาซี แอ็กชัน เพื่อทำให้นิยายที่กลั่นออกมาชิ้นนั้นได้อรรถรสไม่ซ้ำใคร และให้ผู้อ่านได้เสพนิยายแนวใหม่ๆ ซึ่งเป็นฝีมือของคนไทย

ปัจจุบันเธอพยายามผลิตงานเขียนและงานวาดออกมาอย่างต่อเนื่องให้ถูกใจกลุ่มผู้อ่านทุกท่าน และยินดีรับฟังข้อเสนอแนะหรือคำติชมเสมอตลอดดีย์สี่บสี่ข้อมอง (จนกว่าเซ่วนในเมืองไทยจะปิด)

สำหรับข้อมูลข่าวสารทั้งเรื่องงานเขียนและงานวาดปกนิยายสามารถติดตามได้ที่ www.facebook.com/pakkiedavie

จากใจนักเขียน

‘จินตนาการสำคัญกว่าความรู้’

หนึ่งในข้อเท็จจริงที่ใครหลายคนมองข้ามหรือไม่เข้าใจ บางคนทิ้งขว้างมันไปนับตั้งแต่วันที่ไต่ย็น แต่เชื่อไหมว่าคำคมนี้เพียงคำคมเดียวสามารถทำให้ผู้เขียนมีแรงขับเคลื่อนในการใช้ชีวิตทั้งทางด้านการเรียน การทำงาน และการทำกิจกรรมต่างๆ ในชีวิตประจำวันแทบทั้งสิ้น!

จินตนาการคือสิ่งที่ทำให้มนุษย์แตกต่างจากสิ่งมีชีวิตชนิดอื่น

ความคิดของทุกคนไม่เคยมีขอบเขต ความคิดไร้กรอบอ้างอิง ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของวิทยาศาสตร์ ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของสังคมศาสตร์ แต่เป็นสิ่งที่อยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์ และทุกคนสามารถนำมาใช้ได้เกินขีดจำกัด

ยามที่ผู้เขียนเริ่มต้นสรรค์สร้างงานเขียนเรื่อง *ปริศนาแห่งดอนนาร์ดี* เล่มหนึ่งขึ้นมา จินตนาการและความคิดทุกอย่างก็ได้ถ่ายทอดผ่านปลายปากกา ปั่นแต่งเป็นอักษรใส่เอาไว้ในหนังสือเล่มที่คุณถืออยู่ แม้ว่า *ปริศนาแห่งดอนนาร์ดี* จะเป็นเพียงมุมมองหนึ่งของ ริคโทเฟิน เลมเบอส์ท์ ภายในโลกของเขา แต่ผู้เขียนก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คุณจะร่วมเป็นส่วนหนึ่งในโลกของเขา และร่วมสนุกไปกับการหาคำตอบร่วมกับเขาด้วยเช่นกัน

สำหรับเนื้อเรื่องในเล่มนี้อาจจะมีหลายสิ่งที่ยังเปิดเผยไม่ได้ ผู้แต่งก็อยากจะให้ผู้อ่านได้ลองติดตามดูว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อไป หรือมีความลับอะไรซ่อนเอาไว้อยู่

หากมีข้อแนะนำหรือคำติชม สามารถพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นได้ที่แฟนเพจในหน้าประวัตินักเขียนค่ะ

สุดท้ายนี้ก็ขอขอบคุณนักอ่านที่ช่วยอุดหนุนนิยายเรื่องนี้มากๆ ขอให้เพลิดเพลินกับการอ่าน *ปริศนาแห่งดอนนาร์ดี* เล่มนี้ และเล่มถัดไปค่ะ!

Pakkie Davie

DONGUARD
Secret in Creteshire

www.satapornbooks.com

บทนำ

นับเป็นช่วงเวลาเลวร้ายสำหรับครอบครัวเลมเบอส์ เมื่อ ปัญหาต่างๆ รุมเร้าเข้ามา หลายครั้งหลายคราแล้วที่สองสามีภรรยา มี ปากเสียงทะเลาะกัน และในไม่ช้า การถกเถียงที่รุนแรงก็นำมาซึ่งความ แยกแยก

ยามใกล้ตะวันตกดิน ทุกคนจะได้ยินเสียงกระหึ่มของรถมินิคูเปอร์ สีแดงที่แล่นมาจอดบริเวณหน้าบ้านเลขที่สิบหก บนถนนชิพมาน แล้วอีก สองชั่วโมงถัดมาก็มีเสียงอะละวอยวายเกิดขึ้น ช่างเป็นเรื่องที่แสนน่าเบื่อ สำหรับเพื่อนบ้าน และอาจจะเป็นเรื่องที่น่าเศร้าสำหรับลูกชายคนเดียว ของตระกูลเลมเบอส์

“เด็กคนนั้นไม่ยอมออกมาเล่นกับเพื่อนบ้านอีกแล้ว พ่อแม่ทะเลาะ กันทุกเย็น เห็นแบบนี้แล้วก็น่าสงสารจริงๆ” นั่นเป็นเสียงของยายแก่นาม

ป่าพักเทิล บ้านของแกอยู่ฝั่งตรงข้ามกับบ้านเลขที่สิบหกสี่เยพอดิบพอดิ
“ฉันก็คิดว่าอย่างนั้น”

“น่าสงสาร? เด็กคนนั้นนะหรือที่น่าสงสาร! พวกเขาไม่รู้อะไร
หรอก” คุณยายอีกคนเอ่ยขึ้น “เด็กคนนั้นอารมณ์ร้ายนัก หลานชายของ
ฉันเคยเล่นอยู่ที่สนามเด็กเล่น ทุกครั้งที่เจอเด็กคนนั้น เขาต้องกลับบ้านไป
เอายาทาแผลเพราะถูกลูกชายของคุณนายเลมเบอสท์ทำร้ายเอาทุกที”

“ແ่้จริง แ่้จริง”

“เพราะว่าครอบครัวของเขามีปัญหาอะไร เขาจึงกลายเป็นคนเกร
แบบนี่”

“ແ่้จริง แ่้เสียจริง”

“น่าสงสารเหลือเกิน”

ແ่้ละ... คำซุบซิบนินทาเหล่านี้ใช้ว่าลูกชายของคุณและคุณนาย
เลมเบอสท์จะไม่เคยรับรู้ เจ้าตัวแค่มพยายามหลีกเลี่ยง ทำที่เป็นไม่สนใจ
และใช้เวลาที่เหลืออยู่ในบ้านมากกว่าเดินออกมาทำความรู้จักกับใคร
ก็ตามในละแวกนี้

คุณป่าพักเทิลอาจจะพูดถูกอยู่บ้าง เขาน่าสงสาร แต่ลึกลับแล้วเขา
ก็ไม่ได้ต้องการให้ใครแสดงความเห็นใจ เขาเข้มแข็งมากพอที่จะยืนหยัด
ด้วยลำแข้งของตนเองบนเส้นทางชีวิตที่ขาดสี่สัน แม้ว่าเส้นทางนั้นจะ
สร้างความเฉยชาให้จิตใจที่ว่างเปล่าตลอดมา

ก่อนที่คุณนายเลมเบอสท์จะตัดสินใจแยกตัวออกไปจากครอบครัว
จะได้ยินเสียงทะเลาะวิวาทพาดพิงถึงบุคคลที่สามในบ้านเลขที่สิบหก
ทุกวัน มันกลายเป็นละครหลังข่าวที่น่าติดตามของกลุ่มแม่บ้าน เรื่องราว
ยิ่งเข้มข้นเมื่อลูกชายของครอบครัวเลมเบอสท์เดินทางกลับมาจาก
โรงเรียน เด็กชายเข้าไปในบ้านท่ามกลางเสียงเอะอะโวยวาย และเดิน
ปึงปึงปลีกตัวขึ้นไปบนห้องนอนชั้นสองด้วยใบหน้าที่เฉยชาปราศจาก

ความรู้สึกใดๆ แตกต่างจากที่เด็กส่วนใหญ่แสดงออกเมื่อพบว่าพ่อแม่ทะเลาะกัน เด็กชายจะขังตัวเองอยู่ในห้องนอนจนถึงเช้าวันใหม่ บางครั้งคุณนายเลมเบอสท์ก็เข้าไปปลอบ พยายามหาคำพูดแก้ต่างเพื่อทำให้ลูกชายเข้าใจว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างตนกับสามีเป็นเพียงเรื่องเล็กๆ แม้ความจริงจะไม่เป็นเช่นนั้นเลยก็ตาม

คุณนายเลมเบอสท์เคยพิมพ์ว่า นางควรจะแยกทางจากคุณเลมเบอสท์เสียที แต่นางก็แค่ตัดพ้อและพร่ำย้ำเสียจนเด็กชายคิดว่าแม่เพ้อเจ้อเพียงเพื่อเรียกร้องความสนใจ ทว่าไม่ช้าไม่นาน เรื่องราวและคำพูดนั้นก็กลายเป็นความจริง เด็กชายเพิ่งตระหนักได้ว่าเขารักแม่มากที่สุด ในวันที่เขาต้องมองดูนางเก็บผ้าเก็บผอนใส่กระเป๋านางสบถใส่ตัวเองพร้อมหยาดน้ำตา ขณะที่เขาทำได้แค่นั่งมองอยู่ห่างๆ โดยไม่ได้เอื้อนเอ่ยทักท้วงอะไร นอกจากประโยคคำถามที่ว่า แม่จะไปไหน

คุณเลมเบอสท์ไม่พูดอะไรสักคำ ปล่อยให้ลูกชายมองตาปริบๆ จนกระทั่งเรือนร่างของผู้เป็นแม่หายลับไปจากถนนชิพมาน นางทิ้งไว้เพียงคำถามมากมายให้แก่เด็กชาย แม่ไปไหน แม่ไปทำไม เกิดอะไรขึ้น เขาผิดหรือเปล่า เขาทำให้แม่โกรธใช่ไหม ความสงสัยนั้นทำให้เขาต้องหันมาถามในสิ่งที่พ่อเองก็ตอบไม่ได้

“แม่ไปไหนก็ไม่รู้อะ พ่อจะตามแม่ไปหรือเปล่า”

คุณเลมเบอสท์ยังคงอ่านหนังสือพิมพ์รายวันต่อไปราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น แล้วในที่สุดก็ตัดสินใจเอ่ยเบาๆ ว่า

“อยู่กับพ่อเถอะนะ...ไม่ต้องตามแม่ไปไหนทั้งนั้น”

นานแล้ว นานแล้วจริงๆ ที่แม่ย้ายไปอยู่ที่อื่น

ไม่สิ...เมื่อสามสี่ปีที่แล้วต่างหาก แต่เวลานั้นก็ยาวนานราวชั่วอายุคน

เขาเปลี่ยนไปแทบจะเป็นคนละคน หลังจากต้องอาศัยอยู่กับพ่อเพียงลำพัง นิสัยบางอย่างยังคงเหมือนเก่า แม้ว่าเขาจะต้องปรับตัวให้

เคยชินกับสภาพบรรยากาศที่แปรเปลี่ยนไป

ความเจียบ...ความเจียบคือสิ่งแรกที่แทรกซึม แทนที่เสียงตะโกน
โหยกโหยกและเสียงทะเลาะในยามเย็น

ความเหงา...ความเหงาคือสิ่งที่สองที่เขาพบว่ามันอยู่คู่กับเขา
นับจากนี้และตลอดไป

ความเฉยชา...คือสิ่งที่สามที่ทำให้ชีวิตสะเปะสะปะของเขากลายเป็น
กิจวัตรประจำวัน เขาไม่รู้ว่าควรจะยินดีหรือยอมรับเรื่องนี้ดี บางที
ความเฉยชาทำให้คุณค่าของชีวิตเลือนรางและน่าเบื่อหน่าย

เขาหลีกเลี่ยงความจริงไม่พ้น และสิ่งที่ต้องทำคือเผชิญหน้ากับมัน
ต่อไป

จวบจนเวลานี้

**เอาละ...ทุกคนรู้ดีว่าสิ่งสำคัญสำหรับเด็กหนุ่มวัยสิบแปดปี
เฉกเช่นเขานั้นคืออะไร**

แน่นอน มันคือการนั่งเรียนวิชาที่แสนน่าเบื่อเพื่อเตรียมตัวสอบเข้า
เรียนต่อระดับอุดมศึกษา จุดมุ่งหมายของชีวิตคืออะไรเขาก็ยังไม่รู้ หาก
พระเจ้าทรงชี้ทางให้แก่เขาได้ เขาก็คงเดินตามทางที่พระองค์ทรงชี้ได้
โดยไม่รีรอ และถ้าหากมีทางเลือกอื่นให้เขามากกว่านี้ เขาก็คงเลือกที่จะ
นั่งตกลาตตลอดทั้งวันในสวนสาธารณะเมเดน ดีกว่าเรียนวิชา
ประวัติศาสตร์หรือจิตวิทยาในโรงเรียน

ริคโทเฟ่นไม่ชอบนั่งเรียน เพราะห้องทรงลูกบาทก็ได้กักขังจินตนาการ
ของเขาเอาไว้เพียงในกรอบความคิดของอาจารย์กับตัวหนังสือบน
กระดานดำ เขายังไม่ชอบเรียนเมื่อโดนบังคับให้ต้องเรียนวิชาที่ไม่ถนัดใน
ระดับเกรดสิบสอง (เทียบเท่าชั้นมัธยมศึกษาปีที่หก) ของโรงเรียน
มัธยมปลายเบลเฟอร์เรต์ ณ เมืองหลวงดรัมลิงตัน เซสเซ

“ริคโทเฟน เลมเบอส์ท์” อาจารย์เรียกชื่อ
 เด็กหนุ่มนั่งอดตัว มือหนึ่งทำคางอีกมือหนึ่งก็ยกขึ้นโบกเบาๆ
 “ช่วยบอกทีสิว่าเธอชอบวิชาอะไรและอยากเรียนต่อด้านไหน”
 ฟังคำถามจบแล้วก็ต้องเลิกคิ้วสูง แม้ว่าคำถามนี้ทำให้นักเรียน
 ทุกคนในห้องกระตือรือร้นอยากตอบ แต่เขาคงไม่ใช่หนึ่งในนั้น

“ว่ายังไง เป้าหมายของเธอคืออะไร”

“ผมไม่รู้”

เพื่อนๆ กลั่นขำไม่กล้าหัวเราะ เมื่อดวงตาสีเข้มเย็นเยียบราว
 น้ำแข็งของเจ้าของคำตอบนั้นสะกดพวกเขาไว้หนึ่งราวกับกำลังข่มขู่

“ไม่เอาน่าคุณเลมเบอส์ท์ ตอนนี่เธออายุสิบแปดอย่างสิบเก้าปีแล้ว
 นะ ฉันรู้ดีว่าทุกคนมีอาชีพที่ฝันอยากจะเป็นอยู่ในใจ ลองบอกให้เพื่อนๆ
 ได้รู้บ้างเพื่อแบ่งปันประสบการณ์กันดีกว่านะ” รอยยิ้มกว้างของอาจารย์
 วิชาแนะแนวไม่ได้ทำให้คนถูกถามปลอบปลีมนัก

เด็กหนุ่มยกไหล่ “วิศวะ”

“วิศวะอะไร” เพื่อนผู้ชายคนหนึ่งถามแทรก

“ไฟฟ้า...วิศวะไฟฟ้า” น้ำเสียงที่ตอบออกไปไม่ได้แสดงความ
 จริงจังเท่าใดนัก “อย่างน้อยมันก็เป็นสิ่งที่ผมถนัดที่สุด และอาจจะใกล้ตัว
 ที่สุดด้วย”

เพื่อนๆ ได้ยินเช่นนั้นก็แทบจะร้องอุทานด้วยความประหลาดใจ
 ไม่มีใครเชื่อหรือคิดว่าคนที่สร้างวิศวกรรมในโรงเรียนเยอะแยะมากมายอย่าง
 ริคโทเฟน เลมเบอส์ท์ จะสนใจวิชาชีพนี้นัก

“เธอคงชอบเรียนวิทยาศาสตร์”

“ไม่รู้สิครับ”

“ไม่ชอบเรียน?”

ริคโทเฟนยกไหล่ตอบ “ผมไม่แน่ใจ”

“แล้วเธอจะเรียนวิศวกรรมไฟฟ้าได้อย่างไร ถ้าหากเธอไม่ชอบวิทยาศาสตร์ โดยเฉพาะวิชาคณิตศาสตร์และฟิสิกส์”

“ผมยังไม่ได้บอกว่าคุณไม่ชอบนะ กรุณาอย่าตัดสินเองสิครับ”
น้ำเสียงซึ่งขงนั้นทำให้อาจารย์เลิกตั้งคำถามและหันไปมองนักเรียนคนอื่น ก่อนจะเอ่ยสรุปสิ่งที่เด็กหนุ่มตอบ

ไม่น่าแปลกใจนักหากเพื่อนๆ และอาจารย์ในโรงเรียนค่อนข้างหวาดเกรงริคโทเฟิน นั่นก็เพราะว่าช่วงที่ครอบครัวเริ่มแตกแยก เขาได้สร้างชื่อเสียงจนเป็นที่โจษจันทั่วเขตเมืองหลวง วัยรุ่นแทบทุกคนต่างก็เคยได้ยินชื่อ ริคโทเฟิน เลมเบออสท์ และประวัติของเขามาก่อนทั้งนั้น

ในอดีต ริคเคยเป็นหัวหน้าแก๊งอันธพาลในโรงเรียนเบลเฟอร์เรต์ เขาเคยมีเพื่อนอยู่ในกลุ่มห้าคน แต่ละคนมีชื่ออยู่ในบัญชีดำของโรงเรียนทั้งสิ้น อาจารย์พยายามหาวิธีกักตัว ทำโทษ หรือแม้แต่ไล่พวกเขาออก แต่สุดท้ายก็คว้าน้ำเหลวเพราะขาดหลักฐานมัดตัว อีกทั้งครอบครัวของพวกเขาล้วนมีฐานะและมีอิทธิพลในเมืองหลวงดรัมลิงตัน เซสเซ ทำให้การจับผิดและปรับโทษเด็กกลุ่มนี้เป็นเรื่องที่ยากนัก

ริคหมกมุ่นอยู่กับชีวิตจอมปลอมที่ตนเองและพรรคพวกสร้างด้วยกันมาแรมปี ก่อนจะตัดสินใจแยกตัวออกจากเพื่อนพ้องเหล่าอันธพาลทันทีที่พบว่าอนาคตของเขามีแค่ทางตัน บัดนี้เขาตระหนักดีว่าการเป็นอันธพาลไม่ได้ตอบปัญหาชีวิตที่เคยมี แต่ชื่อเสียงเสียๆ หายๆ ของเขาก็ยังคงติดตัวตลอดไป กลายเป็นรอยเปื้อนดำซึ่งไม่มีวันลบเลือน

ริคอาจจะพอมีโชคให้รู้สึกอุ่นใจอยู่บ้าง เมื่อเพื่อนกลุ่มใหม่มอบโอกาสให้เขาได้แก้ตัว และแก้ไขชีวิตที่พลั้งพลาดไปแล้วครั้งหนึ่ง เพื่อนกลุ่มนี้กลายเป็นเพื่อนสนิทของเขาในเวลาต่อมา

เด็กหนุ่มหันไปมองเพื่อนสนิทคนหนึ่งซึ่งกำลังส่งเสียงหัวเราะคิกคักให้คำตอบกวนๆ เมื่อครูของเขา ริคเลื่อนนิ้วทำท่าปาดคอเตือน

ให้เพื่อนเลิกหัวเราะ แต่อีกฝ่ายไม่สนใจ ซ้ำยังทำสัญญาณด้วยนิ้วกลาง ลอดใต้โต๊ะตอบมา ริคเห็นแล้วก็ตั้งท่าจะลุกขึ้นตบโต๊ะเป็นเชิงเตือนให้เพื่อนเลิกกระเซ้าด้วยวิธีนี้

“เดี๋ยวเถอะ”

อีกฝ่ายยักคิ้วทวนๆ คราวนี้ชูนิ้วกลางให้ริคทั้งสองมือ เด็กหนุ่มหันไปถลึงตาใส่ บังคับให้เลิกเล่น ในขณะที่เดียวกัน สายตาของนักเรียนทั้งสองก็หันมาจ้องริค ทำให้เขาต้องรีบบ่ย่ำหน้าเลิกสนใจเพื่อนจอมทวนทันที

เมื่อเสียงออกบอกเวลาเลิกเรียนดังขึ้น ริคก็ไม่รอช้า รีบลุกออกจากที่นั่ง พุ่งเข้าไปหาเพื่อนสนิทที่วิ่งออกไปทางประตูห้องพร้อมด้วยเบ้าใจ รวากับรู้ดีว่าริคต้องเอาคืน

“อัล! กลับมาเดี๋ยวนี้!”

อีกฝ่ายวิ่งซอกแซกหลบนักเรียนหญิงชายซึ่งยืนอยู่บนทางเดิน อาคารอย่างไวว่อง

“อัล! นายจะหนีไปไหน! ขอโทษฉันเดี๋ยวนี้!”

“ไม่มีทาง!”

ริคโทเฟินเพิ่งสายตามองหาเพื่อนผมสีน้ำตาลเข้ม ร่างสูงใหญ่ กำยำตามแบบนักกีฬาในชุดคลุมหลวมๆ ซึ่งด้านหลังมีสัญลักษณ์ทีมอเมริกันฟุตบอลของโรงเรียนเบลเฟอร์र्ट เพียงแวบเดียวเขาก็เจอ และวิ่งตามไปทันทีในที่สุด เด็กหนุ่มไม่รอช้า รีบขึ้นไปเหยียบบนราวบันได ก่อนจะกระโดดข้ามลงไปยืนบนอาคารชั้นล่าง ขวางทางเพื่อนเอาไว้ อีกฝ่ายผละตกใจถอยเท้าจนแทบสะดุดชั้นบันไดด้านหลัง เป้ใบโตหล่นบนพื้น

ริคได้ที่รีบใช้สองแขนล็อกคออีกฝ่ายเอาไว้แน่น

“โธ้ย! ให้ตายเถอะ ริคก็! ปล่อย!”

“ไอ้พวกกลางนั้นหมายความว่ายังไง”

“ฉันแค่แหย่นายเล่น โอ๊ย!”

“ขอโทษฉันก่อน”

“ขอโทษก็ได้ รับผิดชอบต่อได้แล้ว” บอกพลางพยายามจับมืออีกฝ่าย ออก ผู้เป็นเพื่อนก้มหน้าก้มตาไม่กล้าสบมองนักเรียนคนอื่นๆ ซึ่งเดินผ่านไปผ่านมา “นี่ถ้านายเลิกใช้กำลังแล้วหันมาช่วยฉันเป็นที่ปรึกษาทีม ยังจะดีกว่าเสียอีก นายวิ่งเร็วกว่าสปีดกายแลมยังวางแผนแทนฉันในฐานะควอเตอร์แบ็กได้ดีกว่าซะด้วย”

“เชิญผ่านไปเถอะคุณกับตันทีม เพราะตอนนี้ฉันไม่อยากเล่น กีฬา” ริดเหยียดยิ้มอย่างอารมณ์ดี เขาปล่อยมือออกแล้วหยิบเป้ให้อีกฝ่าย สหายรักผู้นี้มีชื่อเต็มว่า อัลเบิร์ต เดเลอร์ มอร์แกน เขาเป็นเพื่อนร่วมห้องของริดตั้งแต่เรียนเกรดสิบจนถึงเกรดสิบสอง อัลเป็นนักกีฬาอเมริกันฟุตบอลตัวจริงของโรงเรียนเบลเฟอร์เรต์ บางครั้งเขาก็โน้มหน้าให้ริดโทรเฟนเล่นอเมริกันฟุตบอลด้วยกัน

“ไม่เอาหน้า นายก็รู้ว่าถ้าฉันไม่ชวน เด็กจากชมรมบาสเกตบอลก็ต้องลากตัวนายเข้าร่วมทีมอยู่ดี”

“ช่างเขาสี”

“ฉันรู้ว่านายชอบศิลปะการต่อสู้นะริดก็ แต่นั่นมันกีฬาที่นายกวาดแชมป์ในสมัยเด็ก ถ้านายจะสนใจหันมาเอาดีกับกีฬาที่มีทีมอยู่ในโรงเรียนเบลเฟอร์เรต์บ้างก็คงดี โดยเฉพาะอเมริกันฟุตบอล”

“พอที่เถอะ ตอนนี้ฉันมีสิ่งที่จะต้องทำและสำคัญมากกว่าการเข้าร่วมชมรมกีฬา” น้ำเสียงของริดฟังดูจริงจังซึ่งขึงขึ้นมาทันที

อัลเบิร์ตเลิกคิ้ว “สิ่งที่จะต้องทำคือสิ่งที่นายต้องไปเจอใครสักคนหลังเลิกเรียน เหมือนตลอดเดือนที่ผ่านมาใช่ไหม”

ริดไม่ได้ตอบ เขาส่งยิ้มกววนให้เพื่อน

“ผู้ชายแปลกหน้าที่เจอในร้านริโอที่ใช่ไหม”

“ถูกของนาย วันนี้ฉันต้องรีบไปที่ร้าน...” ระหว่างที่ทั้งสองกำลังสนทนากันอยู่นั้น จู่ๆ ก็มีแขนยาวๆ โอบมาจากด้านหลังของริค มือหยาบกร้านตบบนบ่าของเขาแรงๆ

“คุณอะไรกันอยู่สหาย”

“ว่าไงแฮริส” อัลทักทายหันมองชายร่างเล็กปราดเปรี้ยว ผมหยิกสีบลอนด์ นัยน์ตาสีฟ้ารับกับจมูกโด่งและริมฝีปากบาง สีหน้าของเขาแลดูร่าเริงตลอดเวลา

“ฉันได้ยินเสียงนายวิ่งลงมาจากชั้นบน” เจ้าของชื่อแฮริสพูดพลางหันมองริคโทเฟินบ้าง “เลิกเรียนแล้วพวกเราจะไปสวนสาธารณะเมเดนหรือเปล่า”

อัลเบิร์ตเหลือบมองริคทางหางตาราวกับกำลังบอกให้เด็กหนุ่มเป็นฝ่ายตอบคำถาม

“ฉัน...”

“ไปไม่ได้ ติดธุระอีกตามเคย” แฮริสหันมองตัวปัญหาพลางถอนใจด้วยความเบื่อหน่าย “ธุระของนายนี่มันสำคัญสักแค่ไหน ช่วยบอกฉันหน่อยได้ไหม”

“ก็เหมือนที่ฉันเล่าให้ฟังว่า ฉันเจอชายคนหนึ่งที่บ้านริโอที่ พวกเราต้องคอยอะไรกันนิดหน่อยและฉันต้องรีบไปหาเขาตอนนี้”

ฟังจบแฮริสก็ต้องหืมองนัยน์ตาสีเข้มของริคพยายามอ่านใจอีกฝ่าย โดยปกติแล้วทุกๆ วันศุกร์ เสาร์ และอาทิตย์ ริค อัลเบิร์ต และแฮริสมักจะใช้เวลาร่วมกันตามสถานที่พักผ่อนภายในเมืองหลวง แต่เมื่อไม่นานมานี้เองที่ริคปฏิเสธคำชวนจนทำให้สหายรักทั้งสองเกิดความสงสัย

“นายไม่ไปตกปลาที่สวนเมเดนกับพวกเรา”

“ฉันไม่ไป”

“แน่ใจนะ”

“อืม”

“แล้ววันนี้ นายนัดเจอกับคนแปลกหน้านั้นที่ไหน”

“ร้านริโอที่เหมือนเดิม”

“ฉันชักอยากที่จะสะกดรอยตามนายไปจนถึงร้านริโอที่ซะแล้วสิ เพื่อนยาก”

“ขอเถอะ แฮริส” ริดต้องถอนหายใจยาวๆ มองอีกฝ่ายหัวเราะให้ คำพูดที่เล่นที่จริง

แน่นอน...ที่จู่ๆ ริดก็เห็นความสำคัญของการนัดพบกับคนแปลกหน้า ตลอดหนึ่งเดือนที่ผ่านมา นั้น เป็นเพราะว่าคนแปลกหน้าผู้นี้คือ ชายวัยกลางคนชาวต่างชาติที่มีนามว่า แท็บบินส์ มอร์นากี้

“ถ้าอย่างนั้นฉันจะไปสวนเมเดนกับแฮริสแค่สองคน” อัลบอก

“ตามนั้น”

“หวังว่าคราวหน้าถ้าหากพวกเขาชวนอีก ฉันจะได้คำตอบจากนาย ว่า ตกกลาง นะริดก็” แฮริสย้ำ

“โอเค ถ้าอย่างนั้นฉันขอตัวละ” ริดพูดจบก็มองเวลาบนนาฬิกา ข้อมือ แล้วเดินปลีกตัวมาทันทีภายใต้สายตาของนงสยของเพื่อนสนิท ทั้งสองคน

เด็กหนุ่มใช้เวลาเดินทางจากโรงเรียนเบลเฟอริตต์มาถึงร้านริโอที่ ใกล้วงเวียนใหญ่เกรนฮาวน์เดอร์ในเวลารวดเร็ว ครึ่งชั่วโมง เมื่อริดโทเฟน ผลักประตูร้านเข้าไป เขาก็พบกับร่างสูงใหญ่ของแท็บบินส์นั่งอยู่บนเก้าอี้ หน้าเคาน์เตอร์เรียบร้อยแล้ว

“สวัสดีครับ” เด็กหนุ่มรีบทักทายขณะมองอีกฝ่ายที่กำลังชำเลื่อง มาทางเขา

“ที่ซัดดัลก็ (สวัสดี)” แท็บบินส์พยายามออกเสียงสำเนียงครีตไซร์ แปลงๆ ทำให้ริดต้องขำ ชายวัยกลางคนยิ้มบางๆ ดวงตาของเขาปูดโปน

ทั้งที่มีรูปหน้าเรียวยาวและจมูกเป็นสันโด่ง

แท็บบีนส์ มอร์นากีก็ เป็นชายที่น่าทึ่ง เขามีความรู้ทางวิทยาศาสตร์ที่ละเอียดลึกซึ้งมากจนเรียกได้ว่า อัจฉริยะ

ที่จริงริคไม่ได้สนใจเรื่องราวทางวิทยาศาสตร์มากไปกว่าสิ่งที่เขาตอบอาจารย์วิชาแนะแนวไปเมื่อชั่วโมงก่อน สิ่งที่เขาสนใจคือความสามารถของแท็บบีนส์ต่างหาก ความรู้ความสามารถที่อยู่เหนือวงการวิทยาศาสตร์ในสาธารณรัฐสุครีตไซริซึ่งริคล่วงรู้เข้าด้วยความบังเอิญหลังจากที่พวกเขาพบกันในร้านริโอทีและแท็บบีนส์เป็นฝ่ายเสนออุปการณอิเล็คทรอนิกส์ชิ้นหนึ่งให้เด็กหนุ่มลองใช้งานเมื่อเดือนที่แล้ว

“เธออยากไปดูห้องทดลองของฉันไหม”

“ห้องทดลองของคุณ? คุณมีห้องทดลองด้วยหรือ” ริคถามด้วยความทึ่ง

“แน่นอนสิ ฉันเป็นนักวิจัย ฉันต้องมีห้องทดลอง” ว่าพยางค์มากระซิบเสียงแผ่ว “ฉันคิดว่า ถึงเวลาที่เธอควรจะเห็นสถานที่ทำงานของฉันแล้ว”

แม้เด็กหนุ่มจะไม่เข้าใจนักว่าเพราะเหตุใดแท็บบีนส์จึงสนใจและให้ความเชื่อถือแก่เขามากเป็นพิเศษ แต่ริคก็ไม่เคยคิดหกรอกว่าชายวัยกลางคนผู้นี้กำลังวางแผนร้ายกับตน

“ฉันรู้ดีว่าเธอถนัดเรื่องการต่อวงจรไฟฟ้า ฉันมีของเล่นในห้องทดลองเยอะแยะ บางทีเธออาจจะชอบ ถ้าได้ใช้เวลาศึกษามัน”

“แต่ผมเป็นคนนอก”

“ฉันอนุญาตให้เธอเข้าไปดูห้องทดลองของฉันได้เพียงคนเดียวเท่านั้น มันเป็นสถานที่ส่วนตัวและเป็นความลับ”

เด็กหนุ่มเบิกตาโตอย่างประหลาดใจ “จริงหรือครับ”

“แน่นอน ฉันไม่เคยให้ใครก้าวเท้าเข้าไปเลยสักคนเดียว แต่ฉัน

ไว้ใจเธอ เพราะฉะนั้นห้องทดลองส่วนหนึ่งฉันจะมอบให้เธอดูแล แต่เธอห้ามบอกใครเรื่องนี้ทั้งนั้น แม้แต่คนในครอบครัว”

ได้ยินเพียงเท่านี้เด็กหนุ่มก็เหยียดยิ้มพลางพยักหน้าโดยไว “ตกลงครับ”

“ดี...ถ้าอย่างนั้นเราก็ไปสำรวจห้องทดลองกันวันนี้เลย”

1

ห้องทดลอง

“ที่นี่หรือครับ” ริคโทเฟ่นถามอย่างสงสัย

“ใช่แล้ว”

เด็กหนุ่มมองประตูรั้วเตี้ยๆ และพงหญ้ารกบริเวณลานหน้าบ้าน ก่อนจะตัดสินใจเดินเข้าไปข้างใน ริคไม่เคยสนใจมาก่อนเลยว่า แท็บบินส์มอร์นาก็ยังอาศัยอยู่ที่ไหนตลอดเดือนที่พวกเขารู้จักกันในร้านริโอที และใช้เวลาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นที่นั่น จนกระทั่งวันนี้ แท็บบินส์อนุญาตให้ริคเข้ามาชมบ้านเช่าชั้นเดียวหลังเล็กๆ แลดูไม่น่าพิศมัยของเขา

ชายวัยกลางคนกระแอมเบาๆ เรียกให้ริคเดินตามลงไปในห้องใต้ดิน ทันทีที่แท็บบินส์เปิดประตู หลอดไฟบนเส้นทางระหว่างบันไดพลันสว่างขึ้น

ริคโทเฟ่นหลุดหัวเราะด้วยความตื่นเต้นระคนประหลาดใจทันทีที่

พบว่าพื้นที่ชั้นใต้ดินของแท็บบินส์เป็นห้องทดลองขนาดย่อม ซึ่งมีอุปกรณ์ทางวิทยาศาสตร์มากมายเรียงเป็นแถวยาวบนชั้นวาง มีเครื่องแก้วและสารเคมีบางส่วนซึ่งริคเคยเห็นจากห้องทดลองในชั้นเรียนเกรดเก้าจนถึงเกรดสิบสองวางกองอยู่ด้วย

“พระเจ้า” เขากวาดตามองไปรอบๆ อย่างตะลึงพรึงเพริด ขณะที่แท็บบินส์หันไปทักทายเครื่องจักรกลที่กำลังซังกาแพร้ออื่นๆ หนึ่งถ้วยพร้อมกล่าวส์วิตตอบอักษรสีขาวยาวภาษาคริตซีนาเดียน¹ ที่ปรากฏบนหน้าจอเล็กๆ อ่านได้ความว่า ‘ทีซีดีดีสกี’

“ทุกอย่างที่นี่ไม่มีชีวิต แต่ฉันทำให้มีชีวิต จริงไหมล่ะ”

“ให้ตายเถอะแท็บบินส์! มันเจ๋งมาก เหมือนนักวิทยาศาสตร์หลุดโลกในภาพยนตร์สักเรื่องเลย”

“หลุดโลก?”

“ใช่! หลุดโลก! หลุดโลกก็คือ ผิดแผน แตกต่างไปจากปกติ”

แท็บบินส์ต้องหัวเราะให้คำตอบของเด็กหนุ่ม ก่อนจะรีบเดินออกไปเปลี่ยนชุดสูทเป็นเสื้อกาวน์สีขาวสะอาดตาพร้อมถุงมือสองคู่ ส่วนริคจับจ้องมองดูบรรดาหุ่นยนต์ลักษณะคล้ายมนุษย์เดินทำความสะอาดรอบห้องทดลอง

“เหมือนผมกำลังฝันอยู่เลย”

“โอ้! มันคงเป็นฝันที่ยาวนานมากของเธอเลยละ!”

“ถ้าเพื่อนของผมมาเห็นที่นี่ เขาคงชอบมากๆ”

“เพื่อนหรือ ใครล่ะ” แท็บบินส์อยากรู้ เขาเดินไปสำรวจวงจรไฟฟ้าซึ่งตนใช้ในการทดลองเครื่องกำเนิดอนุภาคพลังงานสูงขนาดเล็ก

“เขาชื่อว่าแฮบบี้” ริคบอก “น่าเสียดายที่ตอนนี้เขาย้ายไปเรียนใน

¹ ภาษาคริตซีนาเดียน - ภาษาของสาธารณรัฐคริตซี

สาธารณรัฐออร์ทอดอกซ์ แสบบึ่หลังไหลงานวิจัยวิทยาศาสตร์เชิงกายภาพ และได้ทุนไปเรียนต่อที่นั่น”

“เชิงกายภาพ? เอ้อ...มันคง...จะเป็นวิทยาศาสตร์รูปแบบหนึ่งสินะ ช่างมันเถอะ” แتب์บิณส์มักจะสงสัยคำศัพท์แปลกๆ ของชาวคริสต์ไซร์เสมอ “เธอคงหมายถึง แสบบิณอส เฮอร์กินส์”

ริคหันขวับไปมองอีกคนด้วยความประหลาดใจยิ่งนัก “ใช่ครับ... คุณรู้จักเขา?”

“ฉันก็รู้ข้อมูลของเธอบ้าง”

“รู้มาจากใคร”

แتب์บิณส์สบประสาธน์ย่นตาสี่เหลี่ยมฉายแววฉงนของอีกฝ่ายก่อนจะเหยียดยิ้มเย็น “ฉันเป็นนักวิจัย ฉันมีวิธีหาข้อมูลของใครสักคนก่อนที่ฉันจะทำความรู้จักกับคนคนนั้นเสียอีก”

เด็กหนุ่มฟังพลางพยักหน้า คงเพราะสาเหตุนี้เอง ลูๆ แتب์บิณส์ก็วางใจเขาทั้งคู่ ที่ไม่ใช่คนรู้จักมักคุ้น และไม่ใช่คนถิ่นเดียวกันเสียด้วย

“เธอมีเพื่อนที่อยู่ด้วยกันบ่อยๆ สามคนจริงไหม”

“ก็...ครับ”

“คนหนึ่งคือ แสบบิณอส เฮอร์กินส์ ตอนนี้อยู่เรียนอยู่เมืองนอก อีกคนคือ อัลเบิร์ต มอร์แกน เรียนห้องเดียวกับเธอ แล้วอีกอีกคน...”

“แฮริส นิลบาเล็ด”

“แฮริส? แฮริสัน นิลบาเล็ดสินะ” แتب์บิณส์หันไปขมวดคิ้วมองก่อนจะเรียกให้ริคช่วยต่อแผงวงจรไฟฟ้าใหม่ “นิลบาเล็ด...”

“คุณรู้ที่มาของตระกูลนิลบาเล็ดหรือเปล่า”

แتب์บิณส์ยกไหล่ตอบ “ไม่แน่ใจ อาจจะมีแค่คร่าวๆ”

“ตระกูลเก่าแก่นี้เป็นที่นับถือของคนคริสต์ไซร์... ความผูกพันของตระกูลนิลบาเล็ดปรากฏอยู่ในทุกยุคทุกสมัยของเชื้อพระวงศ์สาธารณรัฐ

คริสตไชร์ ลูกหลานในตระกูลมีหน้าที่รับผิดชอบในฐานะตัวแทนระดับประเทศ พวกเขา มีบทบาทสำคัญในทางการทูต การค้าขาย การคลัง และสงคราม ปัจจุบันตระกูลนี้ก็ยังคงไว้ซึ่งเกียรติยศศักดิ์ศรีอันน่าสรรเสริญ ตอนนี้ รูด กรินน์ นิลบาเล็ด (พี่ชายของแฮริสัน นิลบาเล็ด) กำลังคัดเลือกผู้ที่จะมาช่วยเหลืองานนิลบาเล็ดในฐานะ ‘นามสกุลที่สอง’ ”

แท็บบิสฟังพลางใคร่ครวญภายในใจ “นามสกุลที่สอง? หมายถึงการแต่งตั้งให้คุณคณิกายนอกเข้ามามีส่วนร่วมกับนิลบาเล็ดและเชื้อพระวงศ์ของคริสตไชร์²สินะ”

“ใช่ครับ...นามสกุลที่สองถือว่าเป็นที่จับตามองของประชากรชาวคริสตไชร์เป็นอย่างมากเพราะมันหมายถึงการได้รับการแต่งตั้งยศสูงที่สุดซึ่งสามัญชนพึงมีได้จากกษัตริย์ แต่ดูเหมือนแฮริสผู้ที่เป็นลูกหลานในตระกูลนิลบาเล็ดแท้ๆ จะไม่ค่อยให้ความสำคัญกับเรื่องนี้สักเท่าไร”

“ประเทศนี้มีเรื่องราวซับซ้อนสินะ จะว่าไปแฮริสันกับเธอคงสนิทกันมาก”

“ครับ” ริดบอก “ผมไปเยี่ยมบ้านพักตากอากาศของรูดบ่อยๆ ในช่วงปิดเทอมด้วยนะ”

“แล้วช่วงหน้าร้อนนี่ล่ะ”

“อันที่จริงในช่วงหน้าร้อนที่กำลังจะถึงนี้ผมวางแผนกับอัลและแฮริสเอาไว้แล้วว่า จะไปพักผ่อนกันที่เมืองท่าซินซูรี”

“เป็นจังหวะเหมาะเหม็ง!” แท็บบิสพูด เขาปล่อยให้ริคทดลองงานขณะที่ตนเองเดินไปเก็บงานเพาะเชื้อมาส่งด้วยกล่องจุลทรรศน์ “ฉันมีเพื่อนอาศัยอยู่ที่ซินซูรีมาสักพักใหญ่แล้ว บางครั้งพวกเขาก็ติดต่อ

² คริสตไชร์หรือคริสตไชร์ - สถานที่แห่งนี้มีประเทศสมมติ มีชื่ออย่างเป็นทางการว่า สาธารณรัฐคริสตไชร์ แต่ผู้คนนิยมเรียกประเทศนี้สั้นๆ ว่า คริสตไชร์

งานกับฉันผ่านระบบสื่อสารส่วนตัวที่พวกเราสร้างขึ้นมาเอง แต่เรื่องนี้ เธอห้ามบอกใครเด็ดขาดเชียวนะ” ว่าแล้วก็หันมาส่งสายตาดอกคำสั่งแก่ ริคอย่างจริงจัง

“ครับ” เด็กหนุ่มตอบพร้อมเลื่อนนิ้วปิดสวิทช์วงจรไฟฟ้า เริ่มตรวจสอบการทำงานของอุปกรณ์

แท็บบินส์มองดูแววตาใสซื่อของริคโทเฟนซึ่งกล่าวอย่างบริสุทธิ์ใจ แล้วจึงยิ้มพราย เขาปล่อยให้เด็กหนุ่มแกะเครื่องมี้อิเล็กทรอนิกส์ของตน ออกทีละชิ้นๆ โดยไม่กล่าวห้ามใดๆ ทั้งสิ้น “เธอทำให้ฉันนึกถึงเขา”

“ครับ?” ริคขานรับพลางกดปุ่มบนแผงควบคุม

“ลูกชายของฉันนะ”

เด็กหนุ่มหันขวับกลับไปมองอีกฝ่ายอย่างตกใจจนแทบจะอ้าปาก คำว่า “คุณมี...!”

แท็บบินส์ต้องรีบส่ายหน้าโดยไว “ลูกชายทูนหัวนะ...ลักษณะนิสัย การพูดจาของเขาคล้ายคลึงกับเธอบางส่วน”

“ผมไม่ยักรู้ว่าคุณก็รักเด็ก นึกว่าคุณจะรักห้องทดลองแห่งนี้ มากกว่าเสียอีก”

คราวนี้ชายวัยกลางคนหัวเราะอย่างชอบอกชอบใจ

“เขาชื่อว่า ซามัลลี เยเรเอส พวกเรามักใช้เวลาในห้องทดลอง ด้วยกัน เหมือนฉันกับเธอในตอนนี่”

“ซามัลลี เยเรเอส? เขาอยู่ที่ไหนครับ” ริคสงสัย

แท็บบินส์เลื่อนตัวออกห่างจากกล้องจุลทรรศน์ก่อนจะใช้นิ้วนิ้ววน ดรอบดวงตาเบาๆ “ริคโทเฟน” ชายวัยกลางคนหันมาจับจ้องอีกฝ่ายหนึ่ง “ฉันอยากจะตอบ อยากจะบอกว่าซามัลลีคือ คู่...คู่สม เอ่อ...ไม่ดีกว่า... มันเสี่ยงมาก เสี่ยงจริงๆ เลิกพูดถึงมันเถอะ”

ริคเอียงคอด้วยความไม่เข้าใจ “คู่สมรส?”

“ไม่ใช่! จะบ้าเหรอ มันคนละเรื่องเลยละ เรื่องมันจริงจังกวานั้น มากนะริคโทเฟ่น! ให้ตายเถอะ ฉันไม่น่าจะพูดถึงเขาเลย” แتب์บินส์สบดเบาๆ กับตัวเอง “เพราะเขา! เพราะซามัลลี...ทำให้ฉันต้องอยู่ที่นี้ ฉันไปไหนไม่ได้เลยก็เพราะเขา และเขาก็ทำให้...!” ชายวัยกลางคนกล่าวอย่างเหนื่อยหน่ายใจ พิมพ์เพียงลำพัง ก่อนจะนั่งก้มก้นมออยู่ข้างๆ กล้องจุลทรรศน์จนทำให้ริคโทเฟ่นรู้สึกกังวล

ในที่สุดแتب์บินส์ก็ถอนใจยาวๆ พลังหันไปมองฝ่ามือของริคโทที่เลื่อนมาวางบนไหล่ของตนเอง

“ขอโทษครับ ผม...”

“เปล่าๆ ไม่เป็นไร ไม่เกี่ยวกับเธอหรอก” แتب์บินส์บอก ก่อนจะใช้มือลูบปมหนองเหนือริมฝีปากของตนเองด้วยแวตาคุ่นคิดหนัก “หรืออาจจะเกี่ยว...” เสียงแผ่วๆ นั้นทำให้ริคต้องเลิกคิ้วสงสัย

“คุณหมายถึง...?”

“ริค...เธอคงคิดว่าฉันเป็นชาวต่างชาติธรรมดาๆ คนหนึ่ง โอ้! ก็ใช่ละ ฉันอาจจะเป็นอย่างนั้น แน่แน่นอนว่าฉันคงบอกเรื่องของตัวเองให้เธอฟังทุกอย่างไม่ได้ และที่สำคัญ...” สีหน้าวิตกของแتب์บินส์แสดงออกอย่างเด่นชัด “การที่เธอรู้ว่าซามัลลีมีตัวตนมันเสี่ยงเกินไป”

“เสี่ยง?”

“ลืมเรื่องที่ผมพูดเมื่อตะกี้ซะ”

“อะไรนะครับ”

“ริค...” แتب์บินส์ลุกขึ้นสปรประสานตากับเด็กหนุ่มโดยไม่กะพริบ “จงลืมชื่อของลูกชายของฉัน เข้าใจใช่ไหม เธอไม่ควรจะรู้จักเขา ลบเขาออกจากสมองของเธอไปซะให้หมด ตอนนี้อยู่ในห้องทดลองแห่งนี้มีเพียงฉันกับเธอ เข้าใจนะ”

ริคต้องพยักหน้ารับอย่างจำยอม ทั้งๆ ที่ไม่เข้าใจทำไมที่ประหลาดๆ

ของแท็บบินส์เฮาเสี่ยเลย

“ดีแล้ว...เฮาละ เราทำงานกันต่อเถอะ”

ริคใช้เวลาในการเรียนรู้สิ่งแปลกประหลาดภายในห้องทดลอง
ของแท็บบินส์ร่วมสองเดือน ตลอดเวลาที่ผ่านไปจนใกล้จะขึ้นเทอมใหม่นั้น
มีข่าวลือเกี่ยวกับการแต่งตั้งสามัญชนให้อยู่ในฐานะนามสกุลที่สอง
ออกมาอยู่เนืองๆ และหลายสัปดาห์ต่อมา ก็มีการประกาศข่าวอย่างเป็นทางการ
จากการจากราชสำนัก ทำให้ริคติดตามความเคลื่อนไหวการแต่งตั้ง
นามสกุลที่สองอย่างใกล้ชิด เขาเองก็อยากรู้ว่าใครจะได้รับตำแหน่งนี้...
ตำแหน่งอันทรงเกียรติที่ต้องแลกด้วยภาระอันหนักอึ้งในการทำงานรับใช้
กษัตริย์และตระกูลนิลบาเล็ดตลอดช่วงชีวิต

ในขณะที่ชาวคริสตจักรกำลังตื่นเต็น้อยากทราบว่าจะใครจะเป็นผู้
โชคดีได้รับฐานะนามสกุลที่สอง พวกเขาเองก็ต้องตื่นตระหนกกับ
เหตุฆาตกรรมต่อเนื่องซึ่งเกิดขึ้นทั่วคริสตเคียรวินช่วงเวลาไล่เลี่ยกัน

ไม่มีใครทราบว่าคนร้ายคือใครหรือคนร้ายมีจุดประสงค์เช่นไร
ทำให้ทุกคนต่างหวั่นเกรงว่าตนเองอาจตกเป็นเหยื่อของฆาตกรใจโหดได้
ทุกเมื่อ

“ฆาตกรต่อเนื่องลงมือสังหารชาวต่างด้าวเป็นรายที่สี่สิบสามแล้ว
ดูเหมือนกลุ่มเป้าหมายของมันจะชัดเจนว่าไม่ใช่คนคริสตจักร” ริคโทเฟน
เปรยเบาๆ ขณะนั่งดื่มขนมขวดใหญ่หน้าโทรทัศน์ภายในบ้านของแท็บบินส์
ส่วนคนเจ้าของบ้านไปทำธุระข้างนอก “พวกชาวต่างด้าวที่เป็นเหยื่อในข่าว
เป็นกลุ่มคนเชื้อชาติเดียวกันกับแท็บบินส์หรือเปล่านะ”

ภาพที่ริคเห็นในจอโทรทัศน์ขณะนี้คือเศษร่างของเหยื่อเคราะห์ร้าย
ซึ่งมีสภาพเป็นก้อนเนื้อเล็กๆ กระจัดกระจายทั่วพื้นที่ซิลอมด้วยเลือด
สีแดงเข้ม มีรอยบากด้วยของมีคมปรากฏตามช่องท้อง ของเหลวเหนียวข้น

ไหลเอี่ยม ลำไส้ขาดวินทะลักออกมา ซ้อมมือกับคอถูกตัดขาดออกจากร่าง อวัยวะบางส่วนฉีกขาด หนึ่งบนใบหน้ายับยู่ ลูกตาหลุดออกจากเบ้า และปากเผยอกว้าง มันเป็นภาพที่น่าสะอิดสะเอียนจนคนดูข่าวต้องหวาดผวา

ริคโทเฟนแทบขนลุก เขาอยากร้องยี้กับภาพสะเทือนจิตที่ได้เห็น “ใครคือคนร้ายกัน” เด็กหนุ่มสงสัยเป็นอย่างยิ่ง ก่อนจะเลิกตั้งคำถามทันทีที่เสียงบี๊ๆ และแสงไฟสีแดงเตือนดังมาจากชั้นใต้ดิน

เขาเดินลงไปชะเง้อมองห้องทดลองผ่านกระจกใสแล้วก็พบว่ามอเตอร์เครื่องแยกองค์ประกอบอนุภาคที่ตนสร้างขึ้นมากำลังลุกไหม้ เปลวเพลิงลุกลามไปสู่อุปกรณ์อื่นๆ บนโต๊ะตัวยาว ริคโทเฟนเบิกตากว้าง รีบวิ่งไปหยิบถังดับเพลิง ดึงสลักนิรภัยและหัวฉีด กระโดดลงบันไดไปดับไฟทันที

“ให้ตายเถอะ!” เด็กหนุ่มร้องลั่นอย่างหัวเสีย เวลาเดียวกันนั้นเสียงกริ่งหน้าบ้านก็ดังขึ้น กิ่งก่อง!

คงจะเป็นแท็บบิเนส ริคคิดพลางรีบวิ่งถังดับเพลิง เลิกสนใจกลิ่นไหม้และควันดำ เขาวิ่งกลับขึ้นบันไดไปเปิดประตูให้เจ้าของบ้านโดยไว

“สวัสดี...!” แล้วเด็กหนุ่มก็ต้องตกใจกับสีหน้าตื่นตระหนกสุดขีดของชายวัยกลางคน แท็บบิเนสร้องอุทานแล้วก้าวขาถอยห่างจากริคโทเฟนทันที ในขณะที่ริคก็เผลอร้องตามไปด้วย แล้วถอยหลังกลับเข้าไปในบ้าน

“ริค!”

“ครับ!” ริคมองแท็บบิเนสตัวสั่นเต็ม “มีอะไรครับ เกิดอะไรขึ้น?”

ชายวัยกลางคนเหวี่ยงแตกพลั๊กสายหน้าพรางจ้องมองริคครู่หนึ่ง “โอ้! ไซ่ เธอเอง...เป็นเธอเอง เปล่าหรือ! ไม่มีอะไร...” แท็บบิเนสถอนใจก่อนจะก้าวเท้าถึๆ ลงไปชั้นใต้ดิน

“เอ่อ คือว่า...เมื่อตะกี้นี้ผมทำอุปกรณ์...” ริคเดินตามลงมาด้วย เขาคุ่นคิดพยายามหาข้อแก้ต่างเรื่องเครื่องมือที่ตนเพิ่งทำเสียหาย ทว่า ดูเหมือนชายวัยกลางคนจะไม่ได้สนใจเลยว่ากลิ่นใหม่ๆ และควันคลุ้งในห้องทดลองเกิดจากฝีมือใคร

แท็บบินส์พิมพ์เบาๆ เขาเดินไปคั่นกองเอกสารงานวิจัย “เจอแล้ว!” ว่าพลาซกवादตาอ่านอักษรตัวเล็กๆ ซึ่งเขียนด้วยภาษาพื้นเมืองของตนเอง

ริคมองเห็นเพียงภาพสเก็ทซ์ของดวงตาและโครงสร้างภายใน ดวงตามนุษย์ มีภาพการออกแบบสิ่งประดิษฐ์ที่ทำให้เด็กหนุ่มต้องประหลาดใจ แท็บบินส์ไม่เคยเอ่ยถึงรายงานชิ้นนี้มาก่อน

“มันคือ...?”

ชายวัยกลางคนไม่ตอบ เขาเดินเลียบตรงไปยังบริเวณกำแพง สีขาวสะอาดมุมหนึ่งของห้อง แล้วเลื่อนมือคลำกำแพงจนพบปุ่มเล็กๆ แท็บบินส์ใช้ปลายนิ้วทั้งห้ากดเบาๆ ทำให้บานประตูสู่ทางลับเปิดกว้าง เขาหันไปเรียกให้ริคเดินตามตนเองเข้าไป จนพบกับห้องโถงขนาดใหญ่ที่มีเพดานเป็นโดมสูงสีขาวสะอาดสวยงาม

“ไว้ว! คุณสร้างห้องลับเอาไว้ข้างใต้บ้านเช่าเนี่ยนะ!” เด็กหนุ่มกล่าวด้วยความอึ้งที่

“มันปลอดภัยที่สุดแล้ว”

“คุณนี่แปลกดีซะมัดเลยแท็บบินส์! เจ้าของบ้านไม่ฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายบ้างหรือไง”

“พวกเขาควรขอบคุณฉันที่เพิ่มเนื้อที่ให้บ้านโทรมๆ หลังนี้มากกว่านะ” ว่าพลาซกवादเราะรำ แม้สีหน้าเคร่งเครียดไม่ได้จางลงเลยแม้แต่น้อย

รอบๆ ห้องเป็นผนังสีขาวสว่าง บุด้วยวัสดุชั้นดี มีเลเซอร์นับพันเส้นส่องกราดพื้นที่รอบๆ ทรงกลมแก้วซึ่งตั้งอยู่บริเวณใจกลางห้อง

ภายในทรงกลมแก้วนั้นบรรจุของเหลวใส มีอุปกรณ์ขนาดเล็กคล้ายเยื่อ
บางๆ ลอยอยู่

แท็บมินส์บ่อนรหัสผ่านข้างประตู ฉับพลันเลเซอร์ทุกเส้นก็
อันตรายหายไ้

“นั่นมันคืออะไรครับ” ริดถามอย่างสงสัย ก่อนจะชี้นิ้วไปยังทรง
กลมแก้ว “อะไรอยู่ในนั้นนะ”

“ดอนการ์ด” ชายวัยกลางคนบอกพลางเดินไปตรวจอุปกรณ์
ทางการแพทย์ที่วางเรียงรายบนถาดสีเงิน เขาเงยหน้ามองกระจกสูงซึ่ง
เปรียบเสมือนหน้าจอแสดงผลข้อมูลตัวเลขทางกายภาพของเยื่อบางๆ
ภายในครอบแก้วทรงกลมกลางห้อง ชายหนุ่มหมยิบกระจกนาฬิกา³ และ
คีมคีบซูปล้างแอลกอฮอล์ ก่อนจะเดินตรงมายังใจกลางห้องเบื้องหน้า
ทรงกลมแก้วใส

เขาเข้าไปสายคีมกดบนกระจกเบาๆ แล้วคีมก็หลุดเข้าไปใน
ของเหลวใสด้านใน แท็บมินส์คีบเยื่อบางๆ ที่ลอยอยู่ในทรงกลมแก้วนั้น
ออกมาวางบนกระจกนาฬิกา ครั้นแล้วจึงเงยหน้ามองเด็กหนุ่ม “นี่คือ
ดอนการ์ด มันเป็นอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่ฉันสร้างขึ้นมา และภายหลัง
ก็ได้รับการพัฒนาโดยนักวิจัยกลุ่มหนึ่ง มันได้รับการออกแบบมาเพื่อใช้
กับดวงตามนุษย์”

“ใช้กับดวงตามนุษย์?”

“ถูกต้อง เพราะฉะนั้นฉันจะหลอมรวมดอนการ์ดเข้ากับคอน-
แทกต์เลนส์ที่มีประสิทธิภาพมากกว่าเลนส์สัมผัสทุกชนิดบนโลกใบนี้
แน่นอน... เธอก็รู้ว่าฉันไม่ควรพูดถึงสิ่งที่ฉันทำได้เป็นปกติราวกับว่ามันน่า

³ กระจกนาฬิกา (Watch Glass) มีรูปทรงคล้ายกระจกนาฬิกาเรือนกลม มีหลายขนาดวัดตามเส้น
ผ่านศูนย์กลางตั้งแต่ 5 ถึง 15 เซนติเมตร มักใช้วางปิดด้านบนเบเกอร์ (Beaker) เพื่อป้องกัน
สารละลายระเหยออก หรือใช้เป็นภาชนะใส่สารเคมีที่อยู่ในรูปของแข็งเพื่อนำมาทดสอบ

อัครวรยีนัก” ชายวัยกลางคนกล่าวโดยไม่ใส่ใจ “ดอนนาร์ดีจะเป็นของเธอ”

“ของผม?”

“ใช่...ฉันให้เธอ ตอนนี้ มันจะเป็นของเธอเพียงผู้เดียว” แتبิบินส์บอกพลางเรียกให้ริคเดินไปตรวจวัดสายตา “สั้นพอสมควร ปกติเธอคงใส่แว่นตา”

ริคต้องยกไหล่ตอบ “ผมใส่แว่นเฉพาะเวลานั่งเรียน”

ชายหนุ่มรีบนำดอนนาร์ดีใส่เข้าไปในเครื่องจักรเพื่อหลอมรวมเยื่อบางๆ ของดอนนาร์ดีให้เป็นเนื้อเดียวกันกับคอนแทกต์เลนส์ทันที ขั้นตอนนี้ใช้เวลาในการทำงานเพียงห้านาที แล้วคอนแทกต์เลนส์สีฟ้าประกายเงินก็เสร็จสมบูรณ์

“คุณให้ดอนนาร์ดีกับผมทำไม”

แتبิบินส์ตอบทั้งที่ยังง่วนอยู่กับการตรวจสอบขั้นตอนสุดท้ายของดอนนาร์ดี

“จงเก็บรักษาและใช้มันให้ดี” ว่าจบก็ยื่นกล่องผ้าเก็บตลับดอนนาร์ดีให้แกริค

“นั่นไม่ใช่คำตอบนะครับ”

แتبิบินส์วางมือบนไหล่ของเด็กหนุ่มก่อนจะถอนใจยาวๆ “ฉันบอกเธอไม่ได้ ริคโทเฟ่น มันสำคัญมาก” น้ำเสียงของเขากระตือรือร้นพอๆ กับสีหน้า “มันสำคัญสำหรับชีวิตของฉัน ของพวกเรา ของคริสเชียร์และของโลก! ที่สำคัญคือ มันสำคัญต่อเธอมาก”

ริคโทเฟ่นมองปลายนิ้วของอีกฝ่ายที่ยับนอกของเขา

“ดอนนาร์ดีมีข้อมูลบางอย่างซึ่งตอนนี้มีเพียงเธอเท่านั้นที่สามารถรับรู้ได้...มันเลือกเจ้านาย และดอนนาร์ดีก็เลือกเธอ เพราะนั่นคือความต้องการของฉัน...ริคโทเฟ่น ฉันให้เธอ และห้ามเธอประกาศบอกใคร จง

เก็บเป็นความลับเอาไว้ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม สัญญากับฉันสิ”

สีหน้าของแท็บบิเนสส์ส่อแววทุกขี้อ่อนและกังวลอย่างเด่นชัด

ริคโทเฟนยอมพยักหน้าพร้อมรับคอนการด์เอาไว้ “ครับ ผมสัญญา”
เด็กหนุ่มบอกพลางมองลูกกล่องผ้า “ผม...คือว่า ผมควรจะใช้มันเพื่ออะไร
ล่ะ”

“นั่นคือสิ่งที่เธอต้องรู้ด้วยตัวเอง ฉันตอบเธอไม่ได้ มันอันตราย
เกินไป! ทันทีที่เธอรู้จักคอนการด์มากขึ้น เธอจะเข้าใจได้ว่ามีบางสิ่ง
บางอย่างที่น่ากลัวเกิดขึ้นในโลกนี้ มันเกินกว่าที่เธอจะคาดคิดคำนึงถึง
จงรักษาคอนการด์เอาไว้เท่าชีวิต ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับฉันก็ตาม”

“อะไรนะครับ หมายความว่ายังไง อะไรคือ ‘ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น
กับคุณ’ ”

“ริค ฟังฉันให้ดีนะ...ตอนนี้ฉันต้องหนี พวกเขารู้แล้วว่าฉันอยู่ที่ไหน
ภายในเมืองหลวงดรัมลิงตัน เซสเซแห่งนี้ ฉันอยู่ที่นั่นไม่ได้อีกแล้ว!”

“ทำไม” ริคถามอย่างตกใจยิ่งนัก

“เธอรู้ดีว่าฉันเป็นนักวิจัย...ใช่ ฉันเป็นอย่างนั้น ฉันมีที่มงานคอย
สนับสนุนนับเป็นร้อยๆ ชีวิต บางคนก็ถูกบังคับให้ทำงานเพื่อภารกิจ
บางอย่าง บางคนก็เป็นพวกคลั่งไคล้การค้นคว้าใหม่ๆ และประโยชน์
ส่วนตน...แต่ฉันทำงานวิจัยเพื่อลดล้างการค้นคว้าที่น่าสะพรึงกลัวนั้น
ออกไปจากวงการวิทยาศาสตร์ ลดล้างสิ่งนี้นักวิจัยบางกลุ่มที่ทดลองสร้าง
สิ่งประหลาดๆ ขึ้นมา และฉันก็ทำอย่างนี้เพื่อปกป้องมันเอาไว้ให้เป็น
ความลับตราบนิรันดร์ ซ่อนมันไว้ไม่ให้พวกเขาู้ ไม่ให้นักวิจัยเลวทราม
บางคน หรือลูกชายของฉันรู้อย่างเด็ดขาด!”

ริคโทเฟนเบิกตามอง ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ค่อยเข้าใจคำพูดของ
อีกฝ่ายมากนัก แต่ท่าทีของแท็บบิเนสส์นั้นก็บอกให้รู้ได้ว่า สิ่งที่เขาวิจัย
กลางคนกำลังเอยถึงอาจส่งผลต่อริค

“คุณซ่อนงานที่คุณพูดถึงเอาไว้ในไหน?”

“ดอนการ์ต”

ริคแทบสะดุ้ง เขารู้ในทันทีที่นั่นว่าแท็บบิลล์ต้องการให้เขาช่วยเหลือ และสิ่งที่ขอช่วยมันก็เกินกว่าที่เด็กวัยรุ่นธรรมดาๆ คนหนึ่งเช่นเขาสามารถรับมือได้ “ทุกอย่าง...ทุกอย่าง อย่างที่สำคัญมาก เธอทำลายดอนการ์ตไม่ได้ เพราะว่ามันอาจจะทำให้เธอตกอยู่ในอันตรายมากกว่าเดิม และเธอก็ไม่ควรให้ใครรู้โดยเด็ดขาดว่าดอนการ์ตอยู่ในความครอบครองของเธอ เธอต้องรักษามันให้ดี”

“ครับ” ริครับคำด้วยความไม่แน่ใจ

“มีเพียงเธอคนเดียวที่เชื่อมั่นได้ ริคโทเฟน” แท็บบิลล์บอก “เอาละคราวนี้เราต้องรีบทำลายห้องนี้ เราต้องทำลายหลักฐานทั้งหมดที่ใครจะพยายามเข้ามาตรวจค้น”

“อะไรนะ!” ริคอ้าปากหวอ

แท็บบิลล์ไม่พูดอะไรอีก เขารีบเดินคุ่มๆ ออกจากชั้นใต้ดิน

“ข้อมูลทุกอย่างที่ฉันได้มาจากการทำงานร่วมกับเพื่อนๆ จะต้องถูกทำลาย เพื่อไม่ให้ใครขโมยไปได้”

“แต่ว่าแท็บบิลล์! ทุกอย่างข้างใต้มันเป็นห้องทำงานของคุณ...”

“มันจะไม่ใช่อีกต่อไป” ชายวัยกลางคนกล่าวจบก็เลื่อนคันโยกบริเวณหน้าประตูห้องชั้นใต้ดิน ไฟกะพริบส่งสัญญาณเตือนทำงาน แล้วประตูก็เลื่อนปิดลง ริคเหลือบตามองน้ำกรดความเข้มข้นสูงถูกพ่นออกมาจากท่อบริเวณเพดานและผนังทุกทิศทาง ทำลายอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องจักร หรือหุ่นยนต์ทุกชิ้น รวมทั้งรายงานหนานับพันหน้า

เด็กหนุ่มแทบจะอุทานอย่างตกใจ

ปรี๊ด!

เสียงระเบิดดังขึ้นมาถึงชั้นบน เปลวไฟท่วมห้องทดลอง แล้วครู่

ต่อมาก็มอดดับไป

“มันไม่สำคัญหรอกกรีคโทเฟน” แท็บบินส์บอก “ตอนนี้ดอนมาร์คเป็นของเธอ” สีหน้าของเขาแลดูโล่งอก “ฉันคงไม่ได้กลับมาที่นี่อีก” กรีคโทเฟนไม่เอากซักใช้ที่ไปที่ไป ขณะมองดูแท็บบินส์รีบเก็บสัมภาระแล้วก็เดินเข้าไปในโรงจอดรถพร้อมกับโยนเป้เข้าไปในเบาะท้ายรถกระบะ

เด็กหนุ่มยื่นมือไปคว้าความลับสน “คุณจะหนีไปที่ไหน”

“ยังไม่แน่ใจ” แท็บบินส์ขมวดคิ้วจนเป็นปม เขาพูดด้วยความรีบร้อน “ฉันต้องหาทางออกจากเมืองหลวงให้ได้เสียก่อน”

“ขับรถออกไปตามเส้นทางถนนสายที่ห้าสองเจ็ดนะครับ”

“ใช่...ใช่ ฉันรู้...กรีค...ฉันรู้” ชายวัยกลางคนสวนด้วยน้ำเสียงกระวนกระวาย

“คุณก็ไม่จำเป็นที่จะต้องกังวลนี้น่าแท็บบินส์”

“ไม่หรอก เธอไม่เข้าใจ”

เด็กหนุ่มมองดูสีหน้าของแท็บบินส์แล้วก็ยิ่งรู้สึกไม่สบายใจ “คุณอยากให้ผมช่วยอะไรอีกไหม”

“ไม่มี” แท็บบินส์พยายามบั้นหน้ายิ้มขณะใช้สายรัดลึงกระดาดาช้างไปใหญ่บนกระบะรถ

“มีใครบางคนกำลังตามล่าคุณอยู่เธอ”

“ใช่”

“เขาตามล่าคุณเพราะอะไร คุณไปติดหนี้ใครไว้...”

สายตาแข็งกระด้างของแท็บบินส์บอกให้รู้ว่ามันร้ายแรงยิ่งกว่านั้นมาก

“พระเจ้า!” เด็กหนุ่มตะลึงเมื่อสรุปได้ในทันทีว่าคนที่ตามล่าแท็บบินส์นั้นกำลังจะทำอะไร “ให้ตายเถอะ! พวกเขาอาจจะฆ่าคุณ ผมควรจะไปกับคุณ”

“ไม่อย่างเด็ดขาด” แท็บบินส์กล่าวเสียงหนักแน่น รีบเหยียดมือห้ามก่อนจะดันริคให้ออกจากโรงจอดรถ

“แต่ว่าแท็บบินส์! นี่มันเรื่องคอขาดบาดตายนะ คุณต้องให้ผมช่วยผมเชี่ยวชาญเส้นทางในเมืองหลวงและเขตมณฑลโดยรอบ ผมรู้ว่าจะต้องหลบหนียังไงถึงจะ...”

“ไม่! ไม่ต้อง...ริค...ฉันรู้ว่าเธอล้ำตอยดี หรือเสี่ยงตายเพื่อเพื่อนๆ ของเธอมาหลายครั้งหลายหน แต่สำหรับฉัน ฉันไม่ได้ต้องการเช่นนั้น เธอควรจะอยู่ห่างๆ ฉันเอาไว้ หรือใครก็ตามที่เธอไม่รู้จัก โดยเฉพาะกลุ่มคนเชื้อชาติเดียวกันกับฉัน”

“เชื้อชาติ...” ริคพิมพ์ “...เดียวกันกับคุณ?”

แท็บบินส์เดินกลับเข้าไปทำยารถ สำรวจสัมภาระอีกครั้ง

“คุณมาจากประเทศอะไร” ริคโทเฟนอยากรู้ “ผมคิดว่าผมไม่เคยถาม”

“ใช่ เธอไม่เคยถาม และเธอก็ไม่ควรรู้ด้วยเพราะฉันก็ตอบตัวเองไม่ได้! เธอเพียงแค่ทำตามที่ฉันบอก...หากเธอเคยเห็นใครที่ใช้สำเนียงภาษาแบบฉัน เธอต้องหลีกเลี่ยงห่างจากพวกเขา ไม่ว่าจะด้วยความหวังดีหวังร้าย หรืออะไรทั้งนั้น”

“เพื่ออะไร”

แท็บบินส์หันมาจับจ้องสายตาของเด็กหนุ่ม

“เพื่อเธอและดอนการ์ด”

ริคก้มมองสิ่งของในมือก่อนจะพยักหน้ารับ

“เอาละ ฉันต้องรีบไปแล้ว” แท็บบินส์พูดพร้อมกับกระโดดเข้าไปนั่งบนเบาะฝั่งคนขับ เขาเปิดกระจกมามองริคโทเฟนอีกครั้ง “อย่าเป็นห่วงเลย ฉันจะสบายดี!”

“แต่ผมคิดว่าผมควรไปกับ...”

“ไม่” แท้บบินส์ยื่นคำขาด “กลับบ้านไปซะ แล้วก็ลืมเสียว่าเคยมาที่นี่ หรือแม้กระทั่งว่าเคยรู้จักฉัน เข้าใจนะ”

ริคต้องเออออตบอย่างหนักใจ “เราจะได้พบกันอีกไหม”

แท้บบินส์เม้มริมฝีปากแน่น “ฉันไม่รู้ ฉัน...ฉันตอบไม่ได้ แต่ขอให้ระวังตัวให้ดี”

ในเมื่อแท้บบินส์ไม่ต้องการให้ริคช่วยเหลือ เขาก็คงจะห้ามเพื่อนต่างวัยคนนี้ได้อีก “ครับ...ระวังตัวเช่นกันนะครับแท้บบินส์”

ชายวัยกลางคนกล่าวรับ เขาสบตามองกับริคก่อนจะถอนใจยาวๆ แล้วจึงรีบขับรถออกไปบนถนนทันที

ถึงแม้ว่าริคโทเฟนจะไม่เข้าใจความรู้สึกของแท้บบินส์ในครานี้ แต่เขาก็อดเป็นห่วงไม่ได้จริงๆ อะไรจะเกิดขึ้น หรืออะไรเกิดขึ้นไปแล้วบ้าง...บางทีสิ่งที่ประดิษฐ์ที่ถูกเรียกว่าดอนการ์ดอาจจะเป็นคำตอบเดียวของริคโทเฟน

เด็กหนุ่มมองรถกระบะคันใหญ่ลับตาไป ก่อนจะเดินเลียบทางเดินเท้ามุ่งสู่ถนนชิพมาน เพื่อกลับบ้านหมายเลขที่สิบหกของตนเอง คำถามมากมายผุดขึ้นในสมอง

2

สิ่งเดิมในหนทางใหม่

ชีวิตของเขาเหมือนการเริ่มต้นใหม่

ริคโทเฟนต้องเปลี่ยนแปลงตัวเองอีกครั้ง เปลี่ยนกลับมาใช้รูปแบบกิจวัตรประจำวันเหมือนอย่างที่เคยเป็นก่อนพบเจอกับแท็บบินส์

เด็กหนุ่มมึน นอน เที้ยว เลี่ยงการพบเจอกับเพื่อนแก๊งอันธพาลเก่า ไม่เช่นนั้นน่าจะเกิดการทะเลาะวิวาทเพราะอารมณ์ร้อนๆ ของเขา อีกทั้งยังต้องใช้เวลามากขึ้นสำหรับการฝึกซ้อมศิลปะป้องกันตัว บางครั้งเขาก็เดินทางไปสำนักงานตำรวจ บุกลงไปทำดวลเจ้าหน้าที่ระดับสูงซึ่งรู้จักกันดีเพื่อทดสอบฝีมือของตนเอง

นั่นคือกิจวัตรเดิมๆ ที่ริคโทปฏิบัติเสมอมา ส่วนการฝึกงานต่อวงจรไฟฟ้า เรียนรู้พื้นฐานงานอิเล็กทรอนิกส์เพื่อสร้างหุ่นยนต์และเครื่องจักรซับซ้อนเพื่อการวิจัยนั้นต้องหยุดชะงักลงเมื่อแท็บบินส์ไม่แวะกลับมาอีก

หลังจากชายวัยกลางคนกล่าวลาอย่างจริงจังพร้อมมอบดอกคาร์ดให้แก่ ริคเรียบร้อยแล้ว... ความสนุกของการสร้างสิ่งประดิษฐ์ก็กลายเป็นเพียง ความฝัน

“เมื่อวานแคงไม่ได้ไปเที่ยวกลางคืนกับเพื่อนเก่าของแกใช่ใหม”

“โอ้พ่อ! ผมแยกตัวออกมาจากกลุ่มของวินนานแล้วนะ พ่อเชื่อผมบ้างสิ” ริคโทเฟนต้องบ่นตอบคุณเลมเบอส์ทุกครั้งที่เขากลับบ้านดึกตื่นจนเกือบโดนกักบริเวณ

“แกก็รู้ว่าคนในสำนักงานตำรวจเพิ่งได้ข่าวมาว่า เกิดเหตุทะเลาะวิวาทและเสียงปืนบริเวณซอยอับใกล้วงเวียนใหญ่เกรนฮาวนด์เคอร์เมื่อวานนี้”

“พ่อ... ผมกับพรรคพวกของวินไม่เกี่ยวข้องกันอีกแล้ว เมื่อวานนี้ผมไม่ได้ทำร้ายใครทั้งนั้น และผมก็คงไม่ทำอย่างนั้นอีกแล้วนอกเสียจากป้องกันตัว” ริคหยุดกินอาหาร เขาวางมีดและส้อมลง ก่อนจะจับตาดูสีหน้าบึ้งตึงของบิดาบังเกิดเกล้า “ก็ได้... พุดให้ตายอย่างไรก็ไม่มีใครเชื่อผมก็คงบังคับพ่อไม่ได้”

“ถ้าหากแกบอกว่า แกไม่ได้โกหก แกก็ควรตอบฉันมาว่าหนึ่งเดือนที่ผ่านมา แกเอาเวลาไปเรียนรู้การต่อวงจรไฟฟ้ากับผู้ชายต่างชาติที่เจอกันในร้านริโอที่จริงๆ หรือเปล่า”

“ใช่ ผมพุดจริง”

“เขาชื่อแท็บบิเนส มอร์นากีร์?”

“ครับ” ริคเลิกคิ้วสูงอย่างสงสัย เขาจำได้ว่าตนเองไม่เคยบอกชื่อของแท็บบิเนสกับพ่อ

“เขาเป็นนักวิจัย?”

คราวนี้เด็กหนุ่มแทบจะสำลักอาหารในปากแล้วพ่นใส่โต๊ะ เขาเลื่อนสายตาไปมองตุปลายหนดของพ่อที่กำลังกระตุก “พ่อรู้?”

“อ้อ แน่ละ...แกคิดว่าฉันเป็นใคร ที่สำคัญ ฉันรู้เรื่องนี้เข้าไปหน่อย ไม่อย่างนั้นลูกน้องของฉันคงสั่งจับตัวเขามาสอบสวนแล้ว”

“จับตัว!” เด็กหนุ่มแทบจะลุกพรุดอย่างตกใจ

พ่อหรือตามองให้ริคกลับไปนั่งบนเก้าอี้รับประทานอาหารเช้าตามเดิม “เขาไม่ใช่แค่ชาวต่างชาติหรือนักท่องเที่ยวธรรมดาๆ เขาเป็นนักวิจัยที่เราต้องการตัวมากที่สุด เพื่อข้อมูลที่สำคัญบางอย่าง ฉันไม่ควรจะบอกแก”

“เหอะ...พ่อเคยบอกผมเรื่องราชการเสียเมื่อไหร่” ริคบ่นพิมพ์เสียงแผ่ว มองสีหน้าขุนเคืองของอีกฝ่าย

“เจ้าหน้าที่หน่วยสืบราชการลับอาจจะบอกแกก็ได้นะ ถ้าหากพวกเขาไว้วางใจแกสักเลี้ยวหนึ่ง”

คำพูดประชดของพ่อทำให้ริคไม่พอใจนัก “แน่ละ เจ้าหน้าที่คงบอกผมอยู่หรือในเมื่อผมเดินเข้าไปทำพวกเขาต่อยบ่อยๆ แบบนั้น” เข่าบ่นอุบอิบ สายตาเลื่อนมองบิดาในชุดเครื่องแบบเต็มยศ วันนี้คุณเลมเบอสท์พร้อมแล้วที่จะออกราชการ

คุณเลมเบอสท์...หรือ สเตฟาน จอห์น เลมเบอสท์ มียศปัจจุบันขึ้นต้นด้วย พล.ต.อ. อยู่ในฐานะรองผู้บังคับบัญชาการตำรวจแห่งชาติ เขาคือผู้มีชื่อเสียงอันดับต้นๆ ในวงการตำรวจครีตเชียียร์ ทำให้คนส่วนใหญ่เรียกเขาจนติดปากว่า ผู้บังคับบัญชามณฑลที่สาม (เมืองหลวงดรัมลิงตัน เซสเซ)

เวลาอยู่บ้าน คุณเลมเบอสท์มักใช้เวลาในห้องทำงานส่วนตัวใกล้ๆ ห้องเก็บของใต้บันได แต่สองปีที่แล้วเขาหมดเวลาไปกับการตรวจสอบสวนและลงพื้นที่ ทำให้มีเวลาอยู่บ้านน้อยเต็มที และทุกครั้งที่กลับบ้านเขาก็หมดแรง อ่อนเพลีย และหงุดหงิดง่าย เขามักตีสีหน้าบูดบึ้งใส่ลูกชายอยู่เสมอ ทำให้บ่อยครั้ง ทั้งสองตกทายกันด้วยเสียงทะเลาะดังลั่นยิ่งกว่า

ตอนที่แม่ของริคยังอยู่ในบ้านหลังนี้เสียอีก รวากับมีสิ่งโตสองตัวชู้คำรามใส่กัน

ในตอนนั้นริคยังอยู่ในกลุ่มอันธพาล เขาจึงทู่เมียงกับพ่อพยายามสรรหาคำหยาบตะโกนกระแทกแสบหน้า แล้วสุดท้ายก็เป็นฝ่ายเดินหนีออกจากบ้าน ต่อมเปียร์สองสามแก้วตามบาร์ผิดกฎหมาย หรือบาร์ใต้ดินร่วมกับเพื่อนๆ แม้ว่าตอนนี้ริคจะเปลี่ยนไปแล้ว และกลายเป็นคนที่มีความเคารพยำเกรงผู้เป็นพ่อ แต่น้ำเสียงและคำพูดคำจาของคุณเลมเบอสท์ก็ไม่เคยเปลี่ยนแปลงอีกเลย นับจากวันแรกที่พวกเขาทะเลาะกัน

บ้านที่ริคโทเฟนอาศัยอยู่มีสองชั้นกับห้องใต้หลังคา และมีห้องใต้ดินสำหรับเก็บไวน์แดงรสเลิศ อันเป็นของสะสมของคุณเลมเบอสท์

ทุกสิ่งในบ้านล้วนเป็นของพ่อ แต่ทุกสิ่งของพ่อไม่ใช่ของเขา อาจฟังดูไม่ยุติธรรม แต่ริคก็พึงพอใจกับที่นอนนุ่มๆ และห้องนั่งเล่นซึ่งมีเพียงเขาที่สามารถเข้าถึงได้ในยามเหงา ยกเว้นก็เพียงความเกลียดชังจากสุนัขโกลเดนรีทรีฟเวอร์ข้างบ้านที่ชื่อว่า ดักลาส ซึ่งเป็นศัตรูคู่อาฆาตกับริคมาตั้งแต่เขาเริ่มจำความได้

เขายอมรับว่าโกลเดนรีทรีฟเวอร์เป็นสุนัขขี้เล่น รักมนุษย์ แม้แต่โจรหรือขโมยมันก็ต้อนรับ แต่บางทีเขาอาจจะชั่วร้ายเกินไป ทำให้ดักลาสคิดว่า ริคไม่ใช่เพื่อนเล่นที่น่าหลงใหล

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ดักลาสทำให้เด็กหนุ่มหงุดหงิดจนตัดสินใจลงมือทำอะไรบางอย่างเพื่อให้สุนัขนิสัยไม่ดีตัวนี้หยุดเห่าใส่เขาเสียที แล้วก็คิดว่าว่าเขาควรป่าวขุดเบียร์ใส่... วินาทีที่เด็กหนุ่มรู้สึกยินดีปรีดาเมื่อดักลาสส่งเสียงร้องเอ็งๆ วังตวงอวนไปวนมาบนสนามหญ้า เพื่อนบ้านก็เดินออกมาจากประตูบ้าน และพบผลงานชิ้นโบแดงของริคโทเฟนที่ฝากเอาไว้กับสุนัขของตน... ริคถูกกักบริเวณร่วมเดือนอย่างเสียไม่ได้ และถูกพ่อ

ด่าสาตเสียดเสียด เจนเด็กหนุ่มเกรงกลัวแทบไม่กล้าย่างเท้าผ่านพรม
เข้าไปในบ้านหลังกลับมาจากโรงเรียนอยู่หลายสัปดาห์ทีเดียว

จากผลงานชิ้นโบแดงที่ริคมอบให้แก่ดักลาสในคราวนั้น เจ้าสุนัข
พันธุ์โกเดนีทรีฟเวอร์ตัวดีก็ยังคงเห่าหอนใส่เขาเหมือนเดิมจนถึงตอนนี้
กลับมาพูดถึงเรื่องของริคในปัจจุบัน

บัดนี้ใกล้ถึงเวลาสอบปลายภาคเทอมที่หนึ่งเต็มที ริคจึงต้องขยัน
อ่านหนังสือร่วมกับเพื่อนๆ จนไม่มีเวลานึกถึงแท็บบินส์ผู้ที่รำล้ากันไป
เกือบหนึ่งเดือนเต็มแล้ว ในขณะที่เดียวกัน ทีมบาสเกตบอลก็เรียกซ้อมหนัก
ในช่วงแข่งขันระดับภาค ริคจึงรีบถอนชื่อตัวเองออกทันที อาจารย์โทรศัพท์
ตามหาเขาติดต่อกันหลายวัน เพื่อเรียกเขาคืนสนาม แต่ริคไม่ได้ใส่ใจ
กีฬาประเภทใดมากเท่ากับศิลปะการต่อสู้ เขาจึงทำที่ไม่รู้ไม่ชี้และเดินหนี
ทุกครั้งที่เห็นนักกีฬารุ่นน้องใส่เสื้อทีมบาสเกตบอลเดินผ่านตนเองไป

ริคมีอีกหนึ่งปัญหาซึ่งก่อความจิตใจในช่วงนี้ นั่นก็คือ เพื่อนๆ
กลุ่มอันธพาลเก่า...

บนชั้นดาดฟ้าของตึกที่สองในโรงเรียนเบลเฟอร์เรตต์ คือสถานที่
ซึ่งในอดีต ริคกับเพื่อนๆ ในกลุ่มอันธพาลนัดเจอกันเพื่อทิ้งเวลาว่างไปให้
เปล่าประโยชน์ บางครั้งก็ลากนักเรียนสักคนภายในโรงเรียนที่กล้ากระตุก
หมวดเสื้อขึ้นมารุมซ้อม บางครั้งก็นั่งทอดสายตาดูออกไปไกลๆ รับลมเย็นๆ
นิินทาอาจารย์กับนักเรียนคนอื่นไปเรื่อยเปื่อย พวกเขาสูบบุหรี่ ดื่มเหล้า
ดื่มเปียร์กันตั้งแต่อยู่เกรดสิบ

ริคจำได้ดีว่าเขาเคยมีความสุขกับสิ่งเหล่านี้มากแค่ไหน ทว่า นับ
ตั้งแต่วันที่เขาขอลอกจากกลุ่มแล้วเพื่อนๆ ก็เหยียดหยามตะเปิดไล่โดย
ไม่ฟังเหตุผล ริคก็รังเกียจความสุขจอมปลอมเหล่านั้นรุนแรงยิ่งกว่า
ความเกลียดชังที่เคยมีต่อทุกสิ่งบนโลกนี้

ปีสุดท้าย ปีแห่งการสนุกเฮฮาสุดเหวี่ยงอาจจะไม่มีอีกแล้วก็เป็น

ได้ วิกเคยคิดว่าสิ่งที่เขาเสพรุขอยู่คือเรื่องถูกต้อง แต่ในเวลา...เขาลองมองย้อนกลับไปยังจุดเดิมที่เคยยืนอยู่เมื่อหนึ่งปีก่อน เขามองเห็นรอยเปื้อนดำตรงนั้นอย่างชัดเจน รอยเปื้อนแห่งความน่าละอาย วิกโทเฟน ยินดีละทิ้งทุกอย่างไป ครั้นตระหนักได้ว่าการเป็นนักแสดงไม่ใช่สิ่งที่น่าชื่นชมในสายตาของใครเลยแม้สักนิด และแม้มันจะไม่หวนกลับมาหาเขาอีกแล้ว

เพื่อนร่วมก๊วนเก่าของวิกมีอยู่ห้าคนคือ วิน วิลเลียม แมกซ์ ทิม และฟรานซิส ทั้งห้ามีนิสัยป่าเถื่อนยิ่งกว่าสัตว์ดุร้าย แทบจะไม่มีใครจินตนาการออกเลยว่าพวกเขามาจากครอบครัวที่มีฐานะร่ำรวย บางคนในกลุ่มก็เป็นลูกหลานของเจ้าของบริษัทใหญ่โตและมีชื่อเสียงในประเทศคริสตเชียร์ คงเป็นเพราะการอบรมเลี้ยงดูและสิ่งแวดล้อมที่น่าอึดอัด ทำให้ทั้งห้าตัดสินใจดำดิ่งสู่โลกแห่งความรุนแรง

ในวันที่วิกโทเฟนนัดเจอกับแฮร์ริสและอัลเบิร์ตในร้านริโอที ก็ไม่วายเจอเหล่าเพื่อนอันธพาลเก๋าระหว่างเดินออกจากโรงเรียน

“วิก วิกก็ วิกโทเฟน” เสียงैयाแห่เรียกไล่หลังในยามเย็นเมื่อเขาเดินผ่านประตูรั้วโรงเรียน วิกพยายามไม่หันไปมอง มีใครบางคนปาบุหรี่ป้อนยื่น ไผ่ยังคุ้ไฟไหลของเด็กหนุ่ม วิกหันขวับไปถลึงตาด้วยความโมโห

“ไอ้ซีซาลาด ไอ้หน้าตัวเมีย!” เพื่อนคนหนึ่งตะโกนใส่ อาจจะเป็น วิลเลียมหรือทิม

“ด่าสิ! อยากฟังคำด่าของนายจังเลยวิกก็!”

เพื่อนทั้งห้าหัวเราะเยาะเย้ย ถากถางต่างๆ นานา วิกขมใจไม่เดินปึงปึงเข้าไปขกหน้า เขาหันหลังและเดินไปยังลานจอดรถยนต์ ก่อนจะขับมินิคูเปอร์คันสุดรักของพ่อไปบนถนนพรามอย่างรวดเร็ว

วิกโทเฟนบนให้แฮร์ริสกับอัลเบิร์ตฟังทันทีที่เจอพวกเขาในร้านริโอที

“พวกมันไม่เคยเลิกรังควานฉัน” เด็กหนุ่มกล่าว “บอกตามตรง

เลยว่ ถ้าฉันไม่ต้องไปนั่งฟังพอด่ำและถูกกักบริเวณสักอาทิตย์หนึ่งละก็ ฉันคงอัดพวกมันและไปแล้ว”

“ไม่เออน่าวิกกี” อัลเบิร์ตเลื่อนมือตบเบาๆ เพื่อนเบาๆ นัยน์ตาสีน้ำตาลฉายแววแห่งความเห็นใจ “พวกมันก็แค่พยายามยั่วโมโหให้นายสร้างปัญหากับเจ้าหน้าที่ตำรวจที่นายรู้จักกันดีอีกสักหนสองหน”

“แต่สำหรับฉัน คิดว่าคราวหน้าถ้านายเจอพวกมัน นายต้องโทรศัพท์เรียกฉัน” แอริสพยักพยิดก่อนจะต๋อยกำปั้นของวิกเบาๆ “ฉันคลีนไ้ทุกทีเวลาเห็นหน้าวินกับวิลเลียม อยากรจะชกพวกมันให้ลงไปนอนกองบนพื้นถนนสกปรกๆ แถวๆ เซเลสส์ก็”

“แหงละ...” อัลเบิร์ตถอนหายใจยาวๆ ระหว่างดื่มบลูกามิกาเซ่ “ให้ตายเถอะ...พวกนายนะ! พวกนายก็รู้ดีว่าหากเกิดเหตุทะเลาะวิวาทละก็ พวกเราต้องถูกไล่ออกนะ”

“ไม่หรวอก...เจ้าหน้าทีู่้จักฉันดี พวกเขาตามติดฉันแจตตลอดเวลาอยู่แล้วนี่” วิกบอกด้วยสีหน้าเรียบเฉย “พวกเขาเกรงใจพ่อของฉันจะตายไป”

“ใช่อัล นายกลัวพวกมันหรือไง ฉันเองก็เป็นลูกหลานตระกูลนิลบาเล็ด...ไม่มีทางที่อาจารย์จะไล่อันออกจากโรงเรียนหรวอก”

“เห็นแก่อีอเสียงของตระกูลบ้างเถอะ” อัลหรีตาใช้ปลายหลอดชี้หน้าเพื่อน

“ฉันมันนอกคอกนี่นา...ฉันไม่ใช่สุภาพบุรุษเหมือนบรรดานิลบาเล็ดคนอื่นๆ พวกนายก็รู้ดี ยิ่งคิดถึงทำที่อ่อนช้อยและคำพูดคำจาที่ได้รับมาจากคนรับใช้ในวังหลวงที่ไร ฉันละคลีนไ้!”

วิกฟังพลางเหยียดยิ้มสำยหน้า

“รู้ดีต้องทะเลาะกับนายเพราะนายคิดแบบนี้แน่ๆ”

แอริสย่นคิ้วพลางเป่าลมผ่านหลอด มองฟองเหลืองๆ ในแก้วเบียด

ม้วนผ่านขอบแก้วออกมา “พวกนายคิดว่ารู้ดีที่จะสั่งสอนฉันได้อย่างนั้นหรือ ผันไปเถอะ! ถ้าฉันเกลียดใคร เขาก็ไม่มีทางห้ามความคิดของฉันได้หรอก”

ทั้งอัลเบิร์ตและริคโทเฟินต่างรู้ดีว่า แฮริส นิลบาเล็ท และวิน มิซकिन เป็นคู่อริกัน เนื่องด้วยพ่อแม่ของพวกเขาทั้งคู่ได้เถียงแย้งกันทางการเมือง และแฮริสกับวินก็ไม่เคยสนทนากันด้วยวาจาใดๆ อีกเลย นับตั้งแต่การประชุมระหว่างครอบครัวของนิลบาเล็ทกับมิซकिनครั้งแรกเมื่อหลายปีก่อน จนถึงวาระการประชุมในปัจจุบัน

ริคเปลี่ยนประเด็นถามในทันทีนั้น “แล้วรู้ดีเป็นไงบ้าง”

แฮริสปรายสายตามองอย่างมีเลศนัย “นั่นไงล่ะ! ฉันรออยู่เสียว่านายจะไม่ถามได้อย่างไร รู้ดีเป็นยอดเยี่ยมยิ่งกว่าซูเปอร์แมนซะอีก” ริคปาเศษขนมปังทอดใส่เพื่อนเมื่อแฮริสยังไม่หยุดบอกเรื่อง

โดยความจริงแล้วรู้ดี กรินน์ นิลบาเล็ท เป็นคนที่มีชื่อเสียงมากที่สุด ในสาธารณรัฐคริสตัสไรร์ (แม้ว่าเจ้าตัวจะไม่ทราบเรื่องนี้เลยก็ตาม) รู้ดีมีความสามารถทั้งในด้านการเรียนและหน้าที่การงาน ตอนนี้อายุยี่สิบสี่ปี เรียนต่อระดับปริญญาเอกในสาขาการบริหาร ณ มหาวิทยาลัยดิออนเซอร์ มหาวิทยาลัยที่โด่งดังที่สุดในประเทศ ซึ่งแฮริสกำลังจะเจริญรอยตามพี่ชาย รู้ดีเป็นตัวแทนประธานบริษัท ทำงานร่วมกับพ่อตั้งแต่สมัยเรียนปีหนึ่ง เขามีไหวพริบที่ดีมากสามารถอ่านการตลาดออกอย่างทะลุปรุโปร่ง และที่สำคัญ เขาถนัดอ่านใจคนด้วย

“รู้ดียังอยู่ที่วอร์ทอคส์แล้ว คงจะกลับมาในอีกสองสามวันนี้ วันที่เขากลับมาก็แวะไปหาสิ บางทีเขาอาจจะเปิดปากพะเยิบพะยาบพูดอะไรออกมาบ้าง” แฮริสถือขนมห่อใหญ่ ดันตัวขึ้นนั่งยองๆ บนโซฟา ใช้มือหนึ่งทำท่าทางแสดงประกอบ “อ้อ ฉันเกือบลืมบอกพวกนายไปเลยละว่าอีกไม่นานนี้รู้ดีจะมีงานเลี้ยงจัดที่บ้านบนเชิงเขาในหมู่บ้านใกล้ฟาร์มม้า

มณฑลเฮลเพนเบิร์ก พวกเขาจะไปด้วยกันหรือเปล่า” ถ้ามพลางยัดมันฝรั่งเข้าปากแล้วเคี้ยวตุ้ยๆ

ริคนั่งคิดอยู่ครู่ใหญ่

“ไม่เอาน่าริคก็ นายพลาดงานเลี้ยงที่บ้านของฉันจัดขึ้นเสมอเลย”

“ไม่ใช่ไม่อยากไป” ริคพิมพ์ “ฉันไม่รู้ว่าควรจะไปหรือไม่”

“เพราะคิดอย่างนี้ทุกที นายก็เลยไม่เคยไปงานเลี้ยงเลยนะสิ”

ริคเหยียดยิ้ม ไม่ตอบ เขาไม่รังเกียจงานเลี้ยง แต่ไม่ชอบเดินทางไกลต่างหากล่ะ

ขณะที่พวกเขากำลังสนทนากันอยู่ เจ้าของร้านริโอที่ก็หันมามอง ริคโทเฟินจากหลังเคาน์เตอร์แล้วทักทาย “สวัสดีหนุ่มน้อย วันนี้เพื่อนนักวิชาการของเธอไม่มาด้วยหรือ”

อัลเบิร์ตและแฮริสต่างเลิกคิ้วสูงอย่างสงสัย

“อ้อ ไม่หรอกครับ เขาบอกว่าอยากเดินทางออกจากเมืองหลวง ผมไม่ได้ติดต่อเขามาสักพักใหญ่แล้ว” ริคโทเฟินตอบอย่างรู้ดี

“น่าเสียดายนะ ฉันคงไม่ได้เจอเขาอีกนาน”

“ครับ ผมก็คิดอย่างนั้น” ริคตอบพลางหันมามองดวงตาเต็มไปด้วยคำถามของผู้เป็นเพื่อนทั้งสอง

“เขา ที่นายพูดถึงคือใครนะ”

“ชายคนที่ฉันเคยบอกพวกนายไฉละ ว่าเจอกันนี่เกือบทุกเย็น แล้วก็คุยกันเรื่องของสิ่งประดิษฐ์ใหม่ๆ พวกนายรู้ใหม่ว่าความคิดของเขาเจ๋งมาก! แล้วฉันก็ได้ไปเยี่ยมบ้านเช่าของเขาช่วงเย็นหลายอาทิตย์ที่ผ่านมาด้วยนะ แต่น่าเสียดายที่ตอนนี้เขาย้ายออกไปแล้ว”

อัลเบิร์ตพยักหน้ารับระหว่างนี้ “ฉันไม่แปลกใจที่นายดูเนือๆ ขึ้นทุกครั้งที่นั่งเรียน”

“ไม่รู้สิ” ริดโทเฟนยกไหล่ตอบ

“เขาชื่ออะไรนะ” แฮริสสงสัย

“แท็บบินส์นะ...แท็บบินส์ มอร์นากีก็ เป็นชาวต่างประเทศ เขาเก่งมากๆ และฉันเชื่อด้วยว่าถ้าแฮบบี้เจอแท็บบินส์ละก็ พวกเขาคงผลิตงานประหลาดๆ ที่น่าทึ่งออกมาได้แน่ๆ แต่ปัญหาก็คือแท็บบินส์คงไม่กลับมาดรัมลิงตัน เซสเซอีกแล้ว”

“แท็บบินส์?” แฮริสขมวดคิ้วจนแทบจะผูกเป็นปม เขาจ้องมองผู้เป็นเพื่อนก่อนเบิกตากว้าง

“ทำไมหรือ” ริดถาม

“เขาอยู่ในดรัมลิงตัน เซสเซมานานแค่ไหนแล้ว”

“ไม่รู้สิ”

“เขาเคยพยายามบอกอะไรกับนายบ้างหรือเปล่า”

“...หืม?”

“เขาเป็นนักวิจัยนี่นา...ฉันรู้มาแค่นั้น”

“อ้อ” ริดกะพริบตาปริบๆ มองเพื่อน “ใช่ เขาเป็นนักวิจัย เขาสอนฉันต่อวงจรอิเล็กทรอนิกส์...แค่นั้นละ” ริดพยายามเลี่ยงบอกสิ่งที่เขาพบเจอในห้องทดลองของแท็บบินส์ “ว่าแต่นายรู้ว่าเขาเป็นใครได้อย่างไร รู้ดบอกหรือ”

“ฉันรู้แค่นั้น...เอาเถอะ ฉันรู้มาก็แล้วกัน”

ริดเดาได้ไม่ยากนักหรอกว่าต้องเป็นความลับของรู๊ด นิลบาเล็ด ซึ่งมีหน้าที่ตรวจสอบงานของเจ้าหน้าที่ รู๊ดถ่ายทอดเรื่องนี้แก่น้องชายอย่างไม่ต้องสงสัย

แฮริสเงียบบริบ รีบเบือนหน้ามองผ่านกระจกออกไปยังรถยนต์ที่แล่นผ่านไปมาบนถนน ทำท่าเหมือนใคร่ครวญบางสิ่งบางอย่างเพียงลำพัง

“นายรู้จักเขาหรือแฮริส” อัลสงสัย

“เปล่า”

“จึ้นนายก็เคยเจอเขา?” ริดแปลกใจ

“ไม่ ไม่เคยหรอก” แอริสรีบกำหน้ากินอาหารต่อโดยไม่สนใจคำถามของทั้งสองอีก “ฉันไม่รู้จักเขา ช่างมันเถอะ! เขาเป็นตัวอะไรก็ช่าง ตอนนี้เขาไม่อยู่ที่นี้แล้วนี่ จริงไหม”

อัลเบิร์ตเอียงคอ แล้วเลิกสนใจในวินาทีนั้น ส่วนริดกลับสังเกตเห็นหน้าไม่สบายใจของแอริสด้วยความฉงนสงสัย ดูเหมือนจะมีบางอย่างที่แอริสพยายามปกปิดเป็นความลับเอาไว้ และแน่นอนว่า เพื่อนของเขาผู้นี้คงจะลวงรู้การดำเนินงานเบื้องลึกเบื้องหลังของสาธารณรัฐคริสต์ไซรีไม่มากนักน้อย เพราะอำนาจของรู๊ด นิลบาเล็ด บวกกับชื่อเสียงของตระกูลทำให้พวกเขา มีบทบาทแทรกแซงการทำงานแทบทุกหน่วยของรัฐเลยที่เดียว

บางที่แอริสและรู๊ดอาจจะรู้...

อาจจะรู้จักแท็บบิ้นส์

ริดโทเฟนคงไม่สนใจสิ่งเหล่านี้พอๆ กับอัลเบิร์ต หากเขาไม่รู้มาก่อนว่าแท็บบิ้นส์กำลังหลบหนีจากการตามล่าของใครสักคน อาจจะเป็นเจ้าหน้าที่คริสต์เชียร์...ไม่สิ บางที่อาจจะ เป็นลูกชายของแท็บบิ้นส์ มอร์นาก็ยที่มีชื่อว่า ซามัลลี เยเรเอส ก็ได้

ทันทีที่แอริสหันมาสบตามองด้วย ริดก็แสรังยิ้มหน้าระรื่นและเบี่ยงประเด็นอย่างรวดเร็ว

จริงสินะ ริดมีดอนการ์ดซึ่งยังไม่เคยแตะต้องเลยหลังจากได้รับมา

บางที่ดอนการ์ดอาจจะช่วยไขคำถามที่ผุดขึ้นราวกับดอกเห็ดในสมองเช่นนี้ได้โดยไม่ยากเย็นนัก

เขาคงจะลองสวมดอนการ์ดสักครั้ง...

3

FW

หลายวันก่อน...

ราตรีกาลในคืนที่เจียบเหงานี้ แท้บบินส์ มอร์นาก็กำลังเดินทางออกจากเมืองหลวงดรัมลิงตัน เซสเซ ไปยังมณฑลใกล้เคียง เขาจดจำเส้นทางได้เป็นอย่างดี อีกเพียงไม่กี่นาทีก็คงจะหนีพ้นจากการตามล่าที่ว่าสีหน้าของแท้บบินส์นั้นยังแสดงความหวั่นวิตกอย่างชัดเจน เขารู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับตนเองต่อจากนี้

ต้นไม้สูงข้างถนนสองฟากขึ้นเบียดเสียดกันเป็นแนวไปจนถึงเชิงเขา อากาศเย็นพิลึกจนทำให้ชายวัยกลางคนตัวสั้น ทั้งๆ ที่จิตใจของเขา ร้อนรุ่มไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ขณะเดียวกันนั้น รถยนต์ปริศนาสีดำก็ไล่ตามมา ทำให้แท้บบินส์ชะงักค้างตกตะลึง เขามองกระจกหลังด้วยหัวใจที่เต้นรัวราวกับกลอง

“ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ใช่ตอนนี้ ไม่ใช่” เหงื่อแตกเต็มใบหน้า ปากของเขา
 สั่น แขนที่เคียววางไว้ดิบดีในสมอญถูกบางอย่างรบกวนจนยุ่งเหยิง

เมื่อเขากลับมามองถนนเบื้องหน้าอีกที ก็เห็นว่าม็อกวางปาดัวหนึ่ง
 ยื่นขวางกลางถนนในความมืด แท็บบินส์อุทานลั่น รีบหักพวงมาลัยหลบ
 แล้วรถก็เสียหลักพุ่งชนต้นไม้

โครม!

ชายในชุดสูทสีดำ สวมแว่นตาเคลือบปรอทสองคน กับเด็กวัยรุ่น
 ชายห้าคนที่ต่างเดินลงมาจากรถสีดำด้วยใบหน้าสลดใส

เด็กวัยรุ่นคนหนึ่งตรงเข้ามาหาพร้อมกระซอกแซกแซกแซกที่ไร้เรี่ยวแรงของ
 แท็บบินส์ให้หลุดออกมาจากถุงลมนิรภัย

ผัวะ!

หมัดหนักๆ ชัดใส่แก้มของแท็บบินส์ คิ้วของชายวัยกลางคนแตก
 สติกำลังจะดับวูบ มือซึ่งจับพวงมาลัยสั่นระริก

“สวัสดิ์แท็บบินส์ มอร์นาก็ยก ผมเอง...มอสติล เฟลโร กับนาพันบี
 ครีฟกิน” ชายในชุดสูททั้งสองคนเหยียดยิ้มกว้าง เดินเข้ามาทักทายด้วย
 มิตรไมตรี “พวกเราอยากสนทนาด้วยดีๆ”

“เลิกล้อเล่นกับเหยื่อของพวกเขาได้แล้ว” แท็บบินส์เคঁนเสียงลอด
 ผ่านไรฟันอย่างใจเย็น กลืนควาเลือดที่ไหลบปปากจนทำให้เขาไอออกมา
 บรรยากาศรอบกายนิ่งสงบวังเวง แรงกดดันมหาศาลทำให้แท็บบินส์รู้สึก
 ลึ้นหว้าง เขาเคยเตรียมใจไว้รับสถานการณ์นี้ แต่ไม่คิดเลยว่าเมื่อมันเกิด
 ขึ้นจริง เขาจะรู้สึกหวาดกลัวยิ่งนัก “ฉันรู้อยู่แล้วว่าสักวันต้องเป็นแบบนี้”

“แหย่น้อย ทุกคนที่เป็นเพื่อนของคุณก็พูดประโยคเดียวกัน” ศัตรู
 บอกพร้อมกระซิบเบาๆ ต่ออีกเล็กน้อย “ก่อนที่พวกเขาจะหมดลมหายใจ”

ชายในชุดสูทอีกคนหนึ่งนาม นาพันบี ครีฟกิน เอ่ยเสริมบ้าง “คุณ
 เป็นคนเดียวที่เราอยากเสนอให้คิดใหม่ทำใหม่ นั่นเป็นคำต่อรองเริ่มต้น

จากลูกกรักของคุณ แม้ว่า คุณจะกำลังต่อต้านเขาอยู่ก็ตาม”

แท็บบิเนสพยายามหยุดอาการสั้น สติของเขา กำลังจะดับไปขณะ
สนทนากับศัตรูราวมิตรสหาย

“ไม่มีวัน” เหลือทวมใบหน้า ชีวิตของชายวัยกลางคนกำลังหดสั้น
ลง

“คุณรู้หรือเปล่าว่าลูกกรักของคุณแนะนำพวกเราอย่างไรหากคุณ
ตอบเช่นนี้” ทุกอย่างเจียบสนิท เสียงแมลงที่ปีกดังระงม แล้วชายใน
ชุดสูทก็เลื่อนปืนเข้าจ่อขมับแท็บบิเนส

“ฉันยอมตายด้วยมือของเขา ดีกว่าต้องทนตกอยู่ในสภาพต่อต้าน
เขามากไปกว่านี้”

“เขาคงจะดีใจที่รู้ว่า คุณยังเป็นห่วง และจะดีใจมากหากคุณเดินทาง
กลับไปกับพวกเรา”

“ไม่มีทาง” แท็บบิเนสบอก “ฉันกำลังสั่งสอนซามัลลีในแบบที่ฉัน
เคยสอนเขามา พวกเขาจะรู้ว่าสิ่งที่พวกแกส่งเสริมเขาอยู่นั้นมันผิด
ถนัด”

“สิ่งที่คุณทำอยู่ก็ไม่แตกต่างไปสักเท่าไร”

“ฉันขอปฏิเสธ”

“ตอนการต่อสู้ที่ไหน”

“นั่นก็เป็นอีกเรื่องที่ว่าฉันจะตายไปแล้ว มันก็ยังเป็นความลับ
ตลอดไป” แท็บบิเนสยื่นกรานคำเดิม

“ตกลงคุณจะไม่เปลี่ยนใจใช่ไหม”

แท็บบิเนสไม่ได้ตอบคำถาม

“ผมไม่อยากจะนำข่าวร้ายไปบอกลูกกรักของคุณเลยรู้ไหม แต่ผม
คงจะเสียดายไม่ได้แล้วสินะ”

ชายในชุดสูทลดปืนลงก่อนจะเดินกลับไปยืนพิงที่รถตัวเอง เขา

หยิบบุหรี่ยี่ชิ้นมาจุดสูบ แล้วไวก่อนจะปามวนบุหรี่ยี่ทั้งลงบนพื้นถนน ใช้ปลายเท้าขยี้ดับไฟอย่างหัวเสีย

“รสชาติแย่มาก” มอสติล เฟลโรยื่นกอดดอกสายหน้า ขณะที่ยืนชายนาม นาพันนี่ ครีฟกินหัวเราะเบาๆ ทั้งสองมองดูกลุ่มวัยรุ่นหน้าคนกระซอกแท็บบีนส์ออกมาจากรถ เด็กๆ รุมกระที่บทุบตี ใช้ของแข็งฟาดเข้าที่ศีรษะของแท็บบีนส์ มอร์นากี๋ จนสลบไปท่ามกลางรอยเลือดบนพื้นถนน

ชายในชุดสูทเปิดกระโปรงท้ายรถ หยิบกรงนกออกมา ภายในมีสัตว์หน้าตาประหลาดขนาดเล็กแลดูคล้ายค้างคาวสิบตัว พวกมันไม่มีขนปีกคมราวกับใบมีด

“เฟลโร ขอบอกตามตรงเลยว่า ฉันไม่อยากฆ่าพ่อของหัวหน้าตัวเอง” นาพันนี่ ครีฟกินใช้มือลูบต้นคอเบาๆ

“ก็เพราะแบบนั้น วิธีนี้จึงดีที่สุดสำหรับแท็บบีนส์...มันจะช่วยทำให้เขาตายโดยไม่ทรมานนะ ครีฟกิน”

เวลาปัจจุบัน

“น่าหดหู่เสียจริง” ผู้คนบนถนนยังคงสนทนากันเรื่องคดีฆาตกรรมต่อเนื่อง ระวังที่ริคโทเฟ่นแวนซ์ชื่อผงซา กาแฟ และโกโก้ก่อนกลับบ้าน เขาเงยหน้ามองโทรทัศน์จอใหญ่ในขณะที่พนักงานขายกดรหัสสินค้าลงบนแป้นพิมพ์

จู่ๆ มือของริคก็สั่นเทา เขาเบิกตากว้างจนพนักงานสาวต้องเหลือบมองด้วยความประหลาดใจ “ขอโทษค่ะ” เธอพยายามเรียกสติเขา แต่ไม่สำเร็จ

ใบหน้าของเด็กหนุ่มซีดเป็นไก่อต้ม เขาหายใจถี่ๆ หัวใจเต้นรัวด้วยความตื่นตระหนกสุดขีด “พระเจ้า! ไม่ใช่! ต้องไม่ใช่เรื่องจริง!”

เขาเดินเข้าไปดูภาพเหตุการณ์ในข่าวแทบจะติดหน้าจอโทรทัศน์

นั่นมัน

นั่น

...

ใช่แล้ว

...

ใช่

...

แท็บปินส์

...

แท็บปินส์ มอร์นาก็ตายแล้ว

ฆาตกรต่อเนื่องสังหารเขา!

“สวัสดิ์พ่อหนุ่มเลมเบอสท์” นับเป็นครั้งแรกในรอบปีที่ยายแก่ๆ

ซึ่งอาศัยอยู่ในบ้านหลังฝั่งตรงข้ามบนถนนชิพมานตัดสิ้นใจหักท่าย
ริคโทเฟน แต่ก็เชื่อว่าเด็กหนุ่มผู้มีท่าทีเฉยชาตลอดมาจะสนใจคำหักท่าย
นั่น เขาก็หันงูๆ เดินตึงๆ บนทางเท้า “เพิ่งกลับมาจากโรงเรียนสินะ”

ริคหันไปมองป่าพืทเทิลเพียงแวบเดียวเท่านั้นแล้วก็รีบเปิดประตู
รั้ว ไขว่คว้าเปิด เกรงสาวเท้ายาวๆ ผ่านประตูเข้าไปในบ้านทันที ทิ้งยาย
แก่ๆ ให้ส่ายหน้ากับอากัปกริยาไร้มารยาทของเด็กหนุ่ม

ริคไม่ได้สนใจอะไรมากกว่าชาวที่เพิ่งได้รับรู้เมื่อสิบห้าปีก่อน

ความกระวนกระวายทำให้เขาทำอะไรไม่ถูก

เขามีความสงสัยเพียงอย่างเดียวอดแน่นเต็มอก

มันเกิดอะไรขึ้น!

ริคยื่นฟิงประตู ใคร่ครวญคำพูดของแท็บปินส์

แท็บบินส์ มอร์นาก็จะไม่กลับมาอีก

ชายวัยกลางคนมอบสิ่งหนึ่งให้แกริค แล้วต่อมาก็ถูกฆ่าตายอย่าง น่าสยดสยอง ความน่ากลัวนี้ทำให้ริคต้องรีบหยิบหนังสือพิมพ์รายวันออกมาวางบนโต๊ะ

ชื่อของแท็บบินส์ปรากฏหราอยู่บนพาดหัวข่าว พร้อมด้วยรูปถ่าย จากบัตรประชาชนที่ทำปลอมขึ้นใหม่เมื่อปีกลาย

จากเนื้อข่าว ทำให้ริครู้ว่าบรรดาเจ้าหน้าที่บุกเข้าไปตรวจค้นหา หลักฐานบางอย่างภายในบ้านเช่าของแท็บบินส์ มอร์นาก็ ซึ่งมีรายงาน เพิ่มเติมมาว่า แท็บบินส์กำลังทุ่มเททำงานวิจัยร่วมกับเพื่อนๆ ที่หลบซ่อน อยู่ในมณฑลบาวเพลส ที่สำคัญคือเพื่อนๆ ของแท็บบินส์ซึ่งก็เป็นนักวิจัย เหมือนกันถูกฆ่าตายเกือบทั้งหมดแล้วด้วยฝีมือของฆาตกรต่อเนื่อง

ปัญหาหนึ่งเดียวที่ตำรวจไม่เข้าใจก็คือ ชาวต่างประเทศกลุ่มนี้ไม่มี พ่อแม่ญาติพี่น้องหรือบุคคลใกล้ชิด ไม่ปรากฏสถานศึกษาแห่งใด พวกเขาไม่มีตัวตน หากพูดให้ถูกคือ พวกเขาไม่เคยมีตัวตนกระทั่ง ทำบัตรประชาชนและเอกสารการถือวีซ่ากับพาสปอร์ตปลอมขึ้นเมื่อปี ก่อน

เจ้าหน้าที่ค้นพบห้องทดลองวิทยาศาสตร์และเอกสารงานวิจัยที่ ถูกทิ้งไว้ในมณฑลบาวเพลส รายงานทั้งหมดถูกเขียนด้วยภาษาท้องถิ่น ซึ่งไม่มีใครเข้าใจความหมาย

เจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวนเชื่อว่ายังมีชาวต่างด้าวจำนวนมากไม่ยอม หลบซ่อนตัวอยู่ในภูมิภาค เพื่อหลบหนีการตามล่าของฆาตกรต่อเนื่อง เลือดเย็น บัดนี้ไม่มีใครรู้ว่ากลุ่มนักวิจัยต่างด้าวนั้นคือใคร หรือมีจุด ประสงค์เช่นไรในการเดินทางเข้ามาในสาธารณรัฐครีตไฮร์ และเพราะเหตุใดฆาตกรต่อเนื่องจึงต้องการสังหารพวกเขา

ไม่มีใครรู้...ไม่มีใครรู้ที่มาที่ไปอันพิลึกพิลั่นนี้แม้แต่ผู้เดียว

วิคปฏิเสธไม่ได้ แท้บบินส์ตายแล้ว

ศพที่เขาเห็นในโทรทัศน์คือแท้บบินส์ เด็กหนุ่มวางมือทั้งสองข้างบนศีรษะ เขาอยากจะรู้เรื่องราวสิ่งที่ยึดอันคับคางใจนี้ วิคใช้เวลาสักครู่รองความคิดชั่วครู่ ค่อยๆ ซ้ำความรู้สึกขุ่นมัวออก แล้วจึงถอนใจยาวๆ

แท้บบินส์อาจจะไม่มีสิ่งใดผูกพันกับเขา แต่วิคก็อดรู้สึกเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ได้

แย่จริงๆ เลวร้ายที่สุด

คนใกล้ตัวของเขาถูกฆ่า

ใกล้เกินไป... ใกล้จนรู้สึกว่าคุณชีวิตของเขาอาจตกอยู่ในความเสี่ยง

นับตั้งแต่นี้เป็นต้นไป วิคคงต้องเริ่มสนใจติดตามข่าวฆาตกรรมต่อเนื่องมากกว่าข่าวการแต่งตั้งนามสกุลที่สองเป็นเท่าตัว

กึ่งก่อง!

เสียงออกดทำให้วิคแทบสะดุ้ง

“พ่อ?” เด็กหนุ่มไม่รอช้า รีบเปิดประตูบ้านต้อนรับบิดา เขาเดินไปชงกาแฟให้พ่อหนึ่งแก้วอย่างรวดเร็วราวกับรู้ว่า สิ่งที่คุณเลมเบอสท์ต้องการหลังกลับมาถึงบ้านคืออะไร

ผู้เป็นพ่อแฉวนเลื้อบนตะขอข้างประตู ก่อนจะเดินเข้ามาในห้องครัวแล้วยื่นมือรับแก้วกาแฟร้อนๆ จากลูกชาย นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มนั้นจ้องมองวิคด้วยความสงสัย “แกอยากคุยอะไรกับฉันหรือเปล่าวิค” ผู้บังคับบัญชาমনทลที่สามว่าพลางก้มหน้าอ่านพาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์บนโต๊ะอาหาร กวาดตามองข้อความเกี่ยวกับคดีฆาตกรรมต่อเนื่องศพที่ยี่สิบเจ็ด บริเวณตำบลริมบล่าซึ่งอยู่ทางเหนือ ห่างจากเมืองหลวงดรัมลิงตัน เซสเซ สามสิบไมล์

“คือว่า...คือผม...” วิคอึ้ง เขาไม่รู้ว่าตนเองควรจะเริ่มพูดเช่นไร เพราะการตายของ แท้บบินส์ มอร์นาเกีย สร้างความสับสนให้แก่เด็กหนุ่ม

เป็นอย่างยิ่ง

แล้วจู่ๆ พ่อก็เป็นฝ่ายเอ่ยชัด เปลี่ยนประเด็นหลังจากอ่านพาดหัวข่าวจบลง “ฉันมีเรื่องที่จะต้องบอกแก”

“ครับ?”

“แกคงเห็นข่าวคดีฆาตกรรมต่อเนื่องในโทรทัศน์วันนี้ใช่ไหม?”

ริดปิดปากเงียบ แต่คุณเลมเบอสท์ก็เดาได้ไม่ยากนักหรือกว่าท่าทีของลูกชายหมายความว่าอะไร

“ดีแล้วละ อีกรักก็สืบหาที่ลูกน้องของฉันจะมารับแกไปโรงพัก”

เด็กหนุ่มเบิกตามองผู้เป็นพ่อ ก่อนจะอ้าปากหวอดด้วยความตกใจ “ทำไมครับ”

“แกก็น่าจะรู้...แกต้องให้กรกับเจ้าหน้าที่ บอกข้อมูลของ แท็บ-บิสส์ มอร์นากี๋ย ทุกอย่างที่เราจะมาทั้งหมด”

ริดเริ่มปากแน่น เขารู้ว่าตนเองปฏิเสธไม่ได้

ในเมื่อเขาเป็นเพียงผู้เดียวในเมืองหลวงที่รู้จัก แท็บบิสส์ มอร์นากี๋ย อยากรู้เสียเขาก็ต้องถูกเรียกสอบปากคำวันยังค่ำ เด็กหนุ่มถอนใจด้วยความรู้สึกเหนื่อยอ่อน มองสีหน้าจริงจังของพ่อแล้วกลืนน้ำลายอีกใหญ่อย่างยากลำบาก

แน่นอนว่าริดเข้าโรงพักเป็นประจำราวกับเป็นกิจวัตรประจำวัน

เพราะเขาเคยสร้างวีรกรรมเอาไว้มากมายในสมัยที่ยังเป็นนักเลงโต เจ้าหน้าที่ในสถานีตำรวจรู้จักเขาดีว่าเป็น นักเลงผู้ทรงอิทธิพล (เพราะเมียศของพ่อปกป้องอยู่) ส่วนในสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ริดเป็นที่รู้จักในฐานะของลูกชายรองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ (ผู้บังคับบัญชาฆาตกรรมที่สาม) เจ้าหน้าที่ในสำนักงานตำรวจแห่งชาติรู้จักเขาดีในฐานะ ‘นักลิง’ (นักเลง + ลูกลิง)

เด็กหนุ่มเดินเข้าเดินออกทั้งโรงพักและสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เป็นว่าเล่นโดยไม่มีใครเอ่ยห้ามหรือท้วงติงใดๆ ทำให้เขากลับเดินกร่างรอบๆ สำนักงาน มองหาอดีตอาสาสมัครทหารในสงครามครีตเซียร์-เบเลเซียร์เมื่อสิบห้าปีก่อน แล้วขอทำดวงซึ่งๆ หน้าโดยไม่สนใจเลยว่าอีกฝ่ายจะแข็งแกร่งกว่าตนเองหรือไม่

ถึงแม้ว่าการเดินทางไปยังโรงพักหรือสำนักงานตำรวจแห่งชาติจะเป็นเรื่องธรรมดา แต่การสอบปากคำก็ไม่ใช่สิ่งที่เด็กหนุ่มปรารถนานัก เขากังวลใจไม่น้อยเมื่อพบว่าคำพูดของตนเองอาจจะตัดสินชีวิตที่ตายไปแล้วของชายแปลกหน้า หรือใครก็ตามที่รู้จักเขา

ไม่หรือ...

วิตคิดมากไปหน่อย

ดอนการ์ดคือตัวแทนเดียวของแท็บบีนส์ที่รักโทเฟนครอบครองไว้ เขาไม่จำเป็นต้องบอกตำรวจเรื่องนี้ และแท็บบีนส์เองก็กำชับเอาไว้แล้วว่า เรื่องของดอนการ์ดต้องเป็นความลับ

ทันทีที่รถเดินทางถึงโรงพัก เขาก็กล่าวคำทักทายบรรดาเจ้าหน้าที่ซึ่งรู้จักกันดี ก่อนจะเดินเข้าไปในห้องเล็กๆ ที่มีเจ้าหน้าที่สี่นายของมณฑลที่สามกำลังปรึกษาเรื่องงานกันอยู่ เมื่อริคเคาะประตูเบาๆ พวกเขา ก็หันมามองกระจกบานใหญ่ และเชิญเด็กหนุ่มให้เข้าไปนั่งสนทนาด้วยกัน

“ทีซีดีดัลก็ เป็นยังไงบ้างล่ะพ่อหนุ่มน้อย”

“สวัสดีครับคุณเลเปเนลาฟ และ เอ่อ...”

“เจ้าหน้าที่เดเพวิส”

“ทีซีดีดัลก็ คุณเดเพวิส”

พลตำรวจเอกพอล เลเปเนลาฟ เป็นหัวหน้าหน่วยสืบสวนสอบสวนลับ (พิเศษ) ของครีตเซียร์ ที่มงานของเขาจะตรวจสอบ สังเกตการณ์

การกระทำทุกรูปแบบของเจ้าหน้าที่ และค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับคดีอาชญากรรม ซึ่งยังไม่สามารถไขข้อเท็จจริงได้ บางครั้งหน่วยงานนี้จะประสานกับหน่วยสืบราชการลับระหว่างประเทศ หน่วยงานนี้ไม่เป็นที่รู้จักของคนทั่วไป ไม่ได้ขึ้นตรงกับกองบังคับการสืบสวนสอบสวนมณฑลที่สาม เพราะหน้าที่ของทีมงานคือ การตรวจสอบหน่วยงานราชการทุกส่วน และไซเคดิสทริกต์ที่ไม่สามารถเปิดเผยสู่สาธารณชนได้

ริคโทเฟนรู้จักเลเบนลาฟมากพอสมควร ในฐานะคนสนิทของคุณ เลมเบอสท์ แม้ว่าพ่อของเขาไม่เคยบอกว่าเลเบนลาฟทำงานอะไร แต่ด้วยความสามารถของริค บวกกับความมีอำนาจเหนือตำรวจชั้นผู้น้อย ทำให้เขาได้ข้อมูลของเลเบนลาฟมากพอที่จะบอกได้ว่า ชายคนนี้ทำงานที่ไม่ธรรมดา ริคจึงรู้ในทันทีว่าสาเหตุการตายของแท็บบินส์คงเป็นเรื่องใหญ่กว่าที่เขาคิด และคงมีข้อมูลไม่น้อยที่เจ้าหน้าที่ไม่ได้บอกให้ประชาชนทราบผ่านสื่อมวลชน

เจ้าหน้าที่เลเบนลาฟสั่งให้ลูกน้องของตนออกไปจากห้อง ยกเว้น เดวิดซึ่งเตรียมจดคำให้การของริคโทเฟน

“สบายดีนะ”

“ครับ...ผมสบายดี” ริคตอบ ค่อนข้างกระอักกระอ่วนใจ

“ไม่เจอกันนานเลย ครั้งล่าสุดฉันเจอเธอในงานเกียรตินิยม จำได้ว่าเมื่อประมาณปีกลายนี้เอง แต่ดูเหมือนเธอจะสูงขึ้นมากทีเดียว”

“คิดว่าอย่างนั้นครับ”

“สูงขึ้นสักประมาณสามนิ้วได้ไหม”

“อันที่จริงสี่ครับ” ริคโทเฟนยิ้มแหยๆ แล้วเลเบนลาฟก็รีบเข้าประเด็น

“เอาละ เจ้าหน้าที่เดวิด...เธอรู้จักแล้วนะ” ริคหันไปทักทายชายหนุ่มอีกครั้ง “เธอคงรู้มาจากผู้บังคับบัญชาแล้วว่าทำไมต้องมาที่นี่...”

ฉันอยากให้เห็นคุณนี่สักหน่อย” ว่าพลางวางกระดาษในมือสองสามแผ่นลงเบื้องหน้าเด็กหนุ่ม ซึ่งทั้งหมดล้วนเป็นภาพถ่ายของแท็บบินส์ ในมุมมองที่คนถ่ายแอบถ่าย

“แท็บบินส์?” พวกเขาหลบติดตามเพื่อนต่างวัยคนนี่ของริคตั้งแต่เมื่อไหร่

“เราเฝ้ามองเขานับตั้งแต่วันที่ผู้บังคับบัญชารายงานว่า เธอรู้จักกับแท็บบินส์ มอร์นาเกีย” เจ้าหน้าที่เดวิดสกล่าวราวกับรู้ว่าเด็กหนุ่มกำลังคิดอะไรอยู่

“เขาเป็นนักวิจัย” ริคบอกพลางมองภาพถ่ายขาวดำเหล่านั้นอย่างสนใจ

“ใช่ เพราะว่าเขานักวิจัยนี่ละ ทำให้เราต้องค้นหาข้อมูลของเขา” เลปนลาฟบอก

“แล้วก็พบว่าไม่มีข้อมูลเป็นชิ้นเป็นอันสักอย่างเดียว” เจ้าหน้าที่เดวิดสเสริมพลางจดข้อความสั้นๆ บางอย่างในสมุดเล่มเล็กของตน

“ไม่มีข้อมูล?”

“ใช่ ไม่มี...เราไม่รู้หรือว่าเขาเป็นชาวต่างดาวที่อพยพมาจากไหน นั่นคือสิ่งที่เธอคงทราบจากการอ่านพาดหัวข่าวรายวัน และตอนนี้ฉันก็ต้องการข้อมูลเพิ่มเติม ซึ่งฉันคิดว่าเธอคงจะช่วยเหลือพวกเราได้”

ริคโทเฟนนั่งเสียบ มองเจ้าหน้าที่ทั้งสองก่อนจะกลืนน้ำลายอีกใหญ่

แน่นอนว่าริคไม่มีทางล่วงรู้ได้หรือว่าการตายของชาวต่างดาวมีความสำคัญสักเพียงไรสำหรับความลับทางราชการ

ริคโทเฟนเป็นเพียงเด็กวัยรุ่นคนหนึ่งซึ่งมีความสุขกับการต่อวงจรไฟฟ้าและเขียนโปรแกรมง่ายๆ สำหรับควบคุมหุ่นยนต์ หรือใช้เวลาว่างอีกนิดชกต่อยกับผู้อื่น เขาไม่เคยสนใจเรื่องความลับทางราชการ โดย

เฉพาะเมื่อพ่อของเขามีส่วนเกี่ยวข้องกับหน้าที่นั้น

ทว่าตอนนี้ริคคือยากู้ เพราะแท็บบินส์เป็นเพื่อนของเขา...เขาควรจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับชายคนนี้ แต่แน่นอนว่าเจ้าหน้าที่เลเปนลาฟคงไม่มีทางบอกเด็กหนุ่มเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาสืบมา

“ผมจะตอบเท่าที่รู้ นะครับ” ริคพยักหน้า แล้วเจ้าหน้าที่เดวิดสจึงพูดขึ้น

“เอาละ ถ้าอย่างนั้นเรามาเริ่มกันที่คำถามแรก...เธอรู้จักเขาได้อย่างไร”

เด็กหนุ่มกลอกตามองหลอดไฟที่ส่องแสงเหนือศีรษะ “เรื่องมันค่อนข้างยาวครับ มัน...เอ่อ อาจจะฟังดูตลกนิดหน่อยนะ” สีหน้าของเจ้าหน้าที่ทั้งสองแลดูเคร่งเครียดจริงจังมากกว่าคำพูดของริค

เด็กหนุ่มกระแอม เริ่มเรียบเรียงเหตุการณ์ครั้งแรกที่เขาพบกับแท็บบินส์

ในวันนั้น ระหว่างเดินทางกลับบ้าน ริคแวะร้านริโอทีเพื่อสั่งเครื่องดื่ม...ริคมักจะเข้ามาในร้านแห่งนี้เพื่อใช้เวลาอมผ่านกระจกออกไปสังเกตรถยนต์บนถนนสายกว้าง หรือนั่งสนทนาที่หน้าเคาน์เตอร์กับเจ้าของร้าน

โดยปกติ ทุกครั้งที่ริคแวะร้านริโอที เขาจะเป็นลูกค้าคนแรกของร้านในช่วงเย็นเสมอ แต่ทว่าวันนั้นกลับมีลูกค้าคนหนึ่งเดินทางมาถึงก่อนซึ่งเขาคนนั้นก็คือ แท็บบินส์ มอร์นากีย์

ในขณะที่แท็บบินส์กำลังเจรจากับพนักงาน ริคก็นั่งหน้าเคาน์เตอร์ใกล้ๆ เขาหันไปมองแท็บบินส์ซึ่งสั่งเครื่องดื่มแอลกอฮอล์รสแรงที่สุดมาหนึ่งแก้วใหญ่ แท็บบินส์ออกอาการเมาหลังจากดื่มเครื่องดื่มนั้นไปเพียงครึ่งแก้ว แล้วจู่ๆ เขาก็บอกพนักงานในร้านขึ้นมาลอยๆ ว่า ตนเองสามารถ

สร้างดอกไม้ไฟจากฟองเบียร์ได้

“คุณทำดอกไม้ไฟได้จริงๆ เหรอ” พนักงานในร้านหัวเราะว่า
ริคโทเฟนเดินเข้าไปสั่งเครื่องดื่มโดยไม่ได้สนใจชายแปลกหน้าผู้นี้
เลย เด็กหนุ่มจึงนั่งเฝ้าบดกอยู่ในแก้วฯ ขณะที่แท็บบีนส์หยิบผงบางอย่าง
ออกมาจากกระเป๋าเสื้อ

“ฉันจะแสดงให้คุณดู”

ชายวัยกลางคนเทผงสีม่วงลงไปแก้วเบียร์ ฉับพลัน ผงก็ละลาย
เปลี่ยนเป็นสีแดงเข้ม ฟองเบียร์ผุดขึ้นจนทะลักออกมา บรรดาพนักงาน
และลูกค้าในร้านซึ่งเดินเข้ามาสั่งอาหารสองสามคนหันมามองอย่างสนใจ
เมื่อพบว่า ฟองเบียร์พุ่งใส่เพดานราวกับน้ำพุ ริคโทเฟนต้องเขยิบตัวหนี
ออกจากเคาน์เตอร์ด้วยความตกใจ

ในวินาทีเดียวกัน แสงสีเหลืองก็มุดม้วนหลุดออกมาจากขอบแก้ว
ปรากฏเป็นนัยักษ์สีเหลืองอร่ามอำปากกว้างๆ ส่งเสียงฟูๆ ฐู่ฟู่ๆ ทุกคน
กรี๊ดร้องอย่างบ้าคลั่ง ทั้งลูกค้าและพนักงานต่างวิ่งหนีออกจากร้านทันที

ในตอนนั้นริคเองก็รีบลุกขึ้น ก้าวขาไปที่ประตู ทว่าเจ้านัยักษ์ซึ่ง
สร้างจากฟองเบียร์กลับส่ายหัวหันมาเห็น มันจึงพุ่งเข้าไปใส่เด็กหนุ่มด้วย
ความเร็วสูง ปากอ้ากว้างอวดคมเขี้ยว

“ไม่!” เด็กหนุ่มแทบจะกรี๊ดร้องออกมาในวินาทีนั้น อิดใจเดียวกัน
เมื่องูกำลังจะจับร่างของริค หัวของมันก็ระเบิดออกเป็นเสียงๆ กลายเป็น
ฟองเบียร์ แล้วสีสังดงามที่เกิดขึ้นในแก้วเบียร์ก็เลือนหายไปในพริบตา

ริคโทเฟนนั่งอึ้งอยู่ครู่ใหญ่ หอบหายใจเหนือแตกพลั๊ก บรรดา
พนักงานร้านต้องเขามาช่วยพยุงตัวเด็กหนุ่มขึ้นยืน ส่วนแท็บบีนส์ซึ่งกำลัง
ยิ้มกลับหน้าถอดสีเมื่อสังเกตเห็นริคโทเฟนชัดเจน

“...จะ...เจ้า...” แท็บบีนส์ปากสั่น ตัวของเขาแข็งทื่อขณะมองริค-
โทเฟนลุกขึ้น สีหน้าของเด็กหนุ่มบัดนี้ดูเหือดดาลสุดๆ

ผัวะ!

แท็บบินส์มองไม่เห็นเลยว่าริคโทเฟนเดินบึ่งบั้งเข้ามาจ้วงหมัดต่อยเขาเมื่อไหร่ ชายวัยกลางคนมัวแต่ยืนอึ้ง แล้วแรงเพียงหมัดเดียวนั้นก็ทำให้เขาสลบไป

เมื่อแท็บบินส์ตื่นขึ้นมาอีกครั้ง ริคโทก็ต้องขอโทษขอโพยเป็นการใหญ่ นั่นคือการพบกันของพวกเขาทั้งสองคน...

เจ้าหน้าที่เลเปเนลาฟฟังพลางหัวเราะเบาๆ ดูเหมือนพวกเขาจะไม่ค่อยเชื่อเรื่องการทดลองบำบัดทางวิทยาศาสตร์ของแท็บบินส์ มอร์นาก็ แต่เจ้าหน้าที่เดวิดก็จดคำพูดของริคไว้ทั้งหมด

“แน่นอน มันเกิดขึ้นจริงๆ” ริคบอกด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“เธอต่อยเขา?”

“ครับ” ริคยอมรับ “ก็ได้...โอเค...ผิดอีกละ คุณคงไม่บอกเรื่องนี้กับพ่อของผมใช่ไหม ผมเผลไปหน่อย นิสัยนี้คงแก้ไม่ได้แล้ว แต่วันนั้นผมโมโหเขามากจริงๆ” ริคโทเฟนยกไหล่ มองดูรอยยิ้มของเจ้าหน้าที่เบื้องหน้า

“หลังจากแท็บบินส์ตื่นขึ้นมาในร้านริโอที่ เขาก็รั้งตัวเธอเอาไว้ใช่ไหม”

“ก็ไม่เชิงหรอกครับ ดูเหมือนเขาก็แค่อยากรู้จักผม” ริคบอก “เขากลามผมเยอะมาก คือ...เอ่อ...ตอนแรกท่าทีของเขาค่อนข้างแปลกๆ เขาตกใจมากตอนที่เห็นผม เขาอุทานออกมาด้วยประโยคหนึ่ง”

“ประโยคอะไร” เลเปเนลาฟสงสัย

ริคโทเฟนนั่งกุมมือพลางเม้มริมฝีปาก “รู้สึกว่าจะจะเป็น... ‘ไม่! ไอ้! เจ้าชายนาสเกีย ไม่จริง! เธอรู้ได้อย่างไร!’ หรืออะไรประมาณนั้น เขาพูดซ้ำและพยายามเลื่อนตัวหนีห่างจากผม แถมยังจ้องมองผมอยู่ครู่ใหญ่

เขาพิมพ์กำกับตัวเองเหมือนคนบ้า...ตอนแรกผมคิดว่าแท็บปิ้นส์บ้างจริงๆ เขาอาจจะทำงานทางด้านวิทยาศาสตร์เยอะจนเพี้ยน แต่เขาก็ไม่ได้เพี้ยนอย่างที่ผมเข้าใจ เพราะครูเดียวเขาก็ส่งบสติอารมณ์ได้และถามผมอย่างใจเย็นว่าชื่ออะไร อยู่แถวไหน แล้วจึงขอโทษ เขาบอกว่าหากผมไปที่ร้านริโอที่อีก เขาจะเลี้ยงอาหารมื้อเย็นชดเชยให้ และแน่นอนว่าผมก็มักจะแวะร้านริโอที่ช่วงเย็น ผมกับเขาก็เลยสนิทกันในระดับหนึ่ง”

“เขาพูดเรื่องงานวิจัยของตัวเองบ้างไหม”

“อันที่จริงก็...พูด” ริคบอกพลางยกมือพาดบนศีรษะ “ขอโทษนะ ถ้าหากผมจะบอกว่าผมฟังเขาอธิบายไม่รู้เรื่อง เขามักจะหลุดคำภาษาพื้นเมืองของตัวเองออกมาทุกครั้งที่ยพยายามอธิบายอะไรบางอย่าง ผมไม่เข้าใจสิ่งที่เขาพูดเลยนอกจากผลงานที่เป็นรูปเป็นร่างของเขา”

“ผลงานอะไร”

“หุ่นยนต์ เครื่องจักร...เขารู้ว่าผมมีทักษะความรู้ทางด้านดิจิทัล อิเล็กทรอนิกส์ และไฟฟ้าพอสมควร ผมจึงขอคำแนะนำจากเขาบ่อยๆ ส่วนเรื่องรายละเอียดงานวิจัยนั้นผมคงไม่มีทางรู้หรอก เขาบอกแค่ว่างานวิจัยของเขาทำกันเป็นทีม”

เจ้าหน้าที่เดวิดสเหลือบมองเลเปนลาฟทันทีเมื่อริคกล่าวจบ

“เขาไม่บอกเธอหรือว่าเขามาจากประเทศอะไร”

“ผมเคยถามแต่เขาไม่บอก ผมคิดว่ามันคงไม่มีปัญหาอะไรหากเราไม่รู้ว่าเพื่อนของเรามาจากประเทศอะไร”

ทั้งสองต้องพยักหน้าให้คำตอบของริคโทเฟน แล้วก็นั่งเงียบไปครู่หนึ่ง

“เธอเจอเขาครั้งสุดท้ายที่ไหน”

ริคโทเฟนแทบจะอึก จู่ๆ ภาพของคอนแทกต์เลนส์สีฟ้าประกายเงินก็ผุดขึ้นมาในสมอง ริคควรจะบอกดีหรือเปล่านั้น เด็กหนุ่มเกิดความลังเล

“ไม่นานมานี้ครับ เขาบอกว่าจะออกไปจากเมืองหลวง เขาบอกแค่นั้น”

เลเปเนลาฟใช้ปลายปากกาเคาะบนโต๊ะเบาๆ ด้วยท่าที่ครุ่นคิดหนัก “พวกเราตรวจสอบสถานที่พักของแท็บบินส์ มอร์นากีร์ และพบว่าเธอเคยไปที่นั่น แน่แน่นอนว่าตอนนี้พื้นที่ชั้นใต้ดินไม่เหลือหลักฐานสักชิ้นเดียวให้เราตรวจสอบได้เพราะแรงระเบิดของเครื่องจักรและสารที่มีฤทธิ์เป็นกรดเข้มข้นทำลายอุปกรณ์ทุกอย่างข้างใต้นั้น เราพอจะบอกได้เพียงว่า มันอาจจะเป็นเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์...เธอเคยลงไปในห้องใต้ดินใช่ไหม เธอคงบอกข้อมูลบางอย่างแก่พวกเราได้”

คำถามนั้นทำให้ริคแทบจุก เขานิ่งอึ้งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะตัดสินใจพยักหน้ารับ “ครับ ผมเคยลงไปทีนั้น มีเอกสารงานวิจัยของแท็บบินส์เขียนด้วยภาษาท้องถิ่น มีหุ่นยนต์ตัวเล็กๆ และเครื่องจักรใช้ในการทดลองทางวิทยาศาสตร์ ผมคงช่วยพวกคุณไม่ได้มากนัก เพราะผมไม่เคยหยิบจับหรือทดลองใช้อุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยของเขา นอกเสียจากขอความรู้มาจากเขาและประดิษฐ์อุปกรณ์ขึ้นเล็กๆ เอาไว้ใช้งานเท่านั้น”

“นั่นคือสิ่งที่เธอทำเหรอ”

“ครับ ผมทำแค่นั้นจริงๆ” ริคไม่ได้โกหก เขาเพียงแค่ออกไม่หมดเท่านั้นเอง สิ่งที่เขาเห็นยังรวมไปถึงเครื่องจักรประหลาดๆ หุ่นยนต์ซึ่งฉลาดราวกับมนุษย์ และดोनนาร์ตอีกด้วย “ผมรู้เพียงว่าเขาศึกษางานวิจัยเยอะมาก และผมไม่เคยเห็นเขาติดต่อกับใครเลยสักคน ขณะผมไปเยี่ยมเขาที่บ้าน”

เจ้าหน้าที่เดเพวิสจดยิก

“มันเป็นข้อมูลที่ดี”

“ครับ” ริคขานรับ

เลเปเนลาฟบอกเจ้าหน้าที่เดเพวิสให้เตรียมงานประชุม แล้วหันมาหาเด็กหนุ่มอีกครั้ง “เอาละ...เราอาจจะขอรายละเอียดเพิ่มเติมใน

ครั้งหน้า” ชายหนุ่มกล่าวขอบคุณก่อนยื่นมือให้ริคโทเฟน

“เช่นกันครับ” เด็กหนุ่มว่าพลางยื่นขึ้น เขย่ามืออีกฝ่าย

“นี่แน่ะ เธอกำลังจะไปเที่ยวที่เมืองท่าซินซูรีใช่ไหม”

ริคโทเฟนเอียงคอกอย่างสงสัย เขาไม่เคยบอกใครเรื่องนั้นนอกจากแท็บบินด์ แต่แน่นอน...เจ้าหน้าที่หน่วยสืบราชการลับของคริสตีย์ย่อมรู้เรื่องทุกอย่าง “ครับ ผมไปกับแฮริส แล้วก็อัลเบิร์ต”

“เยี่ยมสิ! เขาอยากเจอกับเธอพอดีเชียวล่ะ”

“ใครครับ”

“เพื่อนของฉันนะ เขาชื่อว่า ชาลส์ ฮัสกิน...เขาไปเที่ยวเมืองท่าซินซูรีเมื่อไม่นานมานี้ ตอนนี้เขาถือสัญชาติอิตาลี ฉันเคยบอกกับเขาว่าเธอเป็นลูกชายคนเดียวของผู้บังคับบัญชา ซึ่งวันดีคืนดีก็เดินเข้าไปทำต่อ ยอดสำรวจในสำนักงาน” เลปนลาฟว่าพลางหัวเราะว่า “เขาก็เลยอยากรู้ว่าลูกชายของผู้บังคับบัญชามณฑลที่สามหน้าตาเป็นอย่างไร”

ริคฟังพลางเบ้าปาก แล้วเลปนลาฟก็เลื่อนมือมาวางบนไหล่ของเด็กหนุ่ม “ฉันขอฝากทักทายด้วยล่ะ ถ้าเจอเขา”

“ถ้าผมได้พบกับเพื่อนของคุณล่ะก็”

“ฉันขอบอกไว้ก่อนว่าชาลส์อาจจะทำให้เธอประหลาดใจนิดหน่อย เพราะว่าเขาไม่เคยทักทายใครแบบปกติสักเท่าไร”

“ถ้าอย่างนั้นเขาจะทักทายผมด้วยวิธีไหน”

เลปนลาฟพยักไหล่ “แล้วแต่สถานการณ์ ถ้าหากเขาอยากททดสอบเธอ เธอก็ต้องเล่นเกม”

“เล่นเกม?”

“ใช่ เอาไว้เจอชาลส์แล้วเธอจะเข้าใจเองว่าฉันหมายถึงอะไร”

ริคพยักหน้ารับทราบ

“โอเค เดินทางกลับดี ๆ นะหนุ่มน้อย”

“ครับ” เด็กหนุ่มกล่าวลา แล้วเดินออกมาจากโรงพักด้วยสีหน้า
 โลงอก “เหนื่อยใจซะมิด” เขาลองทบทวนถึงสิ่งที่ตนเองพูดกับเลเปเนลาฟ
 เข้าไปเข้ามานับพันครั้ง ด้วยนึกหวังเกรงว่าเจ้าหน้าที่อาจจะสงสัยเขาจน
 มาค้นเอาความจริงเรื่องดอนการ์ด

ไม่ได้หรอก...

ริคยอมให้เป็นเช่นนั้นไม่ได้ เขายังไม่รู้เลยว่าแท็บบินส์ให้ดอนการ์ด
 แก่เขาทำไม และเพราะเหตุใดแท็บบินส์จึงต้องถูกฆ่า

ดูเหมือนแท็บบินส์จะมีเรื่องราวลึกลับมากกว่าที่คาดคิด และริค
 ควรจะรีบหาคำตอบให้เร็วที่สุด ก่อนภัยอันตรายใดๆ จะย้อนกลับมา
 ทำร้ายเขาได้

บางที...ดอนการ์ดอาจจะเป็นสิ่งจำเป็นที่เขาควรรีไจใจอย่างจริงจัง
 เสียที!

4

ปริศนาแรกจาก ชาลส์ ฮัสกิน

ตอนการ์ตูน...

ริคก็มมองคอนแทกต์เลนส์สีฟ้าประกายเงินภายในกล่องผ้าด้วยความสงสัยอยู่ครู่ใหญ่ เด็กหนุ่มตอบไม่ได้หรือว่ามันแตกต่างจากอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ขนาดเล็กชนิดอื่นๆ เช่นไร ทว่าคำแนะนำจากแท็บเล็ต มอร์นาก็อาจจะช่วยเหลือเขาได้

เด็กหนุ่มรีบเดินเข้าห้องน้ำแล้วถอดแว่นตาครอบดำอันเก่า ก่อนจะจัดแจงใส่คอนแทกต์เลนส์พร้อมสำรวจตัวเองในกระจก

นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มของเขาเปลี่ยนเป็นสีฟ้าอ่อนเปล่งประกายระยิบระยับ ดูไม่คุ้นเลยสักนิด เขารู้สึกราวกับดวงตาคู่นั้นกำลังจ้องจะกินตับใครสักคนขณะมองตัวเองในกระจก

ริคโทเฟนยีนนิ่ง รอให้ตนเองพบกับบางสิ่งบางอย่างที่อาจเกิดขึ้น

หลังจากสวมใส่คอนนาร์ดี เพราะตามที่แท็บบินส์แจ้งเอาไว้ว่า คอนนาร์ดี มีข้อมูลลับซ่อนอยู่ เขาก็ควรจะสังเกตเห็นสัญญาณการเปลี่ยนแปลงบางอย่างจากคอนแทกต์เลนส์ชิ้นนี้ ทว่า หลังจากยี่นนิ่งไปราวๆ สิบนาที กลับไม่พบการเปลี่ยนแปลงใดๆ ทั้งสิ้น วิกจึงลองเลื่อนมือเปิดหนังตาของตนเอง ส่องหาความผิดปกติ ก่อนที่เสียงอดหน้าบ้านจะดังขึ้น

กึ่งก้อง!

เขาสะดุ้งสุดตัว หันไปมองประตูห้องน้ำที่เปิดทิ้งไว้แล้วจึงตะโกนให้พ่อได้ยิน “ผมกำลังจะไปเปิดเดี๋ยวนี้ละ!” ว่าจบก็สบถด้วยความหัวเสียก่อนจะรีบเดินตังๆ ไปเปิดประตูต้อนรับพ่อของตน

“ตาของแกเป็นอะไร” คุณเลมเบอส์ที่ย่นคิ้วหนาๆ ขณะจูดจ้องมองลูกชาย

“อ้อ...เอ่อ คือว่า...ผมซื้อคอนแทกต์เลนส์เมื่อวานนี้” วิกโเทเฟนยิ้มแย้มๆ ตอบ

“แกก็รู้ว่าแกควรจะบอกและปรึกษาฉันก่อน”

วิกยกไหล่

“ว่าแต่แกใส่คอนแทกต์เลนส์เป็นด้วยหรือ”

“ผมเพิ่งเรียนรู้วิธีใช้เมื่อวาน” บอกเร็วแล้วจึงรีบเปลี่ยนเรื่อง “วันนี้ผมจะไปเที่ยวที่เมืองท่าชินซูรีกับอัลกับแฮริสนะ ผมเคยบอกพ่อไปแล้วตั้งแต่ตอนเปิดเทอม”

“ตามใจแก ระวังตัวให้ดี” คุณเลมเบอส์ที่ฟังคำรายงานของลูกชายแล้วพยักหน้าอย่างขอไปที ก่อนจะเดินเข้าห้องครัวเตรียมชงกาแฟ

วิกโคลงศีรษะมองดูท่าที่ไม่กล่าวห้ามของผู้เป็นพ่อ แล้วจึงรีบวิ่งขึ้นบันไดไปเก็บสัมภาระในห้องนอน ก่อนจะยี่นจ้องตัวเองในกระจกต้ออีกนับชั่วโมง รอให้สิ่งที่คาดว่าจะเป็นไปโดยการทำงานของคอนนาร์ดีเกิดขึ้น แต่แล้ววิกก็ต้องผิดหวังอีกเช่นเคย

“มันคงเป็นแค่อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ธรรมดา...หรือบางทีประสิทธิภาพของดอนการ์ดอาจจะถูกทำลายไประหว่างหลอมเพื่อฝังมันลงไปใมนี้อีเลนส์ มันคงพังแล้วละมัง”

พัง?...ดอนการ์ดพังแล้ว?

ถ้าหากมันพังแล้วจะทำเช่นไรได้ มันคงเป็นเพียงสิ่งของไม่มีค่าชิ้นหนึ่งเท่านั้น

เด็กหนุ่มเลิกสนใจทันทีที่ได้ยินเสียงแดรหน้าบ้าน เขารีบแบกสัมภาระเดินไปที่รถเปิดประทุนสีเหลืองสดของแฮริส ก่อนจะเอ่ยทักทายเพื่อนทั้งสอง

“นายใส่คอนแทกต์เลนส์?”

“ใช่ นายวางแผนเที่ยวเอาไว้แล้วใช่ไหม”

“ไม่เลยสักนิด” แฮริสตอบโดยไม่ต้องคิด “เอาไว้ไปถึงหน้าหาดแล้วค่อยว่ากันอีกที”

ริคต้องถอนใจใส่เพื่อน ก่อนจะกระโดดขึ้นไปนั่งบนเบาะหลัง

ในวันนี้ทั้งสามหนุ่มเดินทางหลายร้อยไมล์เข้าสู่เขตเมืองท่าซินซูรี อันเป็นสถานที่ท่องเที่ยวอันดับต้นๆ ของสาธารณรัฐครีตไซร์ ซินซูรีมีท่าเรือหลายแห่งสำหรับติดต่อการค้าและงานธุรกิจต่างประเทศ มีสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติมากมาย ชวนให้นักท่องเที่ยวเดินทางไปเก็บภาพทิวทัศน์สวยๆ ไว้เป็นที่ระลึก

สามหนุ่มออกเดินทางตั้งแต่เช้าตรู่ จากเมืองหลวงดรัมลิงตัน เซสเซนไปถึงเมืองท่าในอีกสามชั่วโมงถัดมา

แฮริสบอกให้อัลเบิร์ตจอดรถหน้าหาดพุลนิกิลด์ แล้วสามหนุ่มก็เดินออกมาเหยียบย่างบนทรายขาวละเอียดยิบ สูดรับอากาศบริสุทธิ์หน้าชายหาดเข้าเต็มปอด ท้องทะเลสีครามกว้างสุดลูกหูลูกตา เสียงคลื่นซัดกระเซ็นฟังดูคล้ายเสียงดนตรีเบาๆ เป็นท่วงทำนองที่ผ่อนคลาย สถานะที่

แห่งนี้เป็นชายหาดที่มีความยาวมากที่สุดของประเทศ ความสวยงามของหาดซึ่งรายล้อมด้วยต้นสนทะเลตลอดแนวดึงดูดให้นักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางมาที่นี่ตลอดปี มีสนามหญ้ากว้างและทางเดินปูหินอ่อนทอดตามแนวหาดยาวกว่าสามไมล์

เด็กหนุ่มปูผ้าผืนใหญ่ได้ต้นไม้ในขณะที่อัลกับแฮริสเดินไปซื้ออาหารว่าง

ริคสวมแว่นตากันแดด มองหาดอย่างสงบ รอเพื่อนๆ อย่างสบายอกสบายใจ แล้วจู่ๆ เขาก็ได้ยินเสียงผู้หญิงคนหนึ่งดังขึ้น เธอพูดภาษาคุณนาเขียนด้วยสำเนียงที่ชัดเจน

“สะเจอดู อานดาต”

ริคเฉยเปลือกตาขึ้นมาช้าๆ ก่อนจะใช้ข้อศอกชนตัวมองเรือร่างหญิงสาวตรงหน้าผู้มีใบหน้าหวานประดับด้วยรอยยิ้มแฉล้ม ผมสีน้ำตาลอ่อน เอบางร่างน้อย แล้วก็นั่งน้อยห่มน้อยด้วย

ริคสบสายตากับเธออยู่นานพอควรระหว่างนึกแปลภาษาคุณนาเขียน

“โอเล็ดต้าคะ”

ลมเย็นๆ พัดเสื้อผ้าพองๆ ของริคโทเฟินทำให้กระดูกเม็ดบนต่ำลงมาจากคอเสื้อหลุดออก หญิงสาวมองด้วยความพึงพอใจพลางยิ้มให้

เด็กหนุ่มทักทายตามมารยาทแล้วจึงผละสายตาไปจากเธอ ทว่าหญิงสาวต่างชาติรายนี้ก็พยายามปรายตาหวานหวานเสน่ห์ คราแรกเธอนั่งอยู่ปลายขาของริคโทเฟิน แต่แล้วต่อมาก็ค่อยๆ คลานคืบเข้ามาใกล้ๆ เธอสะบัดผมสลวยเป็นครั้งคราว สายตาบ่งบอกว่าถูกใจริคไม่น้อยเลยทีเดียว เธอทำแขนลงบนเสื่อข้างเอบของเด็กหนุ่ม ออกลมกลิ้งปรากฎเด่นชัดโดยไม่จำเป็นต้องแอบเหลือบมอง

ริคโทเฟินสุดจะทานทนกับการแสดงออกอย่างน่ารังเกียจของฝ่าย

หญิง เขาตวาดเธอลั่น เขาไม่สนใจหรอกว่าหญิงสาวเป็นใครมาจากไหน เขาต่ำเป็นภาษาคุณนาเซียกันอย่างเชี่ยวชาญจนเธอนั่งกะพริบตาปริบๆ ตกตะลึง รู้สึกหวาดกลัวขึ้นมาในทันที

เมื่อแฮริสกับอัลเบิร์ตกลับมาพร้อมอาหารกลางวัน พวกเขาก็ต้องยื่นมือมองดูริคอารมณ์ร้อนๆ ลุกขึ้นจากเสื่อก่อนจะจับปลายเสื่อกระซากสุดแขนจนหญิงสาวกลิ้งหลุนๆ คลุกกับพื้นทราย บรรดาเพื่อนๆ ของเธอก็รีบถลาเข้ามาหา ก่อนที่เด็กหนุ่มจะเก็บสัมภาระ เดินบึ่งบั้งโมโหสุดขีด กลับขึ้นไปบนลานหินอ่อน

อัลเบิร์ตกับแฮริสต้องหัวเราะแหย่ๆ ทั้งทำด้วยการถอนใจยาวๆ

“ทำไมชีวิตนี้ฉันจึงต้องเจอผู้หญิงที่รุกเข้าใส่เสมอๆ แบบนี้ด้วยนะ!”

“มีผู้หญิงชอบก็ดีแล้วนี่! สาวในอุดมคติของนายเป็นแม่ศรีเรือนหรือยัง? บ่นเก่งซะมัดริกก็” แฮริสนิวหน้าหยิบปลาหมึกย่างออกมากินระหว่างเหลือบมองหญิงสาวนาม โอเล็ตต้า เดินลงไปในทะเลและสนทนากับเพื่อนของเธอด้วยความไม่พอใจ

“ผู้หญิงดีๆ สักคนหายาก พ่อของฉันพูดไม่เคยผิด” ริคโมโหจัด เขามักจะได้ยินคำว่ากล่าวเสียๆ หายๆ ถึงผู้หญิงจากพ่อของตัวเองเสมอๆ

“ฉันคงเล่นด้วยแน่ๆ ถ้าหากผู้หญิงสวยๆ ให้ทำแบบนี้” อัลก็ยิ้มกริ่ม ส่วนแฮริสยกคิ้วตอบ

“ไม่เอาด้วยหรอก ขอขอบคุณ” ริคสบถอย่างอารมณ์เสียระหว่างกินอาหารกลางวันอย่างไม่ประทับใจ “หากฉันให้เกียรติผู้หญิง ผู้หญิงก็ควรให้เกียรติฉันบ้าง”

“สุภาพบุรุษเสมอละ!”

“เปล่า แฮริส...ฉันชอบความยุติธรรมต่างหาก”

“นายจะหาความยุติธรรมจากอารมณ์พิศواسหรือความรักไม่ได้

หรือกนะริคกี้”

“ฉันไม่เคยคิดถึงเรื่องนั้น... พ่อไม่อนุญาตให้ฉันมีแฟน”

“เขาอนุญาตก็จริง แต่นายโตแล้วนะสหาย แค่เดินเลียบหาดไป สองสามนาทีก็นึกควงแขนผู้หญิงกลับขึ้นมาด้วยสักคนได้แล้ว แต่นายพยายามบังคับให้ตัวเองต่อต้านความคิดที่เจ๋งสุดๆ นั้นไป! ตลกซะมัด... นายไม่กล้าแม้กระทั่งจูบผู้หญิงเลย!”

“โอ้! ขอร้องละแฮริส อย่าพูดจะดีกว่าไหม นายกำลังทำให้ฉันนึกถึงเมื่อก่อน ตอนที่ฉันลงมือทำร้ายผู้หญิงได้น่าตาเฉย”

“การเถียงริคกี้ไม่เคยมีวันชนะหรือกนะริคกี้ พอเถอะ...” อัลปรัม

“ก็ได้ๆ ฉันจะไม่พูด” แฮริสยกมือโบกเบาๆ เบี่ยงตัวหนีสีหน้าบูดบึ้งของริคกีโทเฟน “ใครเปลี่ยนทัศนคติของริคกี้ได้คงเจ๋งมากๆ เท่านั้นละ”

“เฉยเถอะน่า” ริคกีทำตามองเพื่อน

อัลเบิร์ตต้องถอนหายใจ มองลึกลงไปยังสองจิ้งจอกตักันราวกับกำลังหาจิ้งหะดีๆ กระโดดเข้าซัดกันดับดับ

ริคกีไม่ชอบให้เพื่อนๆ กล่าวถึงปฏิสัมพันธ์ของตนเองกับผู้หญิง เขาเคยรังแกพวกเธอด้วยหมัดหนักๆ อีกทั้งคำพูดกรอกหูของพ่อซึ่งแสดงความดูถูกผู้หญิงสมัยนี้ยิ่งสร้างมโนภาพที่แย่มากของเพศตรงข้ามแกริค

“นายต้องหัดเปิดหูเปิดตาแล้วละริคกี้!”

“ฉันก็ไม่เคยบอกว่าฉันรังเกียจผู้หญิงจริงๆ เสียหน่อย” เด็กหนุ่มกล่าวเสียงเรียบ

“นายเคยบอกว่า เฮนดริน่าสวยที่สุดในเบลเฟอร์เรต์ จริงไหม” แฮริสมองเพื่อนยกไหล่ “นายก็จีบเธอสิ”

“ไม่หรือก ขอบคุณ” ริคกีกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบเช่นเคย “เธอเป็นแค่เพื่อนร่วมห้องคนหนึ่ง”

“พอเถอะ แฮริส” อัลเบิร์ตส่ายหน้า

“ฉันพยายามสร้างความกล้าให้วิกก็อยู่นะ!”

“ไม่ต้องสร้างฉันก็จับผู้หญิงเป็นอยู่แล้วละแฮริส...ฉันก็แค่งไม่เจอคนที่ถูกใจ”

แฮริสยิ้มอย่างมีเลศนัย เขาหันหน้าไปมองหญิงสาวผิวสีแทนนั่งบิกินีสีแดงสดเช็กซี รูปหน้าเรียวยาวภายใต้เรือนผมสีดำสลวย สายตาอันเย้ายวนและร้อนแรงนั้นดึงดูดใจให้เขาเผลอมองตามตาไม่กะพริบ “แล้วถ้าหากเป็นผู้หญิงคนนั้น นายจะถูกใจหรือเปล่า”

วิกชำเลืองมองตามเพื่อน แล้วทั้งสามก็ต้องอ้าปากค้างให้กับความงดงามโดดเด่นบนร่างบางระหงของหญิงสาว เธอก้าวร่าย้ายสะโพกซ้าๆ เดินเข้ามาหาด้วยท่าที่สง่าผ่าเผย พร้อมรอยยิ้มน้อยๆ แต่แต่้มบนริมฝีปากสีแดงอวบอุ่ม

หญิงสาวค่อยๆ ถอดแว่นตากันแดดออก เผยให้เห็นตาคมกริบแทบจะเชือดเฉือนเด็กหนุ่มทั้งสามคนจนหัวใจละลายหายไปกับเกลียวคลื่นในทะเล

เธอมองวิกโทเฟนด้วยความสนใจก่อนจะยื่นมือออกมา

“สวัสดีจ๊ะ”

วิกค่อยๆ ยื่นมือไปจับมือเธอเขย่าเบาๆ ก่อนจะกลืนน้ำลายอึกใหญ่

“ฉันชื่อ กวินเวียร์ เอียน ยินดีที่ได้รู้จัก”

“ผมชื่อแฮริส” เด็กหนุ่มรีบเบียดวิกแล้วกล่าวแนะนำตัวพลางยกคิ้วหลิวตา “แล้วก็นั่นคืออัลเบิร์ต แล้วก็นี่คือ...”

“วิกโทเฟน เลมเบอสท์ ลูกชายของผู้บังคับบัญชาฆาตกรรมที่สามแห่งครีตเชียร์” หญิงสาวพูดแทรกเสียดสีเด็กหนุ่มต้องอ้าปากหวอมองอีกฝ่ายอย่างสงสัย

“คุณรู้จักผม? แต่คุณคงเป็นชาวต่างชาติ?”

“แน่นอน” เธอเอียงคอกน้อยๆ ก่อนจะเลื่อนมือรับน้ำเย็นๆ จาก อัลเบิร์ตแล้วกล่าวขอบคุณ “ฉันเป็นคนอิตาลี”

“มาพักผ่อนสินะครับ” แฮร์ริสจิกยิ้มกว้าง

“เปล่าหรือ มาถ่ายแบบนะ”

“เป็นนางแบบ?” อัลเบิร์ตถามอย่างใคร่รู้

“ถูกต้อง... อันที่จริงฉันตั้งใจจะมาพักผ่อนบนหาดพุลอนกิลด์พร้อมกับคู่มั่น”

“คู่มั่น?” อัลเบิร์ตและแฮร์ริสเอียงศีรษะนึกเสียดายคนสวยแน่นอนว่ากวินเวียร์คงแก่กว่าพวกเขาอย่างน้อยเจ็ดหรือแปดปีทีเดียว

“ฉันเป็นคู่มั่นของ ชาลส์ ฮัสกิน” เธอบอก วิชาใช้เวลาสักครู่หนึ่งแล้วจึงเบิกตาโต

“ชาลส์ ฮัสกิน! เพื่อนของ...”

“ใช่แล้ว เพื่อนของเจ้าหน้าที่พอล เลเปนลาฟ”

“ใครคือชาลส์” แฮร์ริสสงสัย “เป็นเพื่อนของพอล เลเปนลาฟอย่างนั้นหรือ ชาลส์เป็นเพื่อนของเจ้าหน้าที่ตำรวจระดับแนวหน้าของคริสตเชียร์หรือครับ”

“เข้าใจเร็วนะ ฉันคงไม่ต้องพูดให้มากความ...ฉันมีหน้าที่เพียงนำคำขอร้องของชาลส์บอกแก่พวกเธอ” กวินเวียร์เลื่อนตัวลงนั่งบนเสื่อกวาดตามองพวกเขาด้วยรอยยิ้มมีเสน่ห์ ทว่าริคกลับต้องย่นคิ้วหน้าของตนขณะสบสายตาของเธอด้วยความไม่พอใจ

“พรรคพวก ตอนนี้อยู่ที่กำลังถูกเจ้าหน้าที่จับตามองอยู่...คุณตามหาพวกเราเจอและรู้ว่าพวกเราอยู่ที่นี้ก็เพราะเจ้าหน้าที่เฝ้าสังเกตพวกเราอยู่ใช่ไหม”

กวินเวียร์หัวเราะร่วนชอบใจ “เธอคงมีประสบการณ์ถูกสะกดรอยบ่อยๆ สินะ พอลไม่ได้โกหก เธอเคยเดินเข้าไปทำต๋อยเจ้าหน้าที่ใน

สำนักงานตำรวจแห่งชาติด้วย”

ริคโทเฟนต้องยกไหล่ขณะที่อีกฝ่ายเอ่ยชมในความกล้าหาญผิดที่ผิดเวลาของเขา

“ตอนนี้ชาลส์อยากเจอเธอมากเลยละ” กวินเวียร์มองพวกเขาอย่างจริงจัง

“ผมมาพักผ่อน ไม่ได้ต้องการถูกใครเรียกไปสอบสวน” ริคไม่ชอบใจ

“เปล่า เธอไม่ได้ถูกเจ้าหน้าที่คริสตเชียร์ตามมาสอบสวนหรอกนะ” กวินเวียร์กล่าวตามตรง “ชาลส์เตรียมเกมบางอย่างเอาไว้ให้พวกเธอสามคน”

“เกม?” อัลเปรยแผ่วๆ

“เกมเล่นเป็นนักสืบ”

“อะไรนะ” ทั้งสามแทบจะเอ่ยขึ้นพร้อมกัน

“ฉันพูดตามนั้น...มันคือเกมบอกใบ้เพื่อตามหาตัวชาลส์ เขามักจะสร้างเกมแบบนี้เสมอๆ แต่ไม่มีใครเคยเล่นผ่าน นอกจากเด็กอัจฉริยะคนเดียวที่เอาชนะเกมของเขาได้”

“มันคงไม่ยากนักหรอก” แฮริสกับอัลเบิร์ตหัวเราะกันเอง

“เดี๋ยวพวกเธอก็จะได้อู้” กวินเวียร์กล่าวอย่างท้าทาย

“เด็กอัจฉริยะนั่นเป็นใคร” ริคสงสัย

“เฮดรัล เฮคเทล”

“อะไรนะ!” แฮริสหันไปเบิกตากว้าง “เฮดรัลเล่นเกมของชาลส์อย่างนั้นหรือ...ไม่ธรรมดา!”

“นายรู้จักเฮดรัล เฮคเทล?”

“ก็แค่เคยได้ยินชื่อ” แฮริสพยายามเลียงตอบ เขาใช้สายตาปรางเพื่อน ๆ

“เขาคงเก่งมากสินะ” ริดเริ่มสนใจเกมของ ซาลส์ ฮัสกิน ขึ้นมาบ้างแล้ว “เลเปเนลาฟก็บอกผมว่าซาลส์ต้องสร้างเรื่องประหลาดใจให้แกพวกเรา ดูเหมือนพวกเราคงต้องเล่นเกมของเขา”

“ตกลงไหมล่ะ” กวินเวียร์หัวเราะเบาๆ

อัลเบิร์ตยิ้มกริ่ม เขาเห็นแววตาเปล่งประกายของแฮริสกับริดโทเฟนแล้วก็รู้สึกสนุกขึ้นมาในทันที

“ก็ดีครับ เกมของซาลส์ ฮัสกินเป็นยังไง”

กวินเวียร์เฝ้าริมฝีปากซำๆ ก่อนจะเริ่มต้นอธิบาย “เธอควรรู้จักซาลส์ก่อนนะ...ซาลส์เป็นชาวอังกฤษที่ตอนนี้ถือสัญชาติอิตาลี เขาเป็นช่างภาพชื่อดังในวงการถ่ายภาพธรรมชาติ เขาสนุกสนานกับการท่องเที่ยว แล้วก็ชอบเรื่องสืบสวนสอบสวนเป็นชีวิตจิตใจ ซาลส์อายุสามสิบหกปี ตัวสูงใหญ่ รูปร่างดี ผิวสีแทน...ฟังให้ดีนะ นับตั้งแต่ที่ฉันกับเขาเดินทางมาถึงเมืองท่าชินซูรี เขาก็แยกตัวเดินทางไปถ่ายรูปรธรรมชาติตามลำพังที่เกาะชันแลนด์ เกาะมิลยาร์ด และครั้งสุดท้ายก็พักในลอนเดรียที่บ้านสามศิลาแดง...ฉันเจอเขาเมื่อวันก่อนนี่เอง” กวินเวียร์บอกพลางถือวิสาสะหยิบปากกาและกระดาษโน้ตของแฮริสที่วางอยู่บนกระเป๋ามาจดข้อมูลเหล่านั้นเป็นภาษาครีตชีนาเดียน “โอเค ฉันรู้ว่าตอนนี้เขาอยู่ที่ไหน แต่ฉันไม่มีทางบอกพวกเธอหรอก จริงไหม มันเป็นเรื่องที่ของพวกเธอที่จะต้องตามหาซาลส์”

“ตามหาซาลส์ ฮัสกิน” ริดโทเฟนพิมพ์

“ซาลส์ได้ทิ้งปริศนาไว้ให้พวกเธอในสถานที่ที่เขาเดินทางไป”

“น่าสนุกดีนี่” ริดยิ้มพรวาย

“ฉันบอกไว้ให้พวกเธอได้เพียง เธอต้องค้นหาว่าย่านสามศิลาแดงในลอนเดรียอยู่ที่ไหน...ทันทีที่ฉันเดินออกจากเสื้อผืนนี้ ฉันจะกลับไปยังจุดวางสัมภาระเพื่อติดต่อซาลส์ว่า การตกลงข้อเสนอครั้งนี้สมบูรณ์แบบ

พวกเขามีเวลาสามวันในการตามหาตัวของเขา”

“ถ้าพวกเราหาเขาไม่พบภายในสามวันล่ะ”

“ซาลส์ก็คงกลับอิตาลีไปแล้ว” กวินเวียร์ยิ้มบาง

ทั้งสามพยักหน้ารับ “ก็ได้ ผมยินดีเล่นเกมนี้” อัลเบิร์ตบอก

กวินเวียร์หัวเราะพอกพอกใจ “อ้อ! แล้วก็อย่าลืม ฝากบอกซาลส์ด้วยนะว่า ฉันจะรอเขาที่หาดพุลุนกิลด์แห่งนี้ หลังจากถ่ายแบบเสร็จในอีกสามวันข้างหน้า”

“ยินดีเสมอครับคุณผู้หญิง” แอร์ริสถือโอกาสจับมือของหล่อนก่อนจะกล่าวลา

ริคโทเฟนก้มลงมองนิ้วตื้นๆ ที่หญิงสาวเขียนให้ “เล่นเกมเป็นนักสืบหรือ...ก็ไม่เลว”

“ใช่ ไม่เลวเลยละ!”

คืนแรกในเมืองท่าชินซูรี สามหนุ่มพักในโรงแรมชั้นหรูซึ่ง ค่าใช้จ่ายทุกอย่างออกโดย แอร์ริสัน นิลบาเล็ด นามสกุลของเขาทำให้ราคาห้องพักระดับบุคคลพิเศษลดลงครึ่งหนึ่ง

ริคโทเฟนตื่นเช้าที่สุด เขานั่งดูโทรทัศน์เกี่ยวกับข่าวคดีฆาตกรรมต่อเนื่อง แล้วจึงหันไปมองดอนการ์ดบนกระเป๋าสัมภาระ เขามัวแต่ล้งเล... ไม่รู้ว่าควรจะสวมมันต่ออีกหรือไม่ ในเมื่อมันไม่มีประโยชน์สำหรับเขา แต่สุดท้ายแล้วริคก็ตัดสินใจลงสวมดอนการ์ด ก่อนจะเดินลงมารับประทานอาหารบริเวณชั้นล่างสุดของโรงแรม

ไม่นานนักเพื่อนเกลอทั้งสองก็เดินสนทนาเสียงดังไม่เกรงใจใครเข้ามาตักอาหารบุฟเฟต์โดยไม่ลืมนำแผนที่แผนที่ใหญ่ซึ่งซื้อจากจุดบริการนักท่องเที่ยวบริเวณหัวมุมถนนใกล้ๆ โรงแรมมาด้วย ทั้งสามเริ่มต้นสนทนาเรื่องย่านสามศิลาแดงอย่างจริงจัง

“กวินเวียร์ เอียน เป็นชาวอิตาลีที่พูดภาษาตัวเองไม่ได้ แต่ฟังภาษาอิตาลีแล้วเข้าใจทุกคำ เอ้อ...นั่นมันก็เป็นเรื่องธรรมดาที่เกิดขึ้นทุกๆ แห่งทั่วโลกนับตั้งแต่ยุคมหาสงคราม รวมถึงประเทศของเราด้วย...ให้ตายเถอะ! นั่นไม่ใช่ประเด็น เพราะฉันไม่ได้ตั้งใจจะพูดถึงวิชาสังคมเสียหน่อย ฉันกำลังจะบอกว่าเธอเป็นนางแบบที่สวยงามที่สุดเท่าที่ฉันเคยเห็นต่างหาก!”

“สิ่งที่นายพูดก็ยังไม่ค่อยดีซะ” อัลบอกพลางใส่น้ำตาลสองก้อนลงในถ้วยโกโก้ร้อน

ริคไม่ได้สนใจสิ่งที่เพื่อนๆ คุยกันมากนัก เขารีบกินอาหารเช้าแล้วกางแผนที่ลงบนโต๊ะ แฮริสเลิกสนใจขนมปังกรอบอีกหกชิ้นในงาน ก่อนจะทำตัวมานั่งข้างๆ แผนที่พลางหยิบปากกาไฮไลต์ออกมาขีดรอบตำแหน่งที่ซาลส์ ฮัสกินเคยเดินทางไป พร้อมวิเคราะห์คำพูดของกวินเวียร์

Shinsurie-Portland ✧ ๕๕๕๕๕๕๕๕๕

“ย่านสามศิลาแดงอยู่ตรงไหน” วิกกวาดตามองชี้บ่อนแผนที่
 แอริสต้องใช้ความคิดครุ่นใหญ่ “ซินซูรีมีสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญ
 เฉพาะจุดที่ติดกับชายทะเล นั่นหมายความว่าซาลส์ต้องเดินทางแคใน
 ละแวกนี้เท่านั้น” ว่าพลางใช้นิ้วลากไปรอบขอบพื้นที่ติดทะเล “ครั้ง
 สุดท้ายที่เขาอยู่คือย่านสามศิลาแดง...นั่นหมายความว่ายังไง” แอริส
 หรีตามองอัล

ผู้ถูกถามกำลังตีมือโกโก้ร้อน เหยหน้าดูรายการอเมริกันฟุตบอลใน
 โทรทัศน์เฟลน จินแอริสต้องตีสีหน้าดูพร้อมแยกเขี้ยวใส่

“ฉันถามว่าย่านสามศิลาแดงอยู่แถวไหนของลอนเดรีย”

อัลส่ายหน้า “ไม่รู้หรอก ฉันมาที่นี่ครั้งที่สองเองนะ แต่ฉันคิดว่า
 ย่านสามศิลาแดงที่กินเวียร์หมายถึงไม่น่าจะมีอยู่ในลอนเดรียหรือ
 เท่าที่รู้ก็มี ย่านเจ็ดเกล็ด เป็นย่านถนนคนเดิน แล้วก็ ย่านหกสถาน เป็น
 บริเวณที่รวบรวมของมือสองคุณภาพดีนะ”

“ถ้าอย่างนั้นย่านสามศิลาแดงอาจจะไม่ได้หมายถึงย่านการค้า
 จริงๆ ก็ได้สินะ”

“ใครจะรู้”

“แปลกดี” วิกหัวเราะชอบใจ “เอาอย่างนี้ดีไหม นายลองเขียน
 รายชื่อย่านและสถานที่ที่ชาวต่างชาติต้องเดินทางไปเที่ยวมาซะก่อน”

แอริสรีบเขียนรายชื่อทั้งหมดที่พอจะนึกออกลงกระดาษ วิกกับอัล
 ช่วยกันคิดอีกคนละนิด แล้วสักพักรายชื่อของห้างสรรพสินค้า ตระกชอย
 เล็กๆ และดับบาร์ก็ปรากฏเต็มหน้ากระดาษ

“บางที่มันอาจจะเยอะเกินไป”

พวกเขามองดูรายชื่อเหล่านั้นจนตาลาย

“ลองตัดตัวเล็กลงไม่สมเหตุสมผลอย่างเช่น ห้างสรรพสินค้า
 ออกไปก่อน” อัลว่าพลางชี้นิ้วบอกแอริส ในขณะที่วิกลุกขึ้นเดินไปหยิบ

ขนมปังแผ่นใหม่

แล้วในตอนนั้นเองที่ริคเหลือบเห็นชายในชุดสูทนับสิบชีวิตนั่งรับประทานอาหารในบริเวณไม่ไกลจากโต๊ะของสามหนุ่มมากนัก ดูเหมือนชายกลุ่มนั้นกำลังปรึกษารื้อกันถึงเรื่องราวบางอย่างด้วยภาษาที่ฟังเคยคุ้นเสียจนทำให้เด็กหนุ่มหวนนึกถึงเพื่อนผู้จากไปแล้ว

“แท็บบินส์ มอร์นากี” เขาพิมพ์เสียงแผ่ว...ชายผู้เดียวซึ่งเคยพูดภาษาประหลาดนี้ให้ริคฟังบ่อยๆ เขาจำสำเนียงแบบนี้ได้ชัดเจน แม้ไม่เข้าใจเลยว่าพวกเขาพูดอะไรกันอยู่

เดี๋ยวลี!

คนกลุ่มนี้ก็คงมาจากประเทศเดียวกันกับแท็บบินส์ ต้องใช่แน่... ต้องใช่แน่ๆ

ริคมองพวกเขาด้วยความตกตะลึง ก่อนจะรีบส่ายหน้าไล่ความสงสัยทุกอย่างในใจทั้งหมดออกไปเมื่อพบว่านิ้วมือของตนเองกำลังเลื่อนสัมผัสเปลือกตาเบาๆ

“ริคก็? จะไปไหน”

“เดี๋ยวลีมา” เขารีบลุกขึ้นเลียวเข้าห้องน้ำ หนึ่งข้างๆ ว่างล้างหน้า เหลือบมองดวงตาตนเองในกระจก...จู่ๆ ริคก็นึกหัวใจ เกรงว่ากลุ่มคนในชุดสูทอาจจะรู้เรื่องของดอนการ์ต

ไม่ได้หรอก...ไม่ว่าใครก็ห้ามรู้เด็ดขาดว่าดอนการ์ตอยู่ที่เขา

เด็กหนุ่มจำได้ดีว่าแท็บบินส์กำชับให้เขาอยู่ห่างจากใครก็ตามที่อาจจะเป็นคนเชื้อชาติเดียวกันกับแท็บบินส์ เพราะฉะนั้นเขาก็ควรจะหลีกเลี่ยงคนในชุดสูทกลุ่มนี้ให้เร็วที่สุด แต่เขาจะหนีทำไมในเมื่อไม่ใช่คนรู้จักกัน ยิ่งหนีก็คงยิ่งทำให้อีกฝ่ายสงสัยมากขึ้นเท่านั้น

บางทีริคอาจจะคิดมากไปเอง ตอนนีเขามาท่องเที่ยวอยู่กับเพื่อนๆ สิ่งที่เขาควรทำคือกลับไปนั่งที่เดิม ทำที่เป็นไม่รู้ไม่ชี้และช่วยเพื่อนไข

ปริศนาตามหา ซาลส์ ฮัสกิน ต่อไป

ทว่าจู่ๆ เด็กหนุ่มก็รู้สึกปวดหัวขึ้นมาในบัดดล ริดเลือนมือจนกดขมับเบาๆ ทั้งที่ยังจดจ้องมองตัวเองในกระจกด้วยสีหน้าฉงนสงสัย แล้วในตอนนั้นเองก็มีเสียงกดชักโครกดังขึ้นในห้องส้วมด้านหลัง ทำเอาริดต้องหันไปมองประตูห้องส้วมที่ถูกเปิดกว้าง ชายในชุดสูทคนหนึ่งเดินออกมา

ทั้งสองจดจ้องกันและกันตาไม่กะพริบ เด็กหนุ่มแทบผงะค้างเมื่อพบว่ายังมีอีกคนอยู่ในห้องน้ำ ริดรีบยึดตัวทำที่เป็นไมใส่ใจก่อนจะหันกลับไปหน้ากระจกแล้ววังมือราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“ไอ้...ประหลาดใจจัง ทำไมคุณ...” ไม่ทันที่ชายแปลกหน้าจะกล่าวจบ จู่ๆ เขาก็อ้าปากค้าง ถอดแว่นกรอบดำฉาบปรอทออก เปิดเผยใบหน้าซีดเผือดตกใจจนผิดคาดให้เด็กหนุ่มเห็น แล้ววินาทีเดียวกันเขาก็รีบสะบัดหน้ากระแอมเบาๆ เพื่อรักษาภาพพจน์ “เอ้อ...ที่ซี้ดดัสกี” เขาอุบผมนบลอนด์ของตนอย่างวางมาด ถึงกระนั้นก็ไม่อาจปกปิดอารมณ์ผิดปกติที่แสดงให้ริดเห็นได้

นั่นสิ! แท้บบินส์ก็เคยแสดงอาการเช่นนี้ตอนที่พบกับริดเป็นครั้งแรก

“ที่ซี้ดดัสกี” ริดตอบรับด้วยสำเนียงคนชาติคริสตเชียร์แท้เป็นเชิงประชดพร้อมรอยยิ้มเสแสร้ง การทักทายในห้องน้ำทำให้เขารู้สึกอึดอัด

“คนคริสตเชียร์สินะ” ชายหนุ่มกล่าวอย่างใจเย็น ก่อนจะสำรวจตัวเองในกระจก “ที่นี่มีแต่ชาวต่างชาติพักอยู่ เธอเองก็คงเป็นนักท่องเที่ยวนะเหมือนกัน”

“ครับ ผมมาจากดรัมลิงตัน เซสเซ”

“เธออยู่ในเมืองหลวงของคริสตเชียร์? ฉันเองก็เพิ่งจะไปทำธุระที่นั่น” พูดกลางขยิบตาแฝงเลศนัยเหยียดยิ้มอย่างอารมณ์ดี

“ธุระ?”

“ไปเยี่ยมเพื่อนนะ”

“คุณมาจากประเทศอะไร”

“อืม...คำถามนี้ตอบยากนะ เธอไม่มีทางรู้หรอก” ชายหนุ่มบอก
 “ไม่ใช่สถานที่โด่งดัง เธอต้องไม่ยการู้แน่ๆ” ดวงตาสีเทาของอีกฝ่ายหรี่
 ลง บังคับให้เด็กหนุ่มเลิกถามก่อนจะเปลี่ยนเรื่องคุย “เธอคงมาเที่ยวที่
 ซินซูรีหลายวันแล้วสินะ”

ริคเพื่อนหน้าไปอีกทางก่อนตอบ “เปล่านั้น ผมเพิ่งจะมาถึง
 อันที่จริงเพื่อนของผมสองคนตกลงกับนางแบบชาวอิตาลีคนหนึ่งไว้ว่าจะ
 ตามหาคุณหมั้นของเธอที่นี่”

“ตามหา? ตามสืบ?”

“ไม่เชิงหรอกครับ เรากำลังเล่นเกม”

“เกม? ฟังดูน่าสนใจดีนะ ว่าแต่ตามหาใครอยู่ล่ะ”

“คนที่ชื่อ ชาลส์ ฮัสกิน นะครับ”

ชายหนุ่มเบิกตาโพลงก่อนจะหัวเราะว่า “เธอต้องตกใจแน่ๆ ถ้าฉัน
 จะบอกว่าฉันรู้จักเขา และที่สำคัญ ฉันรู้ว่าตอนนี้เขาอยู่ที่ไหน”

ริคนั่งเงียบไปในบัดดล “คุณเป็นเพื่อนของเขาหรือ คุณคงจบ
 เกมนี้ได้สินะ” ดวงตาของริคฉายแววแห่งความหวัง

“เขาเป็นพวกชอบความท้าทาย เธอก็น่าจะชอบความท้าทายนะ
 ไม่อย่างนั้นเธอคงไม่ตกลงเล่นเกมกับคุณหมั้นของชาลส์ ฮัสกิน”

“ก็นิดหน่อยครับ แต่ถ้าหากมีทางเลือกของการโกงล่ะก็...ฟังหู
 ไว้หูก็คงจะมีประโยชน์กว่า”

“จั้นหรือ”

“ถ้าคุณรู้ว่าเขาอยู่ที่ไหนคุณควรจะบอกผม”

“ฉันจะได้อะไรหากบอกเธอ”

เด็กหนุ่มยกไหล่ “อะไรคือสิ่งที่คุณอยากได้ล่ะ”

อีกฝ่ายหัวเราะขัน เขาเดินเข้ามาใกล้ๆ พร้อมหรีตอย่างจริงจัง “เธอฉลาดมาก ฉันรู้ว่าเธอหมายถึงอะไร อย่าลองเชิงกับฉัน หนูมน้อย... เธอกำลังคิดว่าฉันโกหกสินะ”

“ทำนองนั้น” ริดเองก็กล่าวเสียงแข็ง ประสานสายตาเย็นชากับอีกฝ่าย

“ฉันรู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน ฉันบอกเธอตอนนี้เลยก็ได้ แต่ฉันจะไม่ทำอย่างนั้น เพราะอย่างไรก็ตามมันไม่ใช่เรื่องของฉัน และที่สำคัญคือ ชาลส์ ฮัสกินไม่รู้จักฉัน” ชายหนุ่มว่าพลางยื่นค้ำอ่างน้ำ “แต่ฉันรู้จักเขาดี ฉันยังรู้จักด้วยว่า ชาลส์เป็นสายลับจากหน่วยสืบราชการลับอิตาลี”

ริดหัวเราะทันทีที่ฟังจบ

“ฉันพูดจริง เขาเป็นสายลับที่น่าจับตามองคนหนึ่ง ตอนนี้นำมาที่นี่เพื่อรับงานชิ้นหนึ่งในคริสตัสเชียร์”

“จริงหรือ งานอะไร” ริดยื่นกอดอกแน่น

“สืบสวนคดีฆาตกรรมต่อเนื่อง”

“เป็นไปได้”

ชายหนุ่มเหยียดยิ้มเย็น “แล้วเธอจะเข้าใจด้วยตัวเองในเรื่องนี้”

“ถ้าอย่างนั้น” ริดถามอย่างดังเล “คุณไม่มีเหตุผลที่จะต้องบอกผม”

“เธอควรจะรู้ ตัวเธอน่ะควรจะรู้” นิ้วชี้มายังดวงตาของริด “หืม... นั่นคงเป็นเลทอย”

“เลทอย?”

“สิ่งที่สวมบนตาของเธอ่ะ”

“เอ? คุณหมายถึงอะไร”

“เลทอยคือเยื่อ...เยื่อบนนัยน์ตาที่สร้างขึ้นมา เขาเรียกว่าอะไรนะ”

“คอนแทกต์เลนส์?”

“คอนแทกต์?”

“ใช่ เลนส์สัมผัส คุณไม่รู้จั๊กหรือ”

“คิดว่ารู้แหละ” เขาสังเกตสายตาของริคอยู่นานจนกระทั่งริคต้อง
กระแอม

ชายคนนี้รู้ว่าเด็กหนุ่มใส่คอนแทกอยู่หรือเปล่านั้น

ไม่หรอก...จะมีใครรู้นอกจากเขากับแท็บบินส์...เขาคิดมากเกินไป
อีกแล้ว

“เอาเถอะ” ว่าพาลางชายหนุ่มก็เดินออกไปเปิดประตูห้องน้ำ “เธอ
เคยได้ยินเรื่องคู่สมมาตราบ้างไหม”

“คู่สมมาตรา?”

“น่าสนใจนะ คู่สมมาตรมีจริง เอาไว้เธอไขปริศนาของชาลส์
ฮัสกิน ได้เมื่อไหร่ ก็อย่าลืมหาคำตอบในเรื่องนี้ด้วยล่ะ ฉันคิดว่ามัน
เกี่ยวข้องกับเธออย่างมาก”

“คุณเป็นใคร” ริคตัดสินใจถาม

อีกฝ่ายได้ที่ยิ้มกริ่ม “มอสติล เฟลโร ยินดีที่ได้รู้จัก...ฉันยังไม่รู้จัก
ชื่อของเธอ”

“ริค...ริคโทเฟน เลมเบอส์ที่ครับ ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกัน” ริคบอก
ก่อนจะเลิกคิ้วสูง “อันที่จริงผมเคยเจอคนที่พูดภาษาเดียวกันกับคุณ
ครั้งหนึ่ง เขาอาจจะเป็นคนชนชาติเดียวกันกับคุณก็ได้นะ จนถึงตอนนี้ผม
ก็ยังไม่รู้เลยว่าเขามาจากประเทศอะไร”

ชายหนุ่มหันมาสบสายตาอย่างจริงจัง “เธอคงพูดเล่น” ความเงียบ
ในห้องน้ำสร้างความกดดันอย่างประหลาดในบรรยากาศจนน่าใจหาย
“เธอกำลังโกหก” น้ำเสียงสงบนิ่งทำให้ริคหวั่นเกรง

“ไม่”

“แน่นอน เธอกำลังล้อเล่น” สีหน้าบอกความจริงจางราวกับกำลัง

เค้นคำตอบบางอย่างจากเด็กหนุ่ม “เขาคือใคร”

“เขาน่ะเหรอ” ริดแกลิ่งทำหน้าครุ่นคิดหนัก เด็กหนุ่มรู้สึกสะใจพิกลเมื่ออีกฝ่ายอยากรู้ในสิ่งที่ตนเองไม่มีทางบอก เขารับล้างมืออีกครั้งแล้วจึงเดินไปยังประตูห้องน้ำ “มันสำคัญด้วยหรือนะเมื่อผมเจอเขาแค่เพียงแวบเดียว ผมไม่รู้จักเขาและไม่อยากรู้จักด้วย ก็คงไม่ต่างจากกรณีที่ผมเจอคุณในตอนนี่” ริดโทเฟินเหยียดยิ้มอย่างมีเลศนัย

มอสติลต้องหัวเราะ “ขอให้สนุกกับเกมของฮัสกินนะ” พุดจบเขาก็ใช้สองนิ้วเคาะคิ้วตัวเองเบาๆ เป็นเชิงรำลา ชายหนุ่มมองริดเดินลับตาไปแล้วก็ถอนใจยาวๆ ก่อนจะพึมพำกับตัวเองอย่างอารมณ์ดีเป็นที่สุด “คำพูดทวนๆ อย่างมันอกมันใจแบบนี้ ช่างเหมือนกับลูกชายของแท็บบิเนส ไม่มีผิดเพี้ยน”

ให้ตายเถอะ! ริดรู้สึกถึงความผิดปกตินี้

ชายนามมอสติล เฟลโรเป็นคนชาติเดียวกับแท็บบิเนสแน่ๆ

ริดควรระวังชายคนนี้หรือไม่ พวกเขาเป็นใคร

บทสนทนาอันน่าฉงนในห้องน้ำหมายความว่าอย่างไร และชาลส์ฮัสกินเป็นสายลับของอิตาลี่จริงหรือ

ริดเก็บคำถามทุกอย่างไว้อีกครั้ง ก่อนจะเดินกลับมา นั่งลงบนเก้าอี้ตัวเดิม

ชายหนุ่มในชุดสูทสีดำรวมสิบคนหันมาจับจ้องริดเป็นสายตาเดียวหลังจาก มอสติล เฟลโร เดินกลับไปหาเพื่อนๆ เด็กหนุ่มทนสายตาที่จ้องมองมาไม่ไหวจึงรีบบอกเพื่อนๆ ให้เก็บแผนที่และเดินออกจากโรงแรมทันที

“เดี๋ยวก่อนริดก็”

“นายเป็นอะไรไปนะ”

เด็กหนุ่มไม่ชักช้าเสียเวลารอให้เพื่อนจัดการกับอาหารเข้าอีก เขาเดินคุ่มๆ ไปยืนที่หน้าลิโอบบี้ เลื่อนมือลูบหน้าผากก่อนจะถอนใจยาวๆ ด้วยความรู้สึกอึดอัด

“พวกเราออกไปหาที่นั่งข้างนอกโรงแรมดีกว่า”

“ฉันรู้หรอก่อน” แฮริสว่าพลางม้วนแผนที่ เขาหันกลับไปมองในห้องอาหารด้วยความสงสัย “มีอะไรหรือริคกี้”

“เปล่า ไม่มี” เด็กหนุ่มกล่าวรวดเร็ว เขารีบสะบัดหน้าหนีแววดา ซึ่งสงสัยของผู้เป็นเพื่อน ก่อนจะเดินนำออกไปจากโรงแรมทันที

ทั้งสามคนเดินเข้าไปบนหาดทราย ในสมองของแฮริสกับอัลเต็มไปด้วยคำใบ้ของซาลส์ และคำตอบจำนวนอนันต์ ในขณะที่ริคโทเฟนได้แต่บ่นใส่ตัวเองอย่างหัวเสีย เขาไม่รู้ว่าควรวางตัวเช่นไรอีกหากพบกับคนแปลกหน้ากลุ่มนั้น

“นายคิดอะไรอยู่นะ”

“ไม่มี เอ้อ...ฉันกำลังคิดว่าย่านสามศิลาแดงหมายถึงอะไร” ริคตอบเสียงๆ แม้สีหน้าของแฮริสบอกให้รู้ว่าไม่มีทางเชื่อสิ่งที่เขาพูด “ฉันขอตัวอยู่คนเดียวสักพัก” ว่าจบก็ปลีกตัวเดินเลียบชายหาดไปเพียงลำพัง

“ริคก็เป็นอะไรของเขา” อัลสงสัย

“ช่างเขาเถอะ เรารีบมาหาคำตอบกับคำใบ้ที่มีอยู่ดีกว่า”

“นั่นสินะ ตอนนีซาลส์อาจจะไม่ได้อยู่ที่สามศิลาแดงแล้วก็ได้”

“นายพูดถูก แต่ที่นั่นก็เป็นสถานที่สุดท้ายที่เราสามารถตามรอยเขาได้นี้ จริงไหม”

“ก็คงงั้น” อัลเกาหัวคิดไม่ออก เขาเดินไปหาที่นั่งใต้ต้นไม้ ปรีक्षाกับแฮริสอยู่อีกครู่ใหญ่ แล้วไม่นานริคก็กลับมาหาเพื่อนอย่างอารมณ์เสีย โดยไม่ต้องคาดเดาเรื่องราว

“ยายนั่นบ้าแน่ๆ ฉันตะโกนด่ายังเดินตามมาอีก ฉันชักจะสงสัย

ว่าคราวหน้าต้องด่าเป็นภาษาอังกฤษ (ภาษาอังกฤษ) ให้เซ็ดหลาบหรือเปล่า”

“นายนี่ก็แปลก คนเขาชมแทนที่จะดีใจกลับบ่นเหมือนหมึกินผึ้ง” แอริสหยิบกระดาษขึ้นมาดูรายชื่อสถานที่จำนวนมากแล้วจึงรีบเข้าเรื่อง “ซาลส์เดินทางมาถ่ายรูปธรรมชาติ แสดงว่าภาพที่เขาต้องการคงจะต้องเป็นบริเวณที่มีทิวทัศน์สวยงาม หรือไม่ก็ภาพบรรยากาศภายในเมือง”

“บางที่ย่านสามศิลาแดงอาจจะเป็นสิ่งที่สะดุดตาสำหรับซาลส์ และนักท่องเที่ยวต่างประเทศมากกว่าคนคริสต์หรืออย่างพวกเรา บางที่มันอาจจะเป็นสิ่งที่พวกเราไม่สนใจเลยก็ได้”

“แล้วอะไรคือสิ่งที่พวกเราไม่สนใจในขณะที่คนต่างประเทศให้ความสนใจ” อัลถามบ้าง

“ธรรมชาติเนี่ยสิ พวกเรามักจะเคยชินกับสิ่งเหล่านี้ ขณะที่คนต่างประเทศต้องหาโอกาสชวนชวายเป็นตมาถึงที่นี่” ริคบอก “สาเหตุที่คนต่างชาติมาพักผ่อนก็เพื่อชมธรรมชาติของที่นี่ไม่ใช่หรือ ชินซูรีเป็นเมืองท่าและความสวยงามของเมืองท่าก็คงไม่พ้นชายทะเลหรือไม่ก็ภูเขา”

“ก็เหมือนที่ฉันบอกพวกนายว่าซาลส์ต้องเดินทางแค่พื้นที่ใกล้ทะเล” แอริสพึมพำเสียงแผ่ว

“หรือว่าศิลาแดงหมายถึงภูเขา” อัลเปรยออกมา แต่นั่นก็เรียกสายตาคจากเพื่อนทั้งสองให้หันไปจับจ้องสนใจ

“ถ้าศิลาหมายถึงภูเขา นั่นก็แปลว่า ย่านสามศิลาแดง หมายถึงภูเขาสีแดงสามลูกหรือเปล่า”

“ซาลส์คงไม่แยกร่างเดินทางไปถึงภูเขาสามลูกในเวลาเดียวกันหรอกน่า” ริคหยอกล้อบ้าง แอริสอดขำไม่ได้ “แต่บางที่เขาอาจจะไปยังสถานที่สำคัญสามแห่งเพื่อเก็บภาพสวยๆ บนยอดเขา” ริคเอ่ยต่อ แล้วทั้งสามก็หันไปมองแนวเขาไกลลับ

“หรือไม่บางที่สามแห่งที่หมายถึงอาจจะเป็นภูเขาลูกเดียวกัน” อัล ไตร่ตรอง

“ภูเขาลูกเดียวกัน?” แอริสสงสัย

“ภูเขาสามแห่งที่มีเพียงหนึ่งเดียว” ริคพิมพ์ “ขนาดของมันอาจจะไม่เท่ากับที่เราคาดคิดไว้ก็ได้ล่ะว่าไหม”

“ถ้านายหมายถึงภูเขาทั้งสามลูกมีขนาดเล็กมากและเป็นที่น่าสนใจของนักท่องเที่ยวละก็นะ” แอริสพูดเล่น

“ลาดูซ ตาลามาน!” อัลเบิร์ตสวนขึ้นในทันควัน

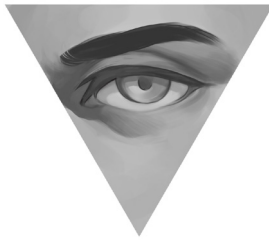
“ลาดูซ ตาลามาน? โรงแรมสี่ดาวในลอนเดรียนะหรือ ทำไมละ” แอริสเบิกตาถามอย่างประหลาดใจ

“ฉันนี่ก็ออกแล้วละ ครั้งก่อนที่ฉันเคยมาที่นี่ พ่อเคยพาไปพักที่โรงแรมนี้ นักท่องเที่ยวพยายามถ่ายหินโสโครกสามก้อนขนาดใหญ่บริเวณแหลม ฉันเชื่อว่าถ้าหากพวกนายเห็น พวกนายก็คงจะไม่สนใจหรอก แต่มันกลับกลายเป็นที่สนใจของชาวต่างชาติ!”

แอริสกับริคเงียบไปสักพักหนึ่ง ก่อนที่แอริสจะยิ้มออกมาและขี้ผมผู้เป็นเพื่อนเบาๆ “เยี่ยมมากอัล” ทั้งสามลุกขึ้นแล้วจึงรีบวิ่งไปที่รถยนต์ เริ่มรู้สึกตื่นเต้นกับการเดินทางตามหาซาลส์ ฮัลกินเสียแล้วสิ!

5

แล้วพวกเขา ก็ยังคงเป็นสามนักสืบสมัครเล่น

**เพียงแต่ครึ่งชั่วโมง พวกเขาก็มาถึงล็อบบี้โรงแรมลาดูซ
ตาลามาน**

“มีชายคนหนึ่งฝากสิ่งนี้ไว้ให้กับคนที่ถามหาถึง ชาลส์ ฮัสกิน หลังจากเขาเช็กเอาท์ออกไปแล้วค่ะ เขาบอกด้วยว่าสามารถตามหาชาลส์ได้ที่เขตเมืองย่อยอลันดูลิน” พนักงานสาวหน้าเคาน์เตอร์โรงแรมยื่นซองเอกสารสีขาวให้แฮริส

โรงแรมแห่งนี้ตั้งอยู่ติดชายฝั่งทะเล ริมมองออกไปข้างนอกบานหน้าต่าง เห็นว่าตรงมุมโค้งของหินโสโครกมีหินสีแดงอิฐสามก้อนโผล่พ้นขอบผิวน้ำขึ้นมา แลดูเหมือนเสาสูงวางเรียงเป็นมุมสามเหลี่ยม บริเวณนั้นมีป้ายเขียนติดไว้ด้วยว่า

สามศิลาล้ำค่าแห่งย่านเจ็ดเกล็ด
 สิบเอ็ดตำนานว่าด้วยความงามยามอาทิตย์อัสดง

ริคโทเฟนเรียกให้แฮร์ริสดู ซึ่งเพื่อนเขาก็ร้องอุทานออกมา “นั่นไงล่ะ คำตอบที่ถูกซ่อนอยู่อีกทีหนึ่ง”

ชาลส์คงใช้สิ่งนี้อธิบายว่าเขาอยู่ที่นั่นนะ จากมุมมองที่ริคนั่งดูอยู่ เขากำลังนึกถึงบรรยากาศยามเย็น เขามองเห็น ชาลส์ ฮัสกิน นั่งดื่มชาร้อนๆ อ่านหนังสือพิมพ์ และมองดูก้อนหินขนาดยักษ์ แสงอาทิตย์สีส้มอมเหลืองต้องขอบของหินเปล่งประกายสว่างงาม ดูอบอุ่นรื่นรมย์

หลังจากแฮร์ริสคุยกับพนักงานเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาก็เรียกเพื่อนๆ กลับไปนั่งในรถเปิดประทุนเพื่อมุ่งหน้าเสียบชายทะเลไปยังเมืองอลันดูลิน

“แฮร์ริส เขาให้อะไรมา” ริคถามก่อนจะโน้มตัวไปข้างหน้า หยิบซองจดหมายบนฝากล่องใส่ของมาดู

“โทรศัพท์มือถือถือ ชาลส์บอกประชาสัมพันธ์ไว้ว่า จะเดินทางไปอลันดูลินตั้งแต่สองอาทิตย์ก่อน”

“สองอาทิตย์ก่อน? แสดงว่าบางที่ตอนนี้เขาคงอยู่ในอลันดูลิน” เด็กหนุ่มมองโทรศัพท์สีส้มสดพร้อมกระดาดๆ แผ่นหนึ่ง มีหมายเลขโทรศัพท์เขียนไว้ด้วยปากกาหมึกน้ำเงิน

“ฉันจะโทรศัพท์ละนะ” ริคบอก

ชั่วอึดใจเดียวก็มีผู้รับโทรศัพท์ แถมยังรู้ภาษาอิตาลีใส่จนริงงเป็นไก่ตาแตก

“เอ่อ ขอโทษครับ” ริคแนะนำตัว “เลมเบอส์ เดสเตมัยเนเม (ชื่อของผมคือเลมเบอส์)”

ชาลส์หยุดพูดแล้วจึงหัวเราะออกมา เขากล่าวด้วยภาษาครีตซี-

นาเตียนแปร่งๆ ว่า “ฉันกำลังคุยกับใคร...โอ้! ริคโทเฟ่นสินะ”

“ครับ...คุณคงเป็นเพื่อนของเลเปเนลาฟ”

“ถูกต้องแล้ว ฉันคือ ชาลส์ ฮัสกิน...ขอโทษด้วยนะที่ฉันทดสอบเธอด้วยวิธีนี้”

“ทดสอบ?”

“ก็ทำนองนั้นละ! เธอเป็นคนที่โด่งดังคนหนึ่งในสำนักงานตำรวจแห่งชาติของคริสตเซียร์เลยนี่นา”

“ถ้าอย่างนั้นคุณก็น่าจะรู้ว่าผมชอบการใช้กำลังมากกว่าใช้สมอง” ริคประชดเสียงแข็ง

“ฉันไม่ได้บังคับเธอนะ ฉันคิดว่างานนี้เธอตกลงร่วมเกมเอง จริงไหม” ชาลส์บอกโดยไม่สนใจคำพูดของริค

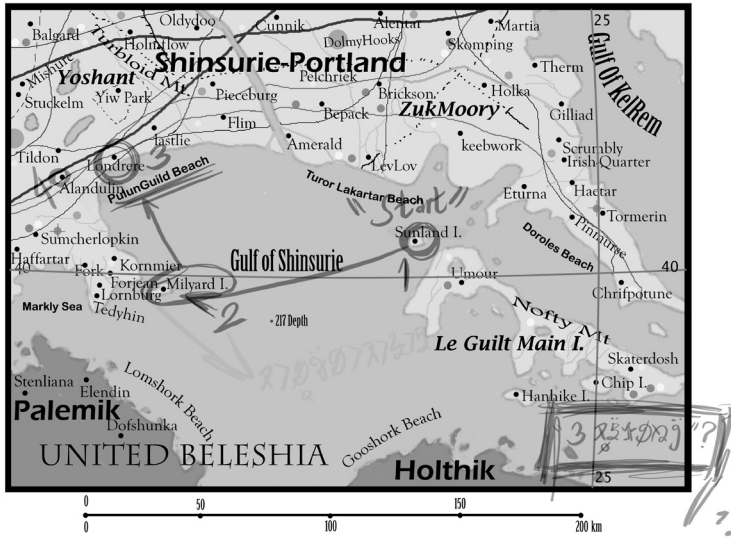
“ก็ถูกของคุณ...เอาเถอะ หวังว่าผมจะได้เจอคุณในเร็วๆ นี้”

ชาลส์หัวเราะอย่างถูกใจ “ฉันควรให้คำใบ้ที่สองแก่เธอสินะ อิม...เธอคงรู้แล้วว่า ฉันเริ่มต้นเดินทางจากท่าเรือเลฟเลิฟไปยังเกาะชั้นแลนด์ ผ่านมายังมิลยาร์ด พักที่โรงแรมในลอนเดรีย แล้วหลังจากนั้นก็เดินทางไปยังเมืองอลันดูลิน ซึ่งในเมืองอลันดูลินมีกลุ่มคนที่รู้จักฉันดี ฉันแนะนำให้ลองเข้าไปถามเขาดูที่นั่น จากการที่ผ่านบททดสอบแรกมาได้ เธอคงตามหาร่องรอยต่อไปไม่ยาก ขอให้เดินทางปลอดภัย!”

ชาลส์วางสายไปแล้วพร้อมกับส่งข้อความกลับมาอย่างรวดเร็ว อ่านได้ความว่า

Let's kill Tardandelish, Alandulinish All Ice&Mustard

Shinsurie-Portland ✨ 1517 ✨ 0:37:55 ✨

พวกเขาใช้เวลาเดินทางประมาณยี่สิบห้าชั่วโมงที่จึงมาถึงตัวเมือง
 อดันดูลินซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเมืองลอนเดรีย

อดันดูลินเป็นแหล่งกาสิโนที่ใหญ่ที่สุดของเมืองท่า มีการพนันที่ถูก
 กฎหมายทุกรูปแบบ และสถานบันเทิงในยามวิกาล ในยามเช้า อดันดูลิน
 ค่อนข้างเงียบเหงา แต่ทันทีที่ตึกตึก เมืองแห่งนี้ก็จะกลายเป็นสถานที่
 ตึกตึก เต็มไปด้วยผู้คนทุกเพศทุกวัย

ก่อนจะเข้าสู่อดันดูลิน บรรดาหนุ่มๆ ต้องเดินทางผ่านแนวเขาสูง
 เลียบชายฝั่งทะเล แอร์ริสจอตรอดติดแนวรั้วกันขอบถนน พวกเขาออกมา
 สูดอากาศหายใจรับลมยามเย็น บริเวณที่พวกเขาหยุดพักนั้นเป็นผาสูง
 ริดเห็นชายหนุ่มนั่งตกปลาอยู่บนโขดหินเบื้องล่าง เขามองแอร์ริสค้อยๆ ได้
 ลงไปบนเนินหญ้าตามชั้นบันไดเล็กๆ ก่อนจะทักทายคนตกปลาราวกับ

รู้จักกันดี

อัลเดินออกมาจากรถพร้อมพูดกับริคว่า “Let’s kill Tardanelish, Alandulinish All Ice & Mustard (เลตส์ คิล ทาแดนเดลลิช อลันดูลินิช-ออล ไอซ์แอนด์มัสตาร์ด) ...ร่วมกันสังหารทาแดนเดลลิช ชาวเมืองอลันดูลิน รวมทั้งน้ำแข็งและมัสตาร์ด? เราต้องฆ่าทาแดนเดลลิช?”

“ในภาษาอังกฤษ (อังกฤษ) มีคำนี้หรือเปล่า” ริคถาม

“เท่าที่เรียนมาตลอดหลายปีก็ไม่เคยผ่านหูเลยสักครั้ง” อัลเบิร์ต
พึมพำ

“ในเมื่อมันไม่มีอยู่ในภาษาอังกฤษ” ริคส่งเสียงในลำคอ ค่อยๆ
ไล่เรียงปัญหาเขาวงกตของ ชาลส์ ฮัสกิน “แล้วมันหมายถึงอะไร... ชื่อคน?”

อัลยกไหล่ตอบ

“เราต้องสังหารชาวเมืองอลันดูลิน น้ำแข็ง และมัสตาร์ดด้วย เพื่อ
อะไร” ริคพูดพลางหลุดหัวเราะ “ฟังดูตลกดีนะ”

“ไม่รู้สิ” อัลเบิร์ตว่าพลางเลื่อนมือขึ้นแตะริมฝีปาก

พวกเขาต่างเงยบงปลางนึกถึงความหมายต่างๆ ซึ่งอาจเป็นไปได้ แล้วอัลก็แสดงความคิดเห็นออกมาในที่สุด “คำว่า สังหาร ในที่นี้ อาจ
จะไม่ได้หมายถึงฆ่ากันจริงๆ ก็ได้นะ”

“ฉันก็เดาว่าอย่างนั้น”

“มันหมายถึงการฆ่า ฆ่าอะไรสักอย่างหรืออาจจะเป็นการกำจัด
เพื่อไม่ให้มีอยู่ ถูกลืม”

ริคพยักหน้าก่อนจะพึมพำตอบ “อาจจะเป็นการตัดคำหรือตัว
อักษรบางตัว”

“ตัดตัวอักษร?”

ริคเลิกคิ้วสูงพร้อมถอนหายใจอย่างหงุดหงิด เขาเหลือบสายตาลง
ไปมองแฮริสยังคงนั่งสนทนากับคนตกปลาแปลกหน้า “ตัดคำว่าทาแดน-

เดลลิช...ตัดจากอะไรล่ะ”

“ตัดจากสิ่งที่มีอยู่ในทาแดนเดลลิชละมัง” อัลเอ่ยขึ้นลอยๆ ส่วน ริคก็หันไปกรีดนิ้วลงบนตัวอักษรทีละตัวเพื่อวิเคราะห์

“อืม...ตัดสิ่งที่มีอยู่ในคำคำนี้แหละ...เดี๋ยวก่อนนะ” แล้วจู่ๆ เด็กหนุ่มก็อุทานเมื่อมีความคิดดีๆ ผุดขึ้นมาในวินาทีนั้น “อัล คำว่า ทาแดนเดลลิช ไม่มีความหมายในภาษาอังกฤษราสไซ์ใหม่ แต่มันอาจจะ ผสมอยู่ในภาษาอังกฤษ!”

“ผสมอยู่? ผสมอยู่ยังไงริคกี้”

“ฉันหมายถึงมันอาจจะผสมอยู่ในพยางค์หรืออักขรตัวสุดท้ายของแต่ละคำ” ริคหยิบกระดาษที่อัลเขียนเอาไว้ขึ้นชูกระทบแสงอาทิตย์เรื่องราวก่อนจะพูดว่า “ผสมอยู่ในคำภาษาอังกฤษ” ริคไล่นิ้วไปตามตัวอักษร “นี่ไงล่ะ” เด็กหนุ่มขบปากกจากอัลแล้วจึงขีดเส้นใต้บางพยัญชนะเรียงเป็นแถว

Let's kill Tardandelish, Alandulinish All Ice & Mustard

“เราลองอ่านคำที่ขีดเส้นใต้จากด้านหลังมาด้านหน้าก็จะเป็น Tard & e l ish ซึ่งก็คือ Tard and e lish” ริคบอกพลางก็อ่านข้อความแรกอีกครั้ง

Let's kill Tardandelish

“อ้อ! ฉันเข้าใจว่านายหมายถึงอะไรริคกี้! เราต้องตัด Tard and elish ออกจากประโยค เพราะฉะนั้นเราก็จะเหลือแค่ Alandulin Al Ic Mus” อัลบอก

“ใช่แล้ว”

วิคหลับตานึก พวกเขาใช้ความคิดครุ่นใหญ่ ก่อนที่อัลจะลองเขียน
เรียบเรียงใหม่โดยเลื่อนคำศัพท์จากหลังมาวางเรียงไว้ด้านหน้า ได้เป็น

Mus Ic Al Alandulin

เขาเขียนใหม่อีกครั้ง

Musical Alandulin

ซึ่งมันก็คือ

Alandulin Musical

“นี่มันชื่อผับดังในเขตเมืองย่อยอลันดูลิน”

“ผับ?” วิคสงสัย เหลือบตามองอัล

“ใช่ ฉันเคยได้ยินในข่าว”

“แฮร์ริส! เรา รู้ความหมายของคำใบ้จากซาลส์แล้ว!” วิคตะโกนเรียก
เพื่อนทันทีที่พบคำตอบ

“เจ๋ง!” แฮร์ริสตะโกนเสียงก้องก่อนจะถือปลาฮาฟี่ตัวใหญ่ที่คน
ตกปลามอบให้เดินอ้อมเขาไปใส่ไว้ในท้ายรถ “พวกเราต้องไปที่ไหน”

“ผับ”

“ผับ?” แฮร์ริสเหยียดยิ้ม

“เลิกฝันที่จะไปเที่ยวผับในระหว่างที่เราต้องตามหาตัวซาลส์ได้
เลย” วิคเกี่ยวคอเพื่อนกลับขึ้นไปนั่งท้ายรถ “เราจะไปทำธุระเท่านั้น”

“ແ່ລະ ກຸນຄົນດີ... ຂຶ້ນພານາຍໄປຝັບດ້ວຍກັນ ຈັ້ນຄົງຕ້ອງຈ່າຍຄ່າ ເສຍຫາຍໃຫ້ເຈົ້າຂອງຮ້ານ ໄມ່ຮູ້ເທົ່າໃຜ ນາຍເມາທີ່ເຮົາເກີດເລື່ອງໃນຝັບຂຶ້ນທຸກທີ່ສິນ້າ” ວິດໄດ້ຍິນເພື່ອນກ່າວວ່າ ຫາເຊັ່ນນັ້ນ ກໍຍົກແຂນໝາຍຈະລີ້ອັກຄອ ແຕ່ແອຣິສເບິ່ງຂັ້ນຕົວ ຫນີ ຮີບກະໂດດຂຶ້ນໄປນັ່ງເບາະໜ້າຢ່າງຣວດຣຽວ

“ນີ້ແນ່ ກຸນລູກລຶງທັງສອງ ຫຸ້ນນັ່ງດີໆ ຣັດເຊີມຂັດໃຫ້ແນ່ໆ ຈັ້ນຈະ ຫັບຣອດຕໍ່” ອັດກ່າວໜ້າຕາຍທຳໃຫ້ເພື່ອນໆ ອດຂ້າໄມ່ໄດ້

ໄມ່ນານນັກພວກເຂົາກໍ່ເດີນທາງມາຈົນເຖິງສື່ແຍກໃຈກາງເມືອງອລັນດູລິນ ບາງຄັ້ງການຄົ້ນພົບຄຳຕອບຂອງຄຳໄປກໍ່ໃຊ້ວ່າພວກເຂົາຈະຄົ້ນຫາ ຫາລັສ ອັດສິນ ໄດ້ງ່າຍໆ ຍິ່ງໃນເມືອງທີ່ທັງສາມໝູ່ໄມ່ຄຸ້ນເຄຍເສັ້ນທາງດ້ວຍແລ້ວ ການຕາມຫາ ຝັບແຫ່ງໜຶ່ງກໍ່ນັບວ່າເປັນເລື່ອງທີ່ຍາກທີ່ເລີຍ

ພວກເຂົາເສຍເວລາຣາວໆ ຄຶ່ງຂັ້ວໂມງເດີນທາງວນອຢູ່ໃນຕຣອກອອກອອຍ ຈນໃນທີ່ສຸດກໍ່ມາເຖິງອລັນດູລິນ ມິວລີຄັດ ປະຕູຝັບເປັນຮູບປ່າວິດຄອງຍັກຮ້າ ປາກກວ້າງ ແອຣິສເດີນຜ່ານປາກນັ້ນເຂົ້າໄປແຕ່ກໍ່ໂດນພັນງານໃນຮ້ານໄລ່ອອກມາ ຫນີທີ່ເລີ່ມມີປາກເສຍກັນຂຶ້ນ ອັດກໍ່ຮີບລ່ວງຈາກຣອດຕາມໄປໄກ່ເກື້ຍ

ວິດຫັນໄປມອນຜູ້ເຖິງຄົນໜຶ່ງເດີນອອກມາຈາກປະຕູຝັບ ເຮອສ່ເສຍໆ ຕະໂກນໄລ່ແອຣິສກັບອັດເບີຣ໌ທັນທີ່ໂດຍໄມ່ພິ່ງເຫຼຸມລ

ເດັກໝູ່ໄມ່ມອນດູເຫຼຸມຮຸກຮຸນຢູ່ຫ່າງໆ ດ້ວຍນີ້ກໍ່ຮຳຄາວູໂຈ ສຸດທ້າຍເຂົາ ກໍ່ລ່ວງຈາກຣອດເດີນທອດນ່ອງໄປຫາເພື່ອນທັງສອງກ່ອນຈະກໍ່ມາມອນຕົວເຈົ້າບັນຫາ ຫຼືເຖິງສາວໜ້າຮ້ານຮຸດຈັ່ງວິດຕັ້ງແຕ່ເຈັບເຈັບເທົ່າ ເຮົາທຳໜ້ານີ້ວິດ ຫມວດ

“ຮ່ວຍໜ່ອຍເພື່ອນ” ແອຣິສກະຫີບແຜ່ເບາ

“ນາຍຄື່ອໃຜ ຈະມາຫາໃຜກໍ່ຕອນຄຳສື່ ເສຍມາຣາທ”

“ອະໂຣນະ”

“ໄມ່ມີຄົນຮື່ອຫາລັສ ຫຼືອະໂຣນັ້ນລະ ກັບໄປໄດ້ແລ້ວ”

“ແຕ່ຈັ້ນຄິດວ່າເຂົາເຄຍມາທີ່ນີ້ ແລະອາຈະທັງຂ້ອບຄວາມຫຼືອະໂຣນັດກໍ່

อย่างเอาไว้”

“ฉันบอกว่าไม่รู้ก็ไม่รู้สิ ไป!” เธอว่าพร้อมกระแทบเท้าไล่

“ปกติพูดแบบนี้กับลูกค้าหรือเปล่า” ริคบ่น

“แล้วจะทำไม”

“หัดมีมารยาทบ้างสิ ฉันถามดีๆ ก็ตอบมาดีๆ”

“นี่ละดีๆ ของฉันจะมีปัญหาใช่ไหม!” เธอไม่พอใจ

“ไล่กันแบบนี้ฉันจะฟ้องผู้จัดการไล่เธอออก”

“ก็ฉันนี่ละลูกสาวผู้จัดการ! อย่ามายืนขวางหน้าร้าน” พุดจบเธอก็หนีไปไม่ชนไ้จากพนักงานร้านมากัดแหว่ง

ริคหลบก่อนจะตั้งปลายไม้มากุมไว้ในมือ หญิงสาวสะดุดเสียหลัก เด็กหนุ่มจึงใช้แขนรับตัวเธอไว้ “ซาลส์อยู่ไหน เขาต้องเคยแวะมาที่นี่สิ”

“ฉันไม่รู้ คนป่าเถื่อน รังแกผู้หญิง”

“ผู้หญิงแล้วไงละ เป็นผู้หญิงแล้วรังแกผู้ชายได้หรือ ยายบ้า!”

เขาพูดพร้อมกับผลักร่างของเธอออกห่าง แกวตาวาโรจน์เป็นประกายน่ากลัว “เธอไม่รู้ก็ไปเรียกคนที่รู้มาคุยให้รู้เรื่อง! ใครเขามันจะกลัวคนอย่างเธอ อย่าทำเป็นอวดดีแล้วคิดว่าคนอื่นเขาจะมองเธอน่านับถือ เป็นลูกผู้จัดการแล้วยังไง ปัญญาไม่มีมันก็ขายใจเหมือนกันนั่นละ!”

เธอมองเขาโดยไม่เถียงกลับอีก

“ซาลส์อยู่ไหน ไปถามใครก็ได้ที่เธอพอจะนึกออก ไม่อย่างนั้นคงต้องมีเรื่องกันแน่ๆ”

พนักงานสองคนได้ยื่นกรืบวิ่งเร็วจี้กลับเข้าไปในร้าน

ในตอนนั้นเองก็มีชายร่างท้วมหนวดเคราดกเพิ่มถือกล่องยาสูบเดินออกมาจากประตู มองดูเด็กหนุ่มอย่างเคลือบแคลงใจ

“ดิสไซสตัลส์กี (สวัสตีตอนบาย)” เป็นคำทักทายลูกค้าอย่างไม่เต็มใจนัก

“สวัสดิ์ดีครับ คุณรู้จัก ชาลส์ ฮัสกิน หรือเปล่า”

“อ้อ รู้จักสิ เราเป็นเพื่อนสนิทกันนะ” เขาบอกก่อนจะเกิดรอยยิ้มขึ้นที่มุมปาก “ฉันรู้แล้วละว่าพวกเขาจะมาที่นี่ทำไม เข้ามาข้างในก่อนสิ” เจ้าของผับจัดอาหารให้แขกพร้อมสั่งพนักงานรินแชมเปญ มีบริการคอยทยอยวางอาหารลงบนโต๊ะยาวสุดหูที่ตั้งอยู่มุมหนึ่งของผับ

“ชาลส์บอกว่า ลูกชายของผู้บังคับบัญชาจากเมืองหลวงอาจจะผ่านมาที่นี่”

“เขาคงหมายถึงริคกี้” แฮร์รีใส่ปลายส้อมตวัดขึ้นไปทางผู้เป็นเพื่อน

“โอ้! น่าประหลาดใจดีจริงๆ ฉันรู้สึกยินดีที่ได้เจอพวกเขา!”

เจ้าของผับว่าพลาดตามองลูกสาวตัวดี “மாகาเร็ต ลูกน่าจะถามให้ดีกว่าก่อนจะเสียมารยาทกับคนอื่น พ่อไม่อยากเห็นลูกตวาดใส่แขกอีกได้ยินไหม”

หญิงสาวพยักหน้าช้าๆ นั่งรับประทานอาหารเพียงร่วมโต๊ะกับสามหนุ่มไม่พูดไม่จา

“ชาลส์คงจะรู้ว่าพวกเขามาถึงที่นี่แล้ว”

“คิดว่าจะอย่างไรครับ” ริคบอก

“เขาฝากของไว้ด้วยนะ” เจ้าของผับเรียกพนักงานก่อนที่เขาจะเดินหายไปและกลับมาพร้อมกับลูกกุญแจสีทองเรียบๆ ดอกหนึ่ง กับกระดาษใบเล็กๆ เขียนว่า

หากรู้ว่ากุญแจสีทองดอกนั้นมีความหมายเช่นไร

ความหมายของ ‘สำหรับให้รถจอด’ ก็คงตอบได้โดยพลัน

“พวกเขาคงรู้ว่ามันหมายถึงอะไร เขาเป็นแบบนี้เสมอละ”

ริครับลูกกุญแจมาไว้ในกำมือ ทั้งสามหนุ่มต้องมองหน้ากันเองด้วย

ความฉงนสงสัย

“ผมไม่แน่ใจว่าผมรู้ความหมายของมันนะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็คงต้องใช้เวลาคิดสักหน่อย”

“ครับ คงต้องใช้เวลาลึกสักพักเลยละ”

หลังจากรับประทานอาหารเสร็จแล้ว สามหนุ่มก็ขอตัวลา
เจ้าของผับ ก่อนจะออกมานั่งเล่นบนชายหาดอีกครั้งในช่วงบ่าย

“กุญแจเอาไว้ใช้ทำอะไร”

“ดูเล่น” แฮริสบอก

“พูดได้ดีแฮริส ดูแล้วก็โยนทิ้งสิ” ริคแก้มั่งทำที่เป็นโยนกุญแจลง
ทะเลก่อนจะใช้มืออีกข้างรับเอาไว้

“เฮ้ย!”

ในทันทีนั้นแฮริสกับอัลก็รีบวิ่งตะกุยทรายมาตะครุบร่างของเด็กหนุ่ม
ด้วยความตกใจ กุญแจดอกเล็กหลุดออกจากฝ่ามือหล่นบนหาดทราย
แล้วคลื่นก็พามันกลับลงทะเลไปด้วย

แฮริสกับอัลร้องเสียงหลงแทบจะพร้อมกัน “ริคก็! ไม่ตกลงนะ!”

“พวกนายทำให้ฉันเพลอปล่อยมันทั้งเองนะ!”

พวกเขาควานหากุญแจจนกระทั่งอัลเห็นคลื่นซัดมันกลับมาเกย
หาด

“ดูนี่สิ” อัลว่าพาลางมองน้ำซึ่มเข้าไปตามร่องเล็กๆ ของกุญแจ แล้ว
หมายเลขก็ปรากฏขึ้นมา “25923”

“มันคือหมายเลขอะไร”

“กุญแจรถยนต์?”

“คงไม่ใช่กุญแจรถยนต์ของซาลส์หรือไอ้ใหม่”

“ฉันไม่คิดว่ามันเป็นกุญแจรถยนต์หรือกันนะ” ริคบอกโดยจับใจ

“อย่าลืมหาว่าซาลส์ไม่ได้อยู่ที่นี้ รถของเขาต้องไม่อยู่ในเมืองนี้ เราไม่มีทางบอกป้ายทะเบียนรถตัวเองให้พวกเรารู้แน่ๆ ลองคิดใหม่ กฎูแจมาพร้อม กับกระดาษหนึ่งแผ่น มันสัมพันธ์กันอย่างไร”

“นั่นสิ สำหรับให้รถจอด กับ 25923 มันมีความสัมพันธ์กันอย่างไรนะ”

“เราค่อยๆ หาความสัมพันธ์ของมันทีละนิด” แฮริสพูดพลางหยิบกระดาษมาวางบนลานหินอ่อน และวางกฎูแจไว้ใกล้ๆ กัน “สำหรับให้รถจอดคืออะไร”

“ลานจอดรถ” อัลกล่าวอย่างรู้ดี

แฮริสเอียงคอมองเพื่อน “ก็กฎูของนาย แต่นายน่าจะลองเสนอความคิดอื่นๆ บ้างดีไหม”

“ถ้าไม่ใช้ลานจอดรถแล้วจะเป็นที่ไหน” อัลสงสัย หันไปมองริคซึ่งยกไหล่แทนคำตอบ

“ข้างถนน หน้าบ้าน...หรือว่าจะเป็นที่โรงเก็บรถ”

แฮริสฟังริคพูดก่อนจะหมุนปากกาจดข้อความลงไปบนกระดาษ “เราเก็บความสงสัยเอาไว้ก่อน” เขาเลื่อนนิ้วชี้ไปยังกฎูแจ “คราวนี้ตัวเลขห้าตัว...พวกนายนึกถึงอะไร”

อัลเลื่อนมือเกาศีรษะ “นายหมายถึง...?”

“สิ่งที่ผุดขึ้นมาในสมองของนายทันทีที่เห็นตัวเลขนี้บนกฎูแจนะ”

แฮริสว่าพลางเขียนสิ่งที่ตนเองคิด

“อะไรนะ อาจารย์ดาวนี่?” ริคอ่านข้อความที่แฮริสเขียนแล้วก็แทบจะหลุดคำ “นายนึกถึงอาจารย์สอนวิชาคณิตศาสตร์หรือ?”

“ก็นั่นเป็นสิ่งที่ฉันคิดนี่...เขาตรวจการบ้านของฉันผิดไปสองข้อ” แฮริสจิกยิ้มกว้าง ไม่สนใจอัลซึ่งโก่งตัวหัวเราะ “เอาละ พวกนายนึกถึงอะไรอีกก็รีบบอกมา”

“รหัสสินค้า” ริกกล่าวพลางครุ่นคิดหนัก “รหัสลับ หรืออาจจะ เป็นวันเดือนปีเกิดของซาลส์”

“นายคิดว่าเป็นรหัส” แฮริสถาม ริกพยักหน้า

“ฉันนึกถึงนักกีฬา” อัลเบิร์ตบอกแล้วสองหนุ่มก็หันไปมอง “นึกถึงเพื่อนๆ ตอนที่ซ้อมกีฬาในสนาม”

“คำตอบฟังดูไร้สาระ”

“ของนายก็ไร้สาระนะแฮริส อาจารย์ดาวนีย์ไม่เกี่ยวกับตัวเลขห้า ตัวนี้เลย” อัลเบิร์ตรีบแย้ง

“มันเกี่ยวข้องที่ตัวเลขทำให้ฉันนึกถึงเขา เพราะเขาเป็นอาจารย์ คณิตศาสตร์ แต่นักกีฬาไม่เกี่ยวกับตัวเลขห้าตัว” แฮริสทำหน้ามึน

“เกี่ยวสิ เพราะฉันกำลังนึกถึงตอนที่ทุกคนต้องยื่นกอดคอกันเป็น วงกลมเพื่อสร้างสปิริตก่อนลงสนามนะ” อัลว่าพลางเลื่อนนิ้วกลางอากาศ “ฉันจะวิ่งรอบทุกคนครั้งหนึ่ง แล้วก็กอดคอกับเพื่อน ส่งเสียงตะโกนดังๆ”

“แล้วไง”

“ตอนที่ฉันวิ่งไปด้านหลัง ฉันจะเห็นหมายเลขเสื้อของทุกคนเรียง ต่อกัน”

“อ้อ...ฉันไม่เคยคิดอะไรแบบนี้มาก่อน” ริกเบิกตามองเพื่อน อัลเบิร์ตยักคิ้วให้

แฮริสฟังพลางทำศอกกับลานหินอ่อน จับจ้องมองสิ่งที่ตนเอง เขียนตาไม่กะพริบ “หมายเลขเรียงต่อกัน” นิ้วชี้บนอักษรที่ละบรรทัด อย่างพินิจพิจารณา “รหัส...เรียงต่อกัน”

“นายคิดอะไรอยู่” อัลหันไปถามแฮริสซึ่งก้มหน้างุดๆ บนกระดาศ แล้วผู้เป็นเพื่อนก็ยกมือห้ามเป็นเชิงบอกให้เงียบ

แฮริสจดบางสิ่งบางอย่างเพิ่มเติมลงไปในกระดาศอีก “ฉันกำลัง คิดว่ามันมีความเป็นไปได้มากน้อยแค่ไหนที่ตัวเลขทั้งห้าตัวคือรหัสที่เรียง

ต่อกัน”

“หมายเลขคือรหัส” อัลพิมฟ้าเสียงแผ่ว

“ตัวเลขอาจจะแทนด้วยคำหรือความหมายบางอย่าง” ริดคิดขณะหันไปมองชายหาดซึ่งมีนักท่องเที่ยวดูเดินอาดๆ ผ่านผืนทราย “ภาษาอังกฤษการาส”

คำพูดเปรยเบาๆ ของริดทำให้แฮริสเอะใจ “ใช่ น่าจะเป็นภาษาอังกฤษการาส”

“ตัวเลขแทนอักษรภาษาอังกฤษน่ะหรือ” อัลเบิร์ตกำลังงุนงงขณะมองเพื่อนๆ สนทนากัน “แทนยังไง”

“ไม่รู้สิ...เราต้องเริ่มจากการเดา” แฮริสกล่าวพลางเขียนตัวเลขทั้งหมดเป็นภาษาอังกฤษการาส “Two-Five-Nine-Two-Three”

“ลองสลับตัวอักษรดูก็อาจจะได้ความหมายใหม่นะ” ริดพูดพลางซึ่งนิ้วสลับไปมาบนกระดาษ ไม่ทันที่แฮริสจะเริ่มต้นเขียน เขาก็ชำเลืองมองเพื่อนเสียก่อน

“นายรู้ไหมว่าหากใช้วิธีที่นายเสนอ จำนวนวิธีที่เป็นไปได้ที่ฉันจะต้องนั่งสลับตัวอักษรทุกตัวให้ครบมีมากกว่าหนึ่งร้อยยี่สิบล้านล้านวิธี” บอกพลางชูกระดาษแสดงตัวเลขจากการหาความน่าจะเป็นให้เพื่อนดู

“ถ้าอย่างนั้นก็เดาใหม่” ริดบอกอย่างไม่ลังเล

“เมื่อตะกี้นี้ริดก็บอกว่า 25923 อาจจะเป็นวันเดือนปีใหม่” อัลเอ่ยขึ้น “วันที่ 25 เดือน 9 ปี 23 คือวันอะไร” ทุกคนต้องมองหน้ากันเองแล้วจึงกะพริบตาปริบๆ

“อืม...ปี 23 คงไม่ใช่ปีเกิดแน่ๆ”

“เราไม่รู้ว่าซาลส์หมายถึงทศวรรษไหน และวันที่ 25 ก็ไม่ใช่วันสำคัญของคนคริสต์”

“คงไม่ใช่วิธีนี้แน่ๆ” แฮริสพูดจบก็ขีดค่าความเห็นของริดออก ก่อน

จะถอนหายใจยาวๆ “คำใบ้ของเขาต้องไม่ยากเกินไปที่เราจะค้นหา คำตอบภายในระยะเวลาสั้นๆ” พุดจบก็หันไปมองสองสาวชาวอังกฤษ ผมนีบลอนด์ยาวสลวยเดินผ่านไปด้วยท่าที่สง่า พวกเธอหัวเราะคิกคัก ขณะย่างเท้าลงไปบนหาดทราย

“25-9-23 อย่างนั้นหรือ”

“25-9-23?” แอร์ริสหันมามองเด็กหนุ่มซึ่งกำลังใช้ความคิดก่อนจะ ลองจดตัวเลขแยกกันตามที่ริคพิมพ์ เขากวาดตามองสองรอบ แล้วก็ เปิดตาโพล่ง “เฮ้! พรรคพวก ฉันคิดว่าฉันน่าจะรู้แล้วนะ”

ทั้งริคและอัลริบก็มึนหน้ามองกระดาษทันทีเมื่อแอร์ริสชี้ตามหาหน้า กระดาษทั้งทั้งแผ่น พลิกหน้าใหม่แล้วก็เริ่มเขียนบางอย่างอีกครั้ง

Beibc, Yibc, Yiw

“มันคืออะไรนะ” อัลถาม

“ดูให้ดี” แอร์ริสบอกพลางชี้นิ้ว “ฉันคิดว่าตัวเลขทั้งห้าอาจจะ หมายถึงตัวอักษรภาษาอังกฤษน่ะ”

“ใช่ ฉันรู้...ฉันหมายถึง...พวกเราว่ามันต้องเป็นภาษาอังกฤษ” อัลบอก “แต่สิ่งที่นายเขียนคือ...”

“คือลำดับตัวอักษรในภาษาอังกฤษยังไงล่ะ” แอร์ริสกล่าวเร็ว “อักษร A คือลำดับที่หนึ่ง B คือลำดับที่สอง ไล่ไปจนครบยี่สิบหกลำดับ โดยลำดับสุดท้ายคือ Z ”

เพื่อนทั้งสองพยักหน้ารับอย่างเข้าใจ

“ความน่าจะเป็นที่จะจัดตัวเลขได้มีเพียงแค่สี่รูปแบบคือ 2-5-9-2-3 25-9-2-3 2-5-9-23 และ 25-9-23 คราวนี้เราลองแทนตัวอักษรภาษาอังกฤษลงไปในแต่ละตำแหน่งก็จะได้แบบนี้”

2-5-9-2-3 = B-e-i-b-c

25-9-2-3 = Y-i-b-c

2-5-9-23 = B-e-i-w

25-9-23 = Y-i-w

“คราวนี้เรามาดูสิ่งที่อยู่ในกระดาศของชาลส์”

สำหรับให้รถจอด

“นายบอกฉันว่ามันคือลานจอดรถ” แฮริสชี้นิ้วใส่เพื่อน “ในภาษาอังกฤษคืออะไรคือ...”

“Parking Lot” ริคเอ่ยขึ้น

“ถูกต้อง” แฮริสยิ้มกริ่ม “คราวนี้เรารู้ความหมายของสิ่งสองสิ่งที่ชาลส์ให้มาแล้ว” พุดพร้อมชูกฎแจให้เพื่อนๆ ดู “กฎแจสัมพันธ์กับกระดาศ ความหมายของกฎแจต้องเป็นหนึ่งในสี่คำที่ฉันเขียนขึ้น ส่วนความหมายในกระดาศก็เป็นได้แค่อย่างเดียวคือ Park”

อัลฟังพลางเลือนตัวหียบแผนที่มาทางบนพื้น เขาจดจ้องมองชื่อเมืองต่างๆ อย่างละเอียดแล้วจู่ๆ ก็ตะโกนขึ้นม่าวว่า “เมืองยิวปาร์ก! (Yiw Park)”

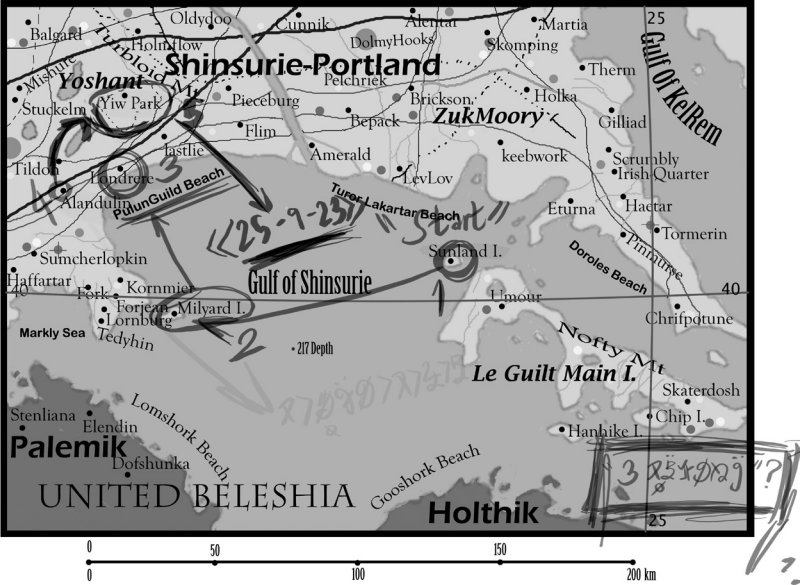
“ถูกของนาย ฉันเชื่ออีกด้วยว่าชาลส์ต้องหมายถึงสวนสาธารณะยิว”

“อ้อ! เข้าใจละ” ริคทูปมือตัวเอง “ฉันลืมนึกไป คำว่า Park นอกจากจะหมายถึงลานจอดรถแล้วยังสามารถหมายถึงสวนสาธารณะ (Public Park) ได้ด้วย”

“เจ๋งไหมละ! มีงานให้ทำต่อแล้วละพรรคพวก” แฮริสตบมือกับ

เพื่อนๆ ก่อนจะรีบเก็บของและวิ่งนำกลับไปยังรถยนต์ด้วยสีหน้าว่าจริง เป็นที่สุด

Shinsurie-Portland » รัชกาลที่ ๑๐๖๗๕๖

พวกเขามุ่งหน้าสู่เมืองยิวปาร์กผ่านถนนหลวง โดยมีอัลเป็นผู้ขับรถยนต์

“ริคก็ ฉันลืมบอกอะไรไปอย่างหนึ่ง” เมื่ออัลเบาเสียงเพลงลง แอริสจึงหันมาสนทนากับริคโทเฟนอย่างจริงจัง “นายก็คงรู้ว่า ตระกูลนิลบาเล็ดกำลังคัดเลือคนบุคคลภายนอกเข้ามามีส่วนร่วมกับทุกสิ่งทุกอย่างในตระกูลของเราใช่ไหม”

“หืม?” ริคส่งเสียงในลำคอ “รู้สิ...ข่าวประกาศทางโทรทัศน์แทบทุกวัน”

ตระกูลนิลบาเล็ดถือได้ว่าเป็นเชื้อสายบริสุทธิ์แห่งชนชาติคริสตโบร์

แทบทุกคนในตระกูลมีบทบาทหน้าที่ที่สำคัญในการช่วยเหลือประเทศชาติ ตั้งแต่รากเหง้าต่างปลูกฝังลูกหลานให้รับใช้ประเทศร่วมกับภักษัตริย์ด้วยความภักดี และผู้ที่ได้รับเลือกในฐานะ นามสกุลที่สอง ให้อำนาจโครงสร้างตระกูล การบริหาร และบทบาทหน้าที่ทุกอย่างนั้นมีย่อยมาก ตำแหน่งนามสกุลที่สองจึงเป็นตำแหน่งสูงสุดของชนชั้นกลางชาวคริสต์-ไชร์ ที่แสดงถึงเกียรติยศและศักดิ์ศรี

“รูดีต้องเลือกผู้ที่จะมารับนามสกุลที่สอง โดยดูจากรายชื่อที่ถูกคัดกรองมาจากหน่วยงานของรัฐอีกทีหนึ่ง แล้วในบรรดารายชื่อเหล่านั้นก็มีชื่อของนายรวมอยู่ด้วยนะ”

“แจ่มแจ๋ว” อัลเบิร์ตแผลอยิ้มดีใจแทน

แต่ริคโทเฟินกลับพ่นน้ำในปากออกมาจนเลอะเปาะหน้า เขารีบวางกระติกบนเบาะก่อนจะความหาคระดาศที่ซมูมาซบรอยเปียก “นายพูดใหม่อีกทีซี!”

“ตอนนี้รูดีต้องตัดสินใจที่จะเลือกใครสักคนในบรรดารายชื่อนั้น”

“ฉันเข้าใจงานของรูดีอยู่หรอกนะ...แต่ไม่เข้าใจเท่าไรว่า คนที่มีประวัติต่างพร้อมอย่างฉันได้รับความไว้วางใจจากเจ้าหน้าที่ด้วยเหรอ”

“ริคก็...นายหัดดีใจกับสิ่งที่ควรจะได้บ้างได้ไหม ฉันอุตส่าห์เล่าให้ฟัง ตอนนี้ฉันละหมาดอารมณ์คุ้ยด้วย” แอริสเลื่อนมือไปประสานกันหลังศีรษะ

“ฉันไม่เคยคิดหรือว่าคนนิสัยอย่างฉันจะมีโอกาสได้รับนามสกุลที่สอง” เด็กหนุ่มกล่าวอย่างไม่อยากเชื่อ

“นายคิดว่าฉันเป็นใครริคก็! ฉันเป็นน้องชายของรูดีนะ แล้วก็เพราะว่าคนคนนั้นต้องเป็นนาย ฉันเลยบอกนายเรื่องนี้โดยตรง” แอริสคลายสีหน้าจริงจัง เขาตบเบาๆ เพื่อนเบาๆ

ริคนั่งนิ่ง กำลังจับใจความคำพูดของเพื่อน

“เพื่อหรือไม่เชื่อก็ลองรอรู้ดีเปิดปากของเขาขึ้นมาอีกครั้งในวัน
กล่าวสุนทรพจน์เถอะ”

ริคไม่ค่อยเข้าใจนัก ลึกลับ แล้วก็ยังคงสับสนกับสิ่งที่แฮริสบอก
เด็กหนุ่มนั่งเงียบนึกตรงตลอดการเดินทาง ในขณะที่อัลกับแฮริสแสวง
ท่าที่ที่ผิดปกติไปของเขา

ทั้งสามหนุ่มเดินทางถึงยิวปาร์กในช่วงจวนจะสี่โมงเย็น ในตอน
นั้นสวนสาธารณะใจกลางเมืองเต็มไปด้วยผู้คน สถานที่แห่งนี้มีเนื้อที่พอๆ
กับสนามกอล์ฟสิบแปดหลุมในรายการ อินเตอร์เนชันนัล ซีซั่น เลยทีเดียว
ภายในสวนสาธารณะมีส่วนสำหรับพักผ่อนหย่อนใจ สวนสัตว์ขนาดเล็ก
และลำธารสำหรับแข่งเรือใบ

“สมควรแล้วที่สถานที่แห่งนี้จะเป็นสวนสาธารณะที่ใหญ่ที่สุดใน
คริสตเชียร์” สามหนุ่มทอดสายตามองไปรอบๆ ขณะที่อัลขบรอกซำๆ รอบๆ
ยิวปาร์กมีการจราจรค่อนข้างหนาแน่น โดยเฉพาะฝั่งสถานีรถไฟ อัลเบิร์ต
จึงเลิกหาที่จอด เขาเลี้ยวรถเข้าไปในถนนสายกลางของสวนสาธารณะ

“ตรงนั้นนะ อัล” ริคชี้ไปยังอาคารทรงกลมเบื้องหน้า

อัลเบิร์ตจอดรถ ก่อนที่ริคจะวิ่งเข้าไปในศูนย์ประชาสัมพันธ์ของ
ยิวปาร์ก

“ดีสเบกเคที” เด็กหนุ่มกล่าวสวัสดีตอนเย็น

“สวัสดีค่ะ มีอะไรให้ช่วยเหลือหรือเปล่าคะ”

“คนที่ชื่อว่า ซาลส์ ฮัสกิน ติดต่อมาบ้างหรือเปล่าครับ” ริคพูด
พลางวางแขนลงบนเคาน์เตอร์

“คะ” เธอตอบแทบจะในทันที “อันที่จริงเขาติดต่อกับฝ่าย
ประชาสัมพันธ์ก่อนกะประจำของฉันนะคะ เขาบอกไว้ว่าอาจจะมีคนถาม
หาได้ทุกเมื่อก็เลยฝากของไว้ด้วย ฉันคิดว่าเขายังคงเก็บกุญแจล็อกเกอร์
ไว้กับตัวเอง”

“อ้อ ครับ” เด็กหนุ่มเข้าใจในทันทีว่ากุญแจสีทองถูกสลักด้วยคำบอกเื้ของชาลส์นั้นมึประโยชน์เช่นไร เขาเดินกลับไปขอกุญแจจากอัลก่อนจะกลับมาหาพนักงานฝ่ายประชาสัมพันธ์ แล้วสักครู่เธอก็หยิบซองเอกสารสีน้ำตาลมาให้

ริคไม่รอช้า รีบเปิดซองเอกสารระหว่างเดินกลับมาที่รถ เขามองดูรูปถ่ายขนาดใหญ่ด้วยความสนใจ มันเป็นภาพของเพชรพลอยเกล็ดอ่อนบนผืนผ้ากำมะหยี่สีน้ำเงินสด มีลายเซ็นของ ชาลส์ ฮัสกิน กำกับไว้มุมล่างขวา

“มีกระดาษแผ่นหนึ่งแนบมาด้วย”

“เขาเขียนว่าอย่างไรบ้าง” อัลถามขณะมองดูกระดาษแผ่นเล็กในมือของริค

เด็กหนุ่มกวาดตาก่อนจะใช้นิ้วไ้ไปตามตัวอักษร

ลูกศรชี้เลื่อนไป	เป็นคำใหม่เปลี่ยนแปลงผัน
หากลองมองภาพนั้น	ปัญหาครันพลันมลาย

ริคก็มลงใช้นิ้วย่ำลงบนรอยหมึกอีกส่วนหนึ่งซึ่งเขียนไว้เป็นภาษาอังกฤษว่า

$E \rightarrow A$

จาก ชาลส์ ฮัสกิน

“อักษร E กับ A” ริคกล่าว “นี่นะหรือคำใบ้”

“มันหมายถึง...?”

“ไม่รู้สิ” อัลยกไหล่ ก่อนจะหยิบรูปถ่ายขึ้นมาตรวจสอบ “เรามา

ดูรูปถ่ายกันก่อนดีกว่าไหม”

“รูปเพชรพลอยของชาลส์” ริคพูดพลางเดินตามเพื่อนๆ ออกมา
นั่งในสวนสาธารณะบริเวณริมบึงกว้าง

“เมื่อเห็นรูปนี้แล้วพวกนายนี่ถึงอะไร” แฮริสถามคำถามเดิมขณะ
เตรียมจด “อย่าบอกฉันนะว่านายกำลังนึกถึงแม่ของตัวเอง” ว่าพลาง
หันไปมองอัลเบิร์ตซึ่งเตรียมเปิดปากจะพูด

“ฉันนึกถึงเครื่องประดับ” ริคบอก

“ของมีค่าที่พวกคุณหญิงชอบ” อัลพูดพลางหัวเราะ

“ขอเป็นคำตอบอื่น” แฮริสหรือตาบอกเพื่อนเป็นเชิงเตือนให้เลิกพูด
เล่น

“ก็คงจะเป็นเครื่องประดับ”

ได้ยินคำตอบแล้วเขาก็ขมวดคิ้ว รีบหันไปมองภาพถ่ายของชาลส์
อีกครั้ง

“ถ้าหากมันหมายถึงเครื่องประดับ...บางทีคำตอบอาจจะเกี่ยวข้องกับ
กับร้านขายเครื่องประดับ”

“ก็อาจจะใช่” อัลเห็นด้วย

แฮริสไม่ได้ฟัง เขากวักนิ้วเรียกให้เพื่อนหันไปสนใจมองภาพถ่าย
“พวกนายรู้หรือเปล่าว่าในรูปนี้มีอะไรบ้าง”

“เพชรและพลอย”

คำตอบกวนๆ ของอัลทำให้แฮริสคิดว่าคอเพื่อนมาลึกลับได้วงแขน
“นี่คือเพชร” ริคบอกก่อนจะกราดตามองอัลดูมณีสีแดง “ส่วนนี้
คงจะเป็นทับทิม”

“อ้อ ฉันเข้าใจคำถามของนายแล้วละ” อัลชี้ก็ยิ้มยียวน ก่อนจะ
หันไปสนใจรูปเบื้องหน้าอีกครั้ง “เอาละ ฉันรู้จักอะไรบ้างนะ”

“ชิ้นนี้คือทับทิม” แฮริสเปรยแล้วริคก็รีบหัวง

“ไม่ละ...โกเมนต่างหาก โกเมนมีสีเลือดหมู” ริดบอกพลางมองเพื่อนจดจิกๆ

“เม็ดนี้คือบุษราคัม” อัลชี้นิ้วไปยังอัญมณีสีเหลือง “มีสีน้ำเงินด้วย...ชิ้นนี้สวยมาก ต้องเป็นไพลินแน่ๆ”

“แล้วอันนี้อะไร”

“ฉันไม่รู้” อัลบอก

แฮริสชำเลื่องมองอัญมณีสีขาวแกมฟ้าชุนคล้ายหมอกออกประกายรุ้ง พลังกักปลายดินสอ “ฉันเคยเห็นแต่จำชื่อไม่ได้...ฉันจำได้ว่าอัญมณีชิ้นนี้ทำมาจากแร่เฟลด์สปาร์”

“แร่เฟลด์สปาร์” ริดทวนชื่อที่เพื่อนพูดแล้วก็หัวเราะในลำคอ “ใช่ มุกดาหรือเปล่า”

“อ้อ! ถูกของนาย” แฮริสพูดก่อนจะก้มหน้าเขียนคำศัพท์ “...เรามาดูอัญมณีส่วนที่เหลือกันดีกว่า” ว่าพลางมองรอบรูปภาพ แล้วเขาก็สะดุดกลุ่มอัญมณีทางขวามือซึ่งมีโทนสีฟ้าคล้ายคลึงกันทั้งหมด “เม็ดนี้สีคราม แต่เม็ดนี้เป็นสีน้ำเงินเหมือนนี้ออน”

“น่าจะเป็นเพทาย”

“ใช่ เพทาย” ริดเสริมทันที “เพทายมีหลายสี และโทนสีนี้ก็เป็นโทนสีที่ฉันคุ้นเคยที่สุด”

“ส่วนตรงนี้ก็คือ ไพฑูรย์ (Cat's Eye หรือ Chrysoberyl) อย่างไม่ต้องสงสัย” แฮริสกล่าวพลางชี้นิ้วไปยังรูปอัญมณีสีเหลืองนวลซึ่งผาครึ่งด้วยแถบสีอ่อนตรงกลาง แลดูคล้ายตาแมว “แล้วสีเขียวตรงนี้ก็คือมรกต”

“มีอัญมณีอื่นๆ อีกไหม” อัลพึมพำถามก่อนจะกวาดตามองอย่างละเอียดย

“คงจะมีแค่นี้”

แฮริสเลื่อนนิ้วบร่ายชื่ออัญมณีที่มีอยู่ในภาพ “เก้า”

“เก้าอี้?”

“ใช่”

“มันทำให้ฉันนึกถึงอัญมณีเก้าอย่างที่มีชื่อเสียง”

“The Nine Gems (นพรัตน์)” ริคเอ่ยขึ้น “ความเชื่อของชาวอินเดียสมัยก่อนที่มีต่ออัญมณี ซึ่งเป็นตัวแทนของดาวเคราะห์ทั้งเก้า”

แฮริสฟังพลาจจดคำอธิบายเอาไว้สั้นๆ “รายชื่อทั้งเก้านี้เกี่ยวข้องกับสิ่งที่นายพูดหรือเปล่า”

“เกี่ยวเกือบทั้งหมดยกเว้นว่า The Nine Gems มีมุกและปะการังแดง (Red Coral) ไม่ใช่มุกดำกับเพทายเหมือนในรูปถ่ายของชาลส์...ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ความหมายในเรื่องโชคกลางของอัญมณีทั้งสองก็ไม่ได้แตกต่างกันมากนัก บางครั้งก็ใช้ทดแทนกันในความเชื่อของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้”

“นายรู้มาจากไหน”

ริคยกไหล่ “ฉันก็ได้ยินมาจากคำซุบซิบจากพวกผู้หญิง และบรรดาแม่บ้านแถวๆ ถนนชิพมาน”

“แม่บ้าน! แน่ละ ผู้หญิงไม่เคยพันเรื่องแบบนี้หรอก” อัลหัวเราะรำ

“ฉันคิดว่าพวกเราน่าจะหาข้อมูลเกี่ยวกับ The Nine Gems เพิ่มเติมอีกสักหน่อย” แฮริสบอกด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้น ก่อนจะถูกขยับยื่นบัตรเชิญให้ก้าวออกจากทางเกง

“นายจะไปหาที่ไหน”

แฮริสยกไหล่ ก็มมองเพื่อนทั้งสอง “อินเทอร์เน็ตคาเฟ่”

“หืม?”

“ฉันหมายความว่าตามนั้น” แฮริสบอก “รีบไปกันเถอะ” พูดจบกก็เดินนำเพื่อนทั้งสองซึ่งช่วยกันเก็บของ ชนกลับมาที่รถยนต์อีกครั้ง

อัลเบิร์ตขับรถออกจากสวนสาธารณะ แล้วไม่นานนักพวกเขา ก็มาถึงบริเวณชานเมืองยิวปาร์ก ทุกคนต่างเหลือบดูนาฬิกา หันไปมองท้องฟ้าแล้วจึงตัดสินใจเดินเข้าไปในร้านกาแฟแห่งหนึ่งเพื่อขอใช้บริการ อินเทอร์เน็ต

“วันนี้เรามีเวลาไม่มาก” แฮริสว่าพลางก้มหน้าอ่านลายมือของตัวเองบนกระดาษจด ส่วนริคมีหน้าที่พิมพ์คำศัพท์และค้นหาความหมายบนเว็บไซต์

“ดูข้อความตรงนี้” ริคชี้นิ้วก่อนจะไล่สายตาอ่าน “The Nine Gems (นพรัตน์) คือสิ่งที่เป็นสิริมงคลในหลายประเทศทางแถบเอเชีย โดยตามความเชื่อแล้ว รัตนชาติทั้งเก้านี้มีความสัมพันธ์กับดวงดาว”

“ดวงดาว?” แฮริสพิมพ์

“ใช่ รัตนของดวงอาทิตย์คือทับทิม รัตนของดวงจันทร์คือไข่มุกแท้ รัตนของดาวอังคารคือปะการังแดง รัตนของดาวพุธคืออมฤต รัตนของดาวพฤหัสบดีคือบุษราคัม รัตนของดาวศุกร์คือเพชร รัตนของดาวเสาร์คือไพลิน รัตนของดาวราหูคือโกเมน และรัตนของดาวเกตุคือเพชรตาแมว...อัญมณีที่มีสิริมงคลต้องมีคุณภาพดีและปราศจากตำหนิ”

“ไม่มีชื่ออัญมณีของเพทายและมุกดาอยู่ในนี้จริงๆ ด้วย” แฮริสเลิกคิ้วสูงด้วยความสงสัย

“ฉันบอกนายแล้วว่าบางครั้งมันก็ใช้แทนไข่มุกกับปะการังแดงได้” ริคย้ำ

“ใครเป็นคนใช้แทน”

“นั่นสิ...ใครที่ใช้เพทายกับมุกดาแทนปะการังแดงและมุกแท้”

ริคไม่รอช้า พิมพ์ข้อความเพื่อหาคำตอบโดยไว แล้วไม่นานนักเด็กหนุ่มก็พบข้อมูลที่น่าสนใจ “เกี่ยวกับความเชื่อของคนไทย”

“ไทย?” อัลเบิร์ตหรีตาอ่านคำที่เขียนได้ข้อความ ซึ่งอธิบายเกี่ยว

กับรัตนชาติและดวงดา

“มืออยู่ในคัมภีร์” ริคหันไปบอกแฮริส “จากคัมภีร์...เอ่อ...มันอ่านว่าอะไรนะ”

“ปาริชาติชาตก” อัลพยายามสะกด

“เอ่อ...นั่นแหละ จากคัมภีร์ที่อัลพูดถึงนะได้ระบุความหมายของรัตนชาติทั้งเก้าประการเอาไว้ โดยกำหนดให้เพทายแทนปะการัง และมุกดาแทนไข่มุกแท้”

“ความเชื่อที่ชาลส์หยิบยกมานี้มีต้นตอมาจากเอเชียตะวันออกเฉียงใต้” แฮริสสรุปโดยไว

“คราวนี้เราจะเข้าใจคำใบ้ของชาลส์ได้มากขึ้นหรือเปล่า” อัลบ่นปากเพื่อน ๆ ทั้งสองไม่ตอบ

“คำใบ้ของเขามีสัญลักษณ์ E → A” แฮริสพูด “แล้วก็ให้คำกลอนสั้น ๆ มาว่า...”

ลูกศรชี้เลื่อนไป	เป็นคำใหม่เปลี่ยนแปลง
หากลองมองภาพนั้น	ปัญหาครั้นพลันมลาย

“ลูกศรชี้จาก E ไป A ก็แสดงว่า E ทำให้เกิดคำใหม่คือ A” ริคออกความเห็น

“คงงั้น” แฮริสยกไหล่ “ปัญหาคือ...คำว่า E คืออะไรและคำว่า A คืออะไร”

“ค่าย่อ?” อัลทนาย

“อาจจะเป็นไปได้นะ ชาลส์บอกให้มองภาพแล้วจะเจอคำตอบ แสดงว่าคำศัพท์อาจจะอยู่ในภาพ” ไมทันที่ริคจะพูดจบ แฮริสก็เริ่มเขียนคำศัพท์อัญมณีทั้งเก้าชนิดเป็นภาษาอังกฤษ

Diamond, Ruby, Emerald,
 Yellow Sapphire, Blue Sapphire,
 Garnet, Moonstone, Zircon, Cat's eye

“หากดูจากคำทั้งเก้าที่เขียนขึ้นมา...ตัวย่อ E อาจจะมีหมายถึง Emerald”

“เป็นไปได้ แต่เราต้องอย่าลืมว่าคำย่อที่นั่นมาจากตัวอักษรตัวไหนก็ได้ที่ซาลส์อยากให้มันเป็น เพราะฉะนั้น E ไม่จำเป็นต้องย่อมาจาก Emerald”

“โอเค แล้วถ้าอย่างนั้น A ย่อมาจากอะไร” แอริสสลับสายตามองคำศัพท์พลางใช้ปากกาตีขมับตัวเองเบาๆ “เกือบทุกคำในเก้าคำนี้มี E และ A ผสมอยู่”

“นายลองหาข้อมูลเกี่ยวกับ The Nine Gems ในเมืองท่าชินซูรีดูหน่อยสิ เราอาจจะรู้อะไรดีๆ เพิ่มก็ได้” อัลบอกริด แล้วเด็กหนุ่มก็รีบวิ่งไปเป็นพิมพ์ทันที

“มีข้อมูลเกี่ยวกับ The Nine Gems ในเมืองท่าชินซูรีทั้งหมดหนึ่งร้อยเจ็ดข้อมูล The Nine Gems ใช้ในการตั้งชื่อสินค้า ชื่อร้าน ชื่ออาคาร และชื่อกลุ่มเด็กนักเรียนในโรงเรียน”

“โ้ว!” แอริสหัวเราะในลำคอ “ฉันไม่คิดว่าชื่อแบบนี้จะมีคนใช้กันมากนักหรอกนะ”

“ฉันค้นหาคำศัพท์แยกทีละตัวนะ” ริคบอก “ข้อมูลที่ได้จึงดูเยอะเกินจริง แต่นี่ก็คงเป็นรายชื่อทั้งหมดที่เป็นไปได้ซึ่งอาจมีความเกี่ยวข้องกับ The Nine Gems”

“ถ้าอย่างนั้นนายลองพิมพ์คำว่า Thai เพิ่มเข้าไปสิ”

ริคทำตามที่อัลเสนอทันที แล้วสิ่งที่เขาค้นพบก็ทำให้ทุกคนต้อง

อุทยานเป็นเสียงเดียว “เราเหลือข้อมูลทั้งหมดหกแห่ง เป็นชื่อร้านหมอดู ในย่านเอนชเต็ด เมืองซัมเชอร์ลอปกิน (Sumcherlopkin) เป็นชื่อร้านขาย เครื่องประดับหนึ่งแห่งในเมืองบรีคสัน (Brickson) เป็นชื่อหอพักนักเรียน นานาชาติหนึ่งแห่งในเมืองจิลเลียด (Gilliad) เป็นชื่อสโมสรนักศึกษาหนึ่ง แห่งในมหาวิทยาลัยเซฟีล เดอร์ คลาค เมืองอีเทอร์นา (Eturna) และเป็น ร้านอาหารสองแห่งในเมืองเพียชเบิร์ก (Pieceburg) กับเมืองอามาเรลด์ (Amerald)”

“อามาเรลด์!” ทั้งอัลเบิร์ตและแฮริสตะโกนลั่นร้าน จนทุกคนหัน มามองพวกเขาเป็นตาเดียว

ทั้งสองหนุ่มไม่หยุดตื่นเต้นเพียงเท่านั้น พวกเขาลุกขึ้นตบมือกัน ก่อนจะส่งเสียงร้องตะโกนอย่างดีอกดีใจจนเจ้าของร้านต้องเดินมา ตักเตือน

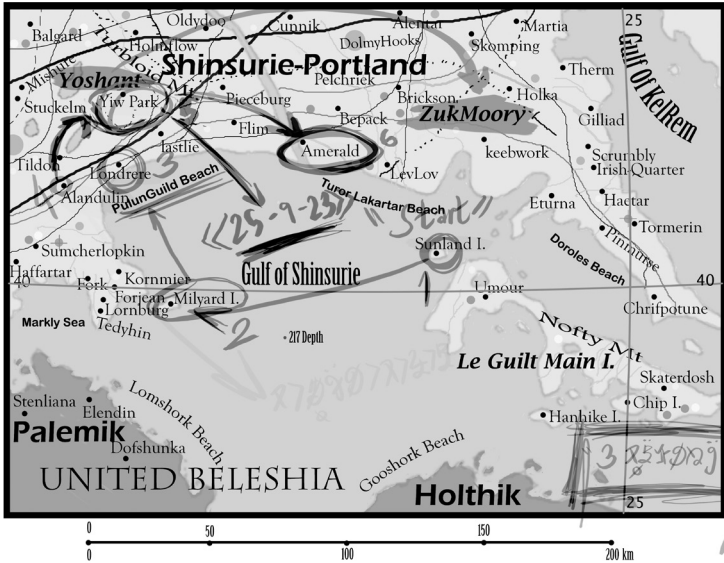
ริคมองคำใบ้ของซาลส์ครั้งหนึ่งที่เพื่อนๆ รีบเก็บของด้วยท่าที่ ลุกสี่ลุกกลน “อ้อ! ฉันเข้าใจละ! E ย่อมาจาก Emerald เราต้องเลื่อนตัว อักษร E ไปเป็นตัวอักษร A ซึ่งเราก็จะได้คำใหม่เป็น อามาเรลด์ (Amerald) แล้วเราก็จะได้ชื่อเมืองสินะ”

“เร็วเข้าริคก็! พวกเรารีบไปกันเถอะ” แฮริสพูดเร็วเร็ว รีบวิ่งแข่งกับ อัลกลับไปที่รถยนต์ทันที ปล่อยให้ริคโทเฟนจดที่อยู่ของร้านอาหารใน เมืองอามาเรลด์ ก่อนจะหันไปสายหน้าให้ความเสียมารยาทของสองเกลอ “พวกนายเนี่ย เชื้อเขาเลย...”

เมืองท่าชินซูรีแบ่งออกเป็นสามส่วนใหญ่ๆ เรียกทางฝั่งตะวันตก ว่า โยชแอนต์ ทางตะวันออกเรียกว่า ซุกมัวเรีย และบริเวณหมู่เกาะเรียกว่า เกาะหลัก เลอ กิลด์

อัลต้องขั้บรถจากฝั่งโยชแอนต์ไปยังเมืองอามาเรลด์ ซึ่งตั้งอยู่บน

Shinsurie-Portland ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๖๕

ฝั่งซูดมัวเรีย ระยะทางเกือบหนึ่งร้อยกิโลเมตร

“เหนื่อยแต่ก็ไม่เลว” นั่นคือคำวิพากษ์วิจารณ์สำหรับการเดินทางครั้งนี้ของอัลเบิร์ต

บัดนี้ริคกับแฮริสหลับไปแล้ว เมื่อเห็นป้าย ‘ยินดีต้อนรับสู่เมืองอาเมราลด์’ อัลก็ไม่ชักช้า รีบขับรถเข้าสู่ใจกลางเมือง

สองหนุ่มตื่นจากนิทราทันทีที่ได้ยินเสียงของรถบนถนนยามค่ำคิน เสียงโฆษณาจากโทรทัศน์จอยักษ์ และแสงไฟจากห้างสรรพสินค้า

พวกเขาขี้ตา นิ่งเงียบรวบรวมสมาธิ “เราอยู่ที่ไหน” ริคถามพลาง หาวหวิด

“เราอยู่ในอาเมราลด์แล้วละ” อัลตอบ

เมื่อจอดรถเรียบร้อยแล้ว อัลเบิร์ตก็เดินทอดน่องไปตามทางเท้า

ก่อนจะเลี้ยวเข้าสู่ร้านอาหาร The Nine Gems ซึ่งเป็นร้านอาหารไทย ไม่นานนักก็เดินออกมาจากร้านพร้อมกับรอยยิ้มกว้าง เพื่อนของเขา ตื่นขึ้นมาเต็มตาหลังจากที่เห็นอัลเดินกลับมาถึงรถ

“ว่าอย่างไรบ้าง” ริดถาม

“ไม่มีของจดหมาย” อัลบอก “ไม่มีอะไรเลย” น้ำเสียงของเขา ไม่ได้ฟังดูกระวนกระวายใจเลยด้วยซ้ำ

“หมายความว่ายังไง หรือว่าพวกเรา...!” แฮริสตกใจ

“เรามาถูกแล้วละ” อัลรีบกล่าวสวน เขาเลื่อนตัวนั่ง รัตเข้มขัด ดีแล้วก็ขับรถมุ่งหน้าไปยังโรงแรม “พนักงานในร้านทุกคนบอกฉันแทบจะพร้อมกันเลยละ”

“ว่า...” ริดสงสัย

“ว่าซาลส์มอบบทกลอนให้แก่พวกเขา แล้วพวกเขาที่ช่วยกันนี้ถึงกลอนที่ซาลส์แต่งขึ้นมาเมื่อเช้านี้”

“แล้วมันคืออะไร...”

อัลเบิร์ตกระแอมเบาๆ ก่อนจะตอบ

“ไอ้ นายผู้เก่งกาจ

ยินดี ยินดี

ยินดีต่อชัยชนะ

เยี่ยมยอด เยี่ยมยอด

เยี่ยมยอดนั่นคือนาย

สุดท้าย สุดท้าย

สุดท้ายต่อความพยายาม

ไอ้ นายผู้เก่งกาจ ไอ้ นายผู้เก่งกาจ

ฉันอยู่ที่แสนห่างไกล ท้องฟ้าสดใส
 มองไปสู่ท้องธารา
 จากนี้จากผืนพสุธา ลงลำนาวา
 กลับมา ณ ฐานที่หมาย
 ความงามล้วนมีมากมาย อันว่าหลากหลาย
 ยามสายจักพานพบกัน
 เปรียบตั้งดินแดนแห่งฝัน สิ่งถูกสร้างสรรค์
 พาฉันค้นค้นนวนเวียน
 เพื่อบอกจึงเริ่มต้นเปลี่ยน จากข้อคำเขียน
 สุกกลอนบอกใบ้ได้ตาม”

“เขาบอกฉันมาอย่างนี้ พวกนายคิดว่าไงล่ะ”

ทั้งสองฟังก่อนจะยิ้มออก “เขากลับไปยังจุดเริ่มต้น เขาลงเรือไป
 นั้นก็หมายความว่า...”

“ใช่แล้ว” อัลบอก “พຼ່งนี้เราจะไปเมืองเลฟเลิฟ เพื่อขึ้นเรือเดิน
 ทางต่อไปยังเกาะซันแลนด์ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นการเดินทางของซาลส์ในครั้ง
 นี้ วันนี้เรานอนพักที่นี้กันก่อนเถอะ ฉันเหนื่อยจนไม่มีเรี่ยวแรงเหลืออีก
 แล้ว!”

ในวันที่สองของการเดินทาง

แฮริสตื่นสาย วิกกับอัลต้องลากเพื่อนออกจากเตียง ไม่เช่นนั้น
 พวกเขาจะไม่มีทางได้ไปเลฟเลิฟในระยะเวลาที่กำหนดไว้

เมืองเลฟเลิฟอยู่ติดกับอ่าวซินซูรี มีท่าเรืออยู่ที่นั่นเป็นแนวยาว
 ติดหาดเทอร์เรอร์ ลาการ์ตาร์

พวกเขาตกลงกันเช่าเรือใบลำเล็กด้วยค่าจ้างเหมาจ่ายที่สูงอยู่

เอาการ ทั้งสามแบ่งกันรับผิดชอบคนละส่วน ก่อนเตรียมสัมภาระออกสู่ ทะเลกว้าง

การล่องเรือเป็นสิ่งที่คาดหมายกันตั้งแต่ต้นของการเดินทาง ท่องเที่ยวเมืองท่าชินซูรี ตอนนี้สามหนุ่มจึงมีโอกาสแวะจอดตามจุดต่างๆ เพื่อตกปลา นอนอ่านนวนิยาย หรือดำนํ้าดูปะการัง

ริคเดินไปหยิบถังน้ำใบใหญ่ที่วางไว้ทางกราบขวาเรือ เด็กหนุ่มนั่งดูสายเบ็ดขณะที่แฮริสลงไปยังเคบินเพื่อเรียกให้อัลช่วยกันถ่อถังใส่ปลา ไปเทรวมกันไว้และทำอาหาร ไม่นานนักก็มีเสียงตะโกนจากอัลให้ริคลง ไปรับโทรศัพท์

“จากชาลส์ ฮัสกิน” อัลบอกก่อนที่ริคหยิบโทรศัพท์มือถือที่แนบ มาในซองสีขาวซึ่งได้รับมาจากโรงแรมลาดูซ ตาลามาน ออกมากรับ สาย

“ที่ซีดัดส์กี เลมเบอส์ท์ เดสเตมัยเนเม”

“ที่ซีดัดส์กี ฉันทเอง ชาลส์”

“ครับ” ริคบอกอย่างรู้ทัน

“อยู่ในทะเลแล้วสินะ ปริศนาของฉันทน่าจะง่ายขึ้นจริงไหม... แต่ฉันทก็อดรู้สึกตื่นเต้นไม่ได้ถ้าพวกเธอตตามหาฉันทเจอจริงๆ”

ริคแอบกระหึ่มยิ้มย่องอยู่ในใจ เขาคงจะต้องไปพบชาลส์แบบ ชวนประหลาดใจสุดๆ ให้เข็ดหลาบเสียว่ากำลังเล่นเกมอยู่กับใคร

“ผิดความคาดหมายของคุณละสิ”

“ก็ผิดคาดเล็กน้อย แต่อย่าเพิ่งดีใจไปละ อย่าซักซ้านะเพราะเวลา ไม่เคยคอยใคร”

“ครับ ผมมั่นใจเหมือนกันละว่า ผมจะตามตัวคุณเจอในวันนี้”

ชาลส์หัวเราะอย่างพอใจ “ถ้าหากมันใจนักก็รีบหาฉันทให้เจอไวๆ ละ”

“ครับ คลายตาไฟซี” เด็กหนุ่มกล่าว

ในเวลาที่ยังตรง สามหนุ่มก็มองเห็นชายหาดของเกาะชันแลนด์ ริค อัล และแฮริส ต่างมองดูผืนทรายสะอาดลือแสงอาทิตย์ราวกับเพชรเม็ดงามด้วยความสนใจ พวกเขารีบกระโดดลงไปทะเล แข่งกันว่ายน้ำจากเรือเข้าฝั่งอย่างสนุกสนาน

บนเกาะชันแลนด์มีอาคารให้บริการอุปกรณ์ดำน้ำ ห้องสุขา และเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเพียงแห่งเดียว ริคจึงรีบวิ่งเข้าไปถามถึง ซาลส์ ฮัสกินทันที

“อ้อ! เขาไม่อยู่ที่นั่นแล้วละ นักท่องเที่ยวคนนั้นเดินทางไปเกาะหลักเมื่อเช้านี้เอง”

“ทราบไหมครับว่าเขาอยู่ที่ไหนของเกาะหลักเลข กิลต์” ริคถามต่อ

“เขาเดินทางไปเมืองคูเมอร์ ได้ข่าวว่ามีบ้านพักตากอากาศบนเชิงเขาออฟต์ดี ที่นั่นก็มีทางขึ้นภูเขาทางเดียวเท่านั้น หากจะไปหาเขาก็รีบหน่อยนะ นายคนนี้ไม่ค่อยอยู่กับที่หรอก เขาเป็นพวกซีพจรลงเท้าเดินทางตลอดเวลา”

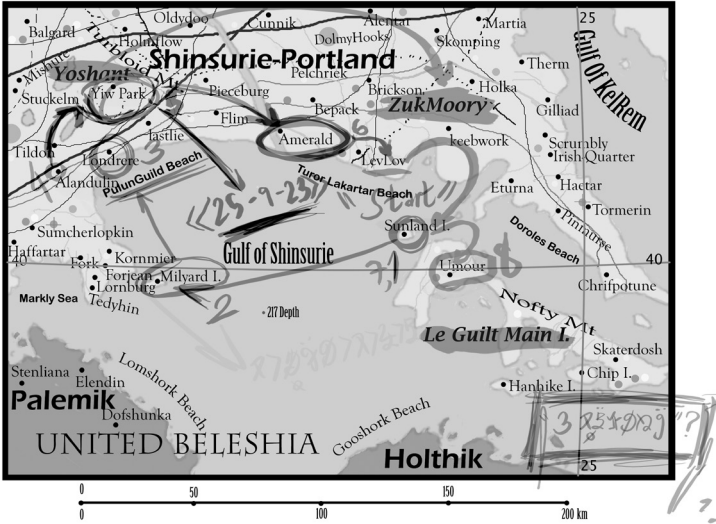
“ขอบคุณครับ”

พวกเขาตัดสินใจนอนอาบแดดบนหาดร้อนจ้าใต้แสงอาทิตย์จนถึงบ่ายโมงก็ว่ายน้ำกลับไปเรือเพื่อรับประทานอาหารกลางวัน

จากชันแลนด์ถึงเกาะหลักเลข กิลต์ไม่กี่กิโลเมตร ทั้งสามใช้เวลาแค่ครึ่งชั่วโมงก็ถึงท่าเทียบเรือ แต่พวกเขาต้องนั่งแท็กซี่ขึ้นไปยังเขาออฟต์ดี อีกราวๆ ยี่สิบนาที จึงมาถึงหน้าบ้านหลังหนึ่ง

“นี่คือบ้านพักของซาลส์หรือเปล่า”

Shinsurie-Portland ✈️ ๖๖๖๖๖๖๖๖

แฮริสจ่ายค่ารถก่อนจะปรายตามองผ่านรั้วไม้ได้ทุกๆ และสนามหญ้าหน้าบ้าน ไม่นานนักสุนัขอัลเซเชียนตัวโตก็ส่งเสียงเห่า ในตอนนั้นเองที่ผ้าม่านบริเวณบานหน้าต่างทางขวามือถูกขยับเปิด

มีชายคนหนึ่งเดินออกมาต้อนรับ “นิงไว้จอน” เขาบอกสุนัขตัวโตมันกำลังยื่นจมูกดมแขกทั้งสามด้วยความสงสัย “สวัสดีครับ พวกคุณมาหาซาลส์หรือเปล่า”

“ใช่ครับ”

“ผมชื่อแฟรงก์ ตอนนีซาลส์อยู่ข้างใน...เขาแพ่พ่นผมละ” ว่าพลางยิ้มว่า “ผมเชื่อว่าพวกคุณจะมาหาเขาเจอในวันนี้”

เมื่อรู้ว่า ซาลส์ ฮัสกิน อยู่ในบ้าน ทั้งสามก็ร้องไชโยออกมาก่อนจะยื่นกระโดดโลดเต้นด้วยความดีอกดีใจตบมือ จนรู้สึกตัวว่าแฟรงก์ยื่นนิงเงียบ

“ขอโทษนะครับ” ทั้งสามโค้งตัวลงอย่างสุภาพก่อนจะเดินเข้าไปในบ้าน

สถานที่แห่งนี้ถูกจัดอย่างสวยงาม มีม่านหน้าต่างและโซฟาตัวยาวปักลายผ้าด้วยด้ายสีทองล่อแสงไฟสีส้ม แฮริสไม่เห็นชาลส์นั่งอยู่ตรงนั้น เขาจึงเดินไปยังข้างในตัวบ้าน แล้วก็พบบานกระจกสีเขาเปิดทิ้งไว้สู่ระเบียงด้านหลัง มีบันไดทอดยาวลงไปเบื้องล่าง

แฮริสเห็นสระว่ายน้ำสีน้ำเงินเข้มพร้อมร่างของชายคนหนึ่งกำลังนอนอ่านหนังสือพิมพ์อยู่บนห้วงยางขนาดใหญ่ ชาลส์มองแขกแปลกหน้าด้วยความตกใจ เขาขยับตัวจนเกือบหล่นจากห้วงยาง “พวกเธอ?”

“ว้าว! เยี่ยมเลย” วิก ร้องเสียงหลงเมื่อเขาเดินออกมาที่ระเบียงและมองลงไปเห็นชาลส์ในสระว่ายน้ำ ทั้งสามกล่าวสวัสดิ์ ก่อนจะเดินลงบันไดไปหา

“สวัสดิ์” ชาลส์เอ่ยทักพลางวางหนังสือพิมพ์ทิ้งไว้ข้างขอบสระ เขาหันไปตะโกนสนทนาภาษาอังกฤษกับแฟรงก์ ก่อนจะหันกลับมามองเด็กหนุ่มทั้งสาม

“กวินเวียร์ฝากบอกเอาไว้ด้วยว่า อีกสองวันให้คุณไปเจอเธอที่หาดพูลนากิลด์”

“อ้อ...จั้นเหวอ ขอขอบคุณนะ”

เป็นไปตามคำพูดของกวินเวียร์ ชาลส์เหมือนกับที่พวกเขาคิดไว้ ไม่มีผิด...เขามีผมสั้นสีดาร์กช็อคโกแล็ต รูปหน้ายาว จมูกโด่ง นัยน์ตาสีน้ำตาลดูลึกถึลึบคมคาย รูปร่างสมส่วน กล้ามแขนเป็นมัด ไตจนริคคิดว่าหากชาลส์ใจหมัดล้มผัดปลายคางของตนเพียงนิดเดียว ตัวของเขาคงปลิวไปไกล

“จั้นคือชาลส์ ฮัสกิน ตอนนี่ไม่สะดวกจับมือเลยนะ...เหลือเชื่อ พวกเธอหาฉันเจอภายในสองวัน! รู้ไหม จั้นเคยสร้างข้อตกลงด้วยเงิน

นับสิบล้าน ให้เพื่อนๆ เพื่อเล่นเกมของฉัน แต่แล้วก็มีเพียงแค่เด็กสี่คน ซึ่งก็คือพวกเธอ กับเด็กชายที่ชื่อว่า เฮดริค เฮคเทล ที่ตกลงเล่นเกมนี้ และตามหาฉันเจอโดยไม่พูดถึงเรื่องค่าตอบแทนสักเพียงเหรียญเดียว เอาเถอะ...แนะนำตัวหน่อยสิ”

“ผมคือ วิกโทเฟิน เลมเบอส์ แล้วนี่ก็เพื่อนของผมสองคน อัลเบิร์ต มอร์แกน กับแฮริสัน นิลบาเล็ด”

“โอ้!” ซาลส์ต้องหัวเราะอย่างถูกใจ “มันคือความบังเอิญหรือความโชคที่ฉันได้เจอลูกหลานตระกูลนิลบาเล็ดสองคน”

“สอง?” วิกโทเฟินเอียงคอขณะที่อัลเข้าใจความหมายของอีกฝ่ายในวินาทีนั้น

“คุณรู้อะไรด้วยเหรอเนี่ย!” แฮริสกลับเป็นฝ่ายตกตะลึง เขาเลื่อนมือสางผมหยิกๆ ของตนเบาๆ “คุณคงไม่ใช่แค่นักท่องเที่ยวธรรมดาๆ หรือช่างภาพมืออาชีพแล้วละมัง”

ซาลส์หัวเราะในลำคอ เขาวิ่งขึ้นจากสระแล้วเปลี่ยนเสื้อผ้าทันทีเพื่อสนทนากันอย่างจริงจัง

“ฉันเป็นช่างภาพสมัครเล่น อาชีพประจำก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง...รู้ดนิลบาเล็ดไม่ได้บอกเธอเรื่องนี้สินะ แฮริสัน”

จู่ๆ วิกก็ขมวดคิ้วแทบจะเป็นปม เขากำลังนึกถึงคำพูดของชายในชุดสูทสีดำนาม มอสติล เฟลโร ซึ่งบอกเอาไว้ว่า ซาลส์ ฮัสกิน เป็นสายลับจากอิตาลี หรือว่า...

“ฉันมาทำงานในคริสตเชียร์”

“งานอะไรครับ”

“มันเป็นเรื่องที่ผมบอกพวกเธอไม่ได้หรอกนะเด็กๆ”

“งานลับหรือครับ” อัลเบิร์ตเปรยเบาๆ “เหลือเชื่อเลยแฮะ!”

“คุณเดินทางมาหา พอล เลเบนลาฟ อย่างมีนัยสำคัญใช่ไหม”

ซาลส์ปราชยตามองริคโทเฟนพร้อมเหยียดยิ้มบาง “ในเมื่อพวกเขาเป็นลูกหลานนิลบาเล็ด เพราะฉะนั้นฉันก็เต็มใจจะตอบว่ามันถูกต้องนี่แน่ะ ริคโทเฟน... เธอรู้หรือเปล่าว่าพ่อของเธออนุญาตให้เธอเข้าร่วมงานค่ายของโรงเรียนทัพบกษัตริย์ในช่วงปิดเทอมนี้ด้วยนะ”

“ไม่รู้เลยครับ” ริคยังคงสงสัยว่าอีกฝ่ายหมายถึงอะไร “ผมจะต้องไปด้วยหรือ”

“โรงเรียนทัพบกษัตริย์! น่าสนุก!” อัลยิมกริม

คราวนี้แฮริสกลับมีสีหน้าตกใจ เขาจ้องริคเหม็ง

“เธอชอบทำชาวบ้านชาวช่องเขาต่อสู้อย่างไรหรือไง นี่เป็นโอกาสดีที่เธอจะได้เจอเด็กกรุ่นราวคราวเดียวกันเป็นพันๆ คนให้ทำประลองฝีมือ”

“ผมไม่คิดว่าริค...” แฮริสกล่าวแทรกเสียงแผ่วๆ

“ผู้บังคับบัญชาจะชี้แจงให้เธอทราบอีกครั้งหลังจากเธอเรียนจบปีนี้ เฮดรัล เฮดเทลเองก็เรียนในโรงเรียนทัพบกษัตริย์คริตเซียร์ เขาเป็นเด็กยอดอัจฉริยะที่เธอควรจับตามองนะ”

ริคยิมกริม รู้สึกตื่นเต้นอย่างไรพิกล

“เอาละ เรื่องนั้นเอาไว้ทีหลัง ฉันอยากฟังพวกเขาเล่าประสบการณ์ในสองวันที่ผ่านมาให้ฟัง แล้วฉันก็จะพาพวกเขาเที่ยวบนเกาะแห่งนี้ก่อนอาหารมื้อค่ำ เราพักผ่อนที่นี่ด้วยกัน แล้วมะรินก็ไปงานเลี้ยงกองถ่ายของกวินเวียร์ สนใจไหม”

“สนใจสิครับ!” อัลกับริคโทเฟนกล่าวแทบจะพร้อมกัน

การเป็นนักสืบสมัครเล่นของทั้งสามจบสิ้นแล้วในวันนี้ พร้อมประสบการณ์สุดพิเศษที่จะทำให้พวกเขาตื่นเต้นจนนอนไม่หลับไปตลอดคืน

...ทว่าแฮริสนั้นไม่ได้รู้สึกยินดีอย่างเต็มที่ดังเช่นสองเกลอ

เขากำลังกังวลเมื่อรู้ว่า ซาลส์ ฮัสกิน เข้ามาทำงานในคริตเซียร์...

นั่นหมายความว่าเจ้าหน้าที่คริสตีย์ไม่สามารถรับมือกับปัญหาที่มืดแปดด้านเกี่ยวกับคดีฆาตกรรมต่อเนื่องได้ และตอนนี้คริสตีย์ก็ยินยอมรับความช่วยเหลือจากสหประชาชาติแล้ว

อันตรายกำลังคืบไถ่เข้ามาจนน่าใจหาย

แฮริสจับจ้องมองริคโทเฟนด้วยแวตาทักงวล เขาไม่อยากให้เพื่อนของตนเกี่ยวข้องกับกิจกรรมทุกอย่างของกระทรวงกลาโหม

ยิ่งริคโทรู้ความจริงมากขึ้นเท่าใด เขาก็ยิ่งไม่ปลอดภัย

ในฐานะลูกหลานตระกูลนิลบาเลียต แฮริสควรจะทำอย่างไรดี